

Giới thiệu Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss

Truyện Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss của tác giả Thịnh Thế Ca Ca là một trong những câu chuyện ngôn tình hay. Thịnh Cẩm Minh một thân, anh tuấn tiền nhiều, miệng độc bụng dao. Hắn đuổi theo Kiều Văn Văn thời điểm, phát động toàn bộ công ty công nhân viên trợ công. Đặc biệt ở công ty điều lệ chế độ bên trong thêm nhất điều ẩn hình điều ước: Không được phép làm phòng làm việc tình yêu, không được phép đánh Kiều trợ lý chủ ý.

Vì thế ở công ty kiểm phu quân Kiều Văn Văn phát hiện. Bên người nàng không có cái khác nam công nhân viên dám dựa vào gần. Chỉ có đem to gan lớn mật boss nhặt về nhà. Có hay không một người như vậy, đi đến trong sinh mệnh của người, chỉ vì để người trở nên tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thịnh Tiên Sinh

“Văn Văn thân yêu, trong đêm tối tâm gió lớn như thế này, âm khí u mịch, là lúc cánh cổng địa ngục mở ra. Một nữ quý mặt xanh nanh vàng, trên người đầm đầy máu tươi đứng ở đầu giường của con, nghiêm túc nhắn lời giùm mẹ rằng: Chúc con ngủ ngon. Tin nhắn đến từ người thân duy nhất của con.”

Kiều Văn Văn lướt lướt ngon tay hồi đáp lại tin nhắn, người nhận tin là ‘Hoàng Thái Hậu tôn kính sang trọng đáng mến thân yêu.’ Sau khi gửi tin xong, cô vui vẻ ngâm nga một điệu nhạc, bắt đầu tưởng tượng đến hình ảnh giận dữ bên kia đầu điện thoại.

Văn cha ngâm nga xong đoạn nhạc, thì tiếng chuông điện thoại di động đã vang lên, cô gần như đón máy ngay lập tức.

“Kiều Văn Văn, mới đầu năm con đã muốn ăn đòn à! Dám nhắn loại tin nhắn nguyên rủa này với mẹ ruột của con, nhắn bậy bạ gì thế? Đối tượng xem mắt đầu tiên của con không phải đã đến nơi chờ sẵn rồi sao? Sao lại còn dư thời gian rảnh gửi tin nhắn cho mẹ vậy, ăn no quá rồi sanh tật đúng không?”

Tiếng hét hùng hậu vang vang từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, nhưng vẫn không thể lấn át hết những tiếng xào bài mạt chược xung quanh, thậm chí còn nghe được có người “Ừ”.

“Con nhóc chết tiệt này, cũng tại con nhắn loại tin nhắn nghiệp chướng đó, mẹ thua nữa rồi. Hôm nay mới vừa vào chơi đã thua hơn trăm” Thanh âm của quý bà Hà Cẩm cuối cùng cũng đã rõ hơn một chút.

Kiều Văn Văn vui vẻ đáp: “Dạ đúng là gần đến giờ hẹn rồi, nhưng thưa Thái Hậu kính yêu, người con đi xem mắt hôm nay đã là vị thứ bảy rồi. Con không thể không ai than tiếc thương cho 6 vị vừa xem mắt xong, để tránh ảnh hưởng mạnh đến uy danh buồng rèm chấp chính của ngài. Người thứ hai trắng niên sớm trụi, người thứ ba, rất cao, cao đến hông con, người thứ tư, là đi tìm vú nuôi chứ không phải tìm vợ, còn vị thứ tư rất hiền ngang uy dung, chí khí ngập trời, khuyên con nên từ bỏ cuộc sống tội lỗi sai lầm này mà đi vào con đường tu hành. Còn vị thứ sáu thì...”

Cô còn chưa nói hết, Hà Cẩm liền cắt đứt, “Đủ rồi, đủ rồi, con cầm miệng lại cho mẹ. Mẹ đảm bảo với con người thứ bảy này tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Đây là con trai của người bạn chơi bài cùng mẹ mười quen gần đây, cực kì đẹp trai nha. Sinh viên nước ngoài, tài cao anh tuấn, cực kỳ nhiệt tình hơn nữa con cháu gia đình xuất thân cách mạng, thật là thế gian hiếm có. Mẹ thấy hình cậu ấy rồi, dư sức xứng với đứa ngọc như con!”

“Ồ, mẹ đã thấy hình anh ấy rồi à? Mẹ có biết, hình ảnh bây giờ toàn chơi camera 360 độ không? Toàn lừa gạt thôi! Thí dụ như con nè, chỉ cần trang điểm đậm, rồi chơi camera 360 độ muốn khuynh quốc khuynh thành hay tiên khí lượn lờ chung quanh cũng dư sức luôn.” Kiều Văn Văn, thái hậu ma ma nhà mình đúng thật sự là nhiệt tình như lửa.

“Được lắm, Kiều Văn Văn, miệng lưỡi giỏi quá, chỉ hy vọng đến khi con nhìn thấy người ta, hy vọng con dùng tài ăn nói này để có thể làm cho người ta chọn trúng con thì mẹ mới phục.” Quý bà Hà Cẩm bên kia đã bắt đầu xào bài, không có thời gian quan tâm tới con nhóc chanh chua đó, trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều Văn Văn chớp chớp mắt, khẽ khịt mũi một cái, quả nhiên mạt chược vẫn là quan trọng nhất.

“Quan trọng nhất là nhà cậu ta đặc biệt có tiền, đặc biệt có tiền đó! Tất cả tư liệu về cậu ta mẹ đều gửi hết cho con rồi, sau này con không cần phải mặt dày lên blog kêu chồng ơi chồng à với mấy đứa không quen biết trên đó.”

Cô vẫn còn chưa kịp oán than oán trách Thái Hậu nương nương nhà mình thì bà đã gửi tới một tin nhắn. Dem tất cả những chuyện không tiện nói trong điện thoại kể hết ra cho cô biết.

“Được rồi, mẫu thân đại nhân. Hy vọng chàng rể tương lai thứ bảy mà mẹ chọn sẽ là người thập toàn thập mỹ. Nếu người đó không tập hợp lại đủ bảy tính cách kinh dị của sáu vị trước thì con nguyện sẽ triệu hồi Tề Thiên Đại Thánh trực tiếp bay về trời làm hoàng hậu sao Hỏa.”

Đối tượng xem mắt thứ sáu nói muốn cưới nàng rồi cùng nhau lên sao Hỏa để sống nói. Anh chàng trạch nam đó không biết mấy ngày mới gọi được cái đầu, nhìn cô chăm chú và chậm rãi kể về ước mơ chinh phục vũ trụ của anh ta. Nói rằng anh ta có thể chế tạo ra chiếc phi thuyền để bay vào vũ trụ, sau khi kết hôn sẽ mang cô lên sao Hỏa để hưởng tuần trăng mật, anh ta sẽ là Vua của sao Hỏa, còn cô là hoàng hậu của hành tinh đó.

Cô chỉ muốn dùng một cái gì đó ném tới: Cmn! Đồ chậm phát triển!

Kiều Văn Văn chậm chạp đi đến nhà hàng đã hẹn, ngẩng đầu nhìn lên là một nhà hàng Pháp.

Cái tên của nhà hàng nếu như đổi chỗ chữ thì sẽ là: Đầu đầu.

Cuối cùng lại lấy ra điện thoại di động xác nhận lại tư liệu về nhà trai một lần nữa.

Họ và tên: Thịnh Căn Lăng.

Tuổi: Cầm tinh con khỉ.

Tốt nghiệp trường: Dù sao cũng từ nước ngoài về , chắc chắn sẽ có năng lực hơn người tới ngày không thể rời mẹ như con!

Thân cao: Đặc biệt cao.

Dung mạo: Đặc biệt đẹp trai.

Đặc điểm nhận diện: Mặc âu phục đen, người đẹp trai nhất trong nhà hàng chính là anh ta!

Đặc điểm quan trọng cực kì cần chú ý của nhiệm vụ lần này: Người ta thích cô gái trẻ thích nũng nịu dịu dàng, con làm ơn cưa sừng làm cừ non ngay cho mẹ! Nếu như con dám từ chối, thì mẹ đành từ chối với tiền sinh hoạt phí tháng này của con!

Kiều Văn Văn thở dài một hơi, có một bà mẹ quan tâm quá nhiều, nên ngày bình yên của cô chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Năm nay cô vừa tròn hai mươi sáu tuổi mụ, sau khi tốt nghiệp đại học liền bắt đầu trải qua cuộc sống ăn bữa sang đã lo bữa tối. Từ thúc giục công tác đến thúc giục thân cận, đối tượng xem mắt lần thứ bảy này của cô nhỏ hơn cô một tuổi, càng ngày độ tuổi của người đi xem mắt với cô càng ngày càng trẻ. Cô thậm chí nghĩ đến, có khi nào đối tượng xem mắt lần thứ hai mươi bảy của cô là một phụ nữ mang bụng to đùng, đưa tờ giấy siêu âm chứng minh là thai con trai, cần một ma ma đến để nuôi giữ trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Đẩy cửa vào cô nhìn lướt qua phòng ăn nguy nga lộng lẫy , trong nhà hàng căn bản toàn là những anh chàng mặc âu phục đen như cùng một khuôn mẫu.muốn tìm 1 anh chàng soái ca đây mùi tiền quả thực giống như mò kim đáy bể.

đang lúc do dự , phục vụ viên tiến về phía cô : xin hỏi cô là kiều tiểu thư mà Thịnh tiên sinh đã hẹn

Kiều Văn khẽ kinh hoàng, vị huynh đệ này đang để ý đến cô sao , thế nhưng việc trước tiên là phải hỏi thăm có 1 người mặc âu phục đen bên trong nhà hàng không.không cần nghĩ tới mình cũng tới thời điểm ăn may này

Nhưng cô còn chưa kịp cảm thán xong, cô lại nghe lại những lời này được lặp lại lần nữa sau lưng mình . Chỉ thấy phía sau mình là 1 vị cô nương đang đứng trước mặt mình và phục vụ viên cũng đang hỏi câu y như vừa hỏi cô. Thì ra vị Thịnh tiên sinh kia đang mò kim đáy bể, hỏi cầu may.

Con mẹ nó, gặp đàn độn nữa rồi ! Thì ra là tên mù mặt người

Cuối cùng sau muôn ngàn khó khăn và trở ngại cô đi đến vị trí bên cửa sổ, ngồi trước cái bàn màu trắng là vị soái ca.

Tóc hắn được chải ngược về phía sau, không có chút xú rối nào, để lộ hàng mày cao và đôi mắt sắc bén , mũi thẳng , môi mỏng. Âu phục vừa khít, vừa nhìn là biết hàng cao cấp đắt may, khí chất nam tính mười phần.

Kiều Văn Văn có chút không dám tin, đây mà là cậu chàng đẹp trai nhỏ hơn cô một tuổi mà quý bà Hà Cầm nhắc một cách nhiệt tình đấy ư? Về dáng dấp thì cô đứng là không vội để bình phẩm, nhưng mặt anh ta tuyệt đối lạnh như băng sương, một nụ cười cũng không có.

“Xin chào Thịnh tiên sinh!” Cô chào hỏi theo phép lịch sự

Hắn đưa 2 tay lên bàn, mười ngón tay đan vào nhau, đưa mắt lên nhìn cô 1 cái, sau đó gật đầu ý bảo cô ngồi xuống

”Kiều tiểu thư như thiên tiên hạ phàm.” Giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến giọng như châu ngọc rơi trên đĩa.

Kiều Văn Văn ngồi xuống ghế dựa với cái mông cứng ngắt, cười gượng hai tiếng, cổ họng nôn khan : "Công tử nhà họ Thịnh ngọc vô song!"

Thực xin lỗi, cô cố ép giọng đến mức muốn nôn luôn, nhưng vẫn không thể giả giọng eo éo của cừu con, mà lại giống như thái giám đại tổng quản đi theo hầu bên cạnh hoàng đế.

Thực xin lỗi, cô không biết cái ám hiệu quý quái này thuộc trào lưu gì mà quý bà Hà Cẩm lại bắt cô phải học cho nhớ. Nghe nói dùng câu chào hỏi cổ xưa kiểu này sẽ giả tăng bần không khí âm áp cho buổi xem mắt.

Thực xin lỗi, cô dùng cái gương mặt liệt nào này để đi xem mắt đúng là có lỗi với tổ tiên dòng họ mà.

Thực xin lỗi,....

Về mặt của chàng trai cực phẩm đó vẫn thân nhiên, rất galăng lấy thực đơn đưa tới tay cô : "Mời tiểu thư cứ chọn món đắt tiền nhất mà gọi, tiền của cha mẹ, cứ xài không cần tiếc!"

Đã bày sẵn về mặt mềm mại dịu dàng, định gật đầu nói lời cảm ơn, Kiều Văn Văn lại nghẹn họng tiếp!

Nói như thế thì cha mẹ anh ta thuộc dạng siêu giàu như mẹ cô nói rồi? Cần thận giấu lại cũng đúng, dù sao cô cũng chỉ là siêu cực cung của mẹ, còn ba mẹ người ta lại siêu siêu giàu cơ mà!

"Thịnh tiên sinh cứ gọi món đi ạ!" Cô nhu thuận gật đầu.

Anh ta không hề khách sáo, lập tức gọi phục vụ dọn mấy món đắt nhất lên, nào là rượu đỏ, tất cả các món nguội khai vị, tất cả các món chính, tất cả các loại súp.....Không hề đề sót bất kì món nào!

Thái độ tao nhã, về mặt bình tĩnh anh ta nói một tràng tiếng pháp lưu loát. Kiều Văn Văn âm thầm bĩu môi, Thịnh tiên sinh kia thật biết làm dáng, cần gì phải dùng tiếp Pháp gọi món lẩu Tứ Xuyên chi vậy, nhìn mắc mệ hà!

Hai người nhàn nhã tiêu diệt một bàn đồ ăn. May mắn là dưới sự huấn luyện đến mức không cần của Thái Hậu nhà cô, nên khi ăn, dù ăn hơi nhiều cũng không đến nổi mất khí chất lắm!

Đương nhiên cô rất vui rồi, người ta hay nói mỹ thực và mỹ nam là hai thứ khó có thể chối từ nhất! Đêm nay cả hai đều có, thiên hạ như đã ở trong tay!

Khuyết điểm duy nhất là không thể chụp hình cùng trai đẹp ! Mỹ nam ngồi đối diện ở một nhà hàng Pháp nổi tiếng mà cô lại không thể đăng blog, thật là siêu siêu siêu tiếc nuối đó! Nếu chỉ chụp phong cảnh kèm chữ thì thật là phí, 250 fan kia của cô sẽ không tin! Cũng đâu có khác gì đột đi ăn cùng anh chàng 'Vua sao Hóa' cũng ở nhà hàng Pháp như thế này, nhưng lần này hơi khác ở chỗ có anh chàng cực phẩm ngồi đối diện cùng với tiếng nhạc Pháp trữ tình vang vang dù cô nghe 1 câu cũng không hiểu!

Trai đẹp ngồi ở trước mặt, ngay cả động tác xem đồng hồ cũng đẹp mắt đến như thế, đáng tiếc là hành động liếc mắt khéo léo thúc giục cô nên ăn nhanh một chút của hấn lại giống như liếc mắt đưa tình với người mù,

Hiện tại cô cũng đâu có kế hoạch gì, chẳng lẽ anh ta không cho cô nhai chậm nuốt kĩ để cảm nhận được hương vị của mấy món điểm tâm ngọt này sao !

Đối diện cô là anh chàng có tiền có sắc có chiều cao có khí chất cái gì cũng tốt, nhưng điểm không tốt nhất của anh ta đó chính là hình như rất chướng mắt với cô, chướng mắt với cô cũng không sao, cả một bàn đầy thức ăn như thế này mà hấn ta chỉ ăn vài miếng rồi để dao nĩa xuống, điểm tâm ngọt lại không đụng 1 miếng thật là lãng phí mà !

Đúng là ác bá lắm tiền !

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Edit: Zeroup

Đúng là ác bá lắm tiền !

Thế là cô không chút khách khí đem món kem của hấn ăn luôn rồi sau đó cầm lấy khăn lau miệng một cách thoả mãn !

Dù sao chắc chắn cô cũng sẽ không bị tên ngốc này chọn trúng đâu, ấn tượng không tốt thì sao chứ, nên cô ăn thêm một ly kem để kiếm thêm chút lợi nhuận.

Cô như được đả thông kinh mạch sau cú ngã, nên da mặt càng dày

"Thịnh tiên sinh phiền anh chụp giúp tôi tấm hình nhé, camera đã được bật sẵn rồi anh chỉ cần tìm góc độ tốt, hình nhất định phải đẹp, chụp luôn bối cảnh phía sau vào luôn nhé, làm phiền anh" Kiều Văn Văn lộ ra tám cái răng cùng nụ cười chuyên nghiệp. Nếu như năm đó cô không bị cận thị mất thì đã đi làm tiếp viên hàng không.

Sắc mặt chàng trai cực phẩm cứng đờ, mắt quét qua cô một vòng, cuối cùng cũng chịu hạ thấp tầm thân nga ngọc, đưa tay nhận di động...tách..tách..tách ần mấy lần

Kiều Văn Văn chau mày, đêm nay rốt cuộc cũng tìm được điểm không tốt của anh chàng cực phẩm này, anh ta là người ở tỉnh nào tới mà kỹ thuật chụp hình thấy gớm đến thế, chắc chắn là không có bạn gái.

"Thịnh tiên sinh, đa tạ đã chiêu đãi, tôi rất hài lòng về món ăn tối nay." . Cô mỉm cười, đã chuẩn bị sẵn tâm lý ba trăm sáu mươi độ không một góc chết để nghênh đón lời kẻ lẽ dài dòng khoe khoang của anh ta

Nhưng anh ta chỉ gật đầu "Tôi cũng rất hài lòng về Kiều tiểu thư". Kiều Văn Văn cứng đờ tại chỗ, ba trăm sáu mươi độ tất cả đều là góc chết.

Ủa, sao không giống như bình thường vậy? Chẳng lẽ anh chàng này tiến hóa tới mức vượt qua thời kỳ tâm lý phản nghịch bình thường luôn rồi ư?

Điểm nào của tôi lại làm cho anh hài lòng vậy? Anh làm ơn nói cho tôi biết bí mật mà ngay cả chính tôi cũng không biết đó với?

"? " Sợ tới mức cô liền nói một tràng tiếng anh

" Kiều tiểu thư thật..." Ánh mắt anh ta bắn khoắn lướt lên lướt xuống khắp người cô, tựa như đang tìm ra cái điểm hài lòng mà anh ta vừa nói. Đầu lưỡi chuyển động một vòng quanh hàm răng, nhưng mãi vẫn không thể thốt ra từ nào để có thể khen rằng anh ta đã hài lòng về cái gì

Nhưng chàng trai cực phẩm vẫn duy trì khí chất tuyệt đối của nam thần, uy nghi đứng đó, cho cô 1 lý do không thể nào phản bác

"Trực giác nói cho tôi biết, chính là Kiều tiểu thư cô đây! Nếu như Thịnh Cẩm Lăng thay lòng, lập tức bị thiên lôi đánh, kiếp này không gặp được tình yêu đích thực. Gặp phụ nữ thì bị coi thường, bị chà đạp thậm tệ, xui xẻo đến không ngừng. Gặp đàn ông thì bị quán quýt không buông, khôn khổ đến mặt vắn..."

Chàng trai cực phẩm sờ ra một tràng dài nhất trong đêm nay, nhất là lời nguyên rủa giống như không cần tốn tiền mua, điên cuồng phun ra không ngừng.

Gần như cho Kiều Văn Văn một ảo giác, Thịnh Cẩm Lăng tuyệt đối không phải là chính anh ta mà là kẻ thù của anh ta!

"Cô có tin tôi không? " Anh ta dừng lại 1 chút rồi nghiêm túc mở miệng.

Kiều Văn Văn gật đầu, tôi dám không tin sao? Tôi mà nói tiếng không tin nói không chừng anh tự biến mình thành Gay ngay tại chỗ để chứng minh ấy chứ.....

Ánh mắt của anh ta chợt loé lên, bỗng nhiên lông mày nhíu chặt, hình như có việc gì khó. Do dự vài giây rồi nói tiếp: "Nếu Kiều tiểu thư đã tin tưởng, có một số việc tôi phải nói cho cô biết..."

Kiều Văn Văn lại gật đầu, mau nói rõ chân tướng cho 'chuyện' biết, bởi vì trực giác của 'chuyện' đây nói 'chuyện' biết rằng những lời mà anh nói vừa rồi chỉ là khí tự đàn điền, vận sức xong rồi 'bùm' một cái rồi theo gió trôi đi hết, không đáng tin!

"Lúc tôi còn trẻ cần thuốc thành nghiện, gái gú vô số..."

Kiều Văn Văn hít sâu một hơi, ôi má ơi, cái gì thế này. Anh 'thành tâm sám hối' như thế mà vẫn chưa vào địa ngục ư? Sống trên đời này để gieo rắc tai họa cho nhân gian đấy à?

Anh chàng cực phẩm kia thấy cô khiếp sợ, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Khi đó còn quá trẻ, cũng tập tành với người ta chơi Viagra để trợ hứng, giờ không thể ngừng được. Cho nên bây giờ không thể sống cuộc sống như những người bình thường khác, phản ứng sinh lý thường kỳ vào buổi sáng cũng gần như không có, sau này chắc chắn không thể có con được."

"Phốc..." Kiều Văn Văn thật sự không muốn làm ra động tác phun nước bất nhã của kiều nữ chính trong phim truyền hình dài tập như thế, nhưng thân thể không thể không chế được vốn dĩ chỉ là uống nước để định thần, không nghĩ tới càng nghe càng thấy ghê.

Mặc dù nghiện thuốc Viagra không vi phạm pháp luật, nhưng 'cái đó' của anh ta bất lực đó! Huống hồ năm nay anh ta chỉ mới hai mươi lăm tuổi, còn nhỏ mà đã bị bệnh bất lực, sau này lại không thể có con...

Kiều Văn Văn đồng tình dùng 1 loại ánh mắt thương hại lại sợ xúc phạm tới tự tôn của hắn.

Chắc, chắc, cô gần như có thể nhìn thấy hai chữ ẩn hiện trên trán hắn, hai chữ đó miêu tả cực kỳ sống động vận mệnh bi thảm chật vật của hắn:

Mở ngoặc kép, gạch chân, tô đậm, tăng phông chữ thật to: "ĐÁNG ĐỜI!!!!"

Chương 4: Chương 2

Lúc Kiều Văn Văn đi ra khỏi nhà hàng, đầu óc cô choáng váng, bước chân mềm nhũn.

Cô cảm giác mình có lẽ bị đối tượng hẹn hò trí tuệ chậm phát triển đó lây bệnh mất rồi, sau khi ăn một bữa trong nhà hàng Pháp đắt tiền nhất, cô giống như vừa xem xong bộ phim ‘Hoàng hậu sao Hỏa’ toàn thân đều lấp lánh một vàng hào quang chói lọi của nữ chính phiên bản thần kinh.

Di động mảnh liệt chấn động, đúng như tâm tình của cô giờ phút này.

”A lô, mẹ yêu dấu.”

”Đừng lảm nhảm với mẹ, xem mắt như thế nào rồi?” Thanh âm của quý bà Hà Cẩm trầm thấp, hình như lại thua tiền.

”Mẹ, đây đâu phải là đi xem mắt đâu chứ, con chỉ là đang giúp người làm việc tốt thôi. Người ta chỉ đang bàn với con về bản hợp đồng hôn nhân. Sau khi kết hôn thì không cần quen biết, không thân mật không cùng giường, lúc không cần thiết ngay cả gặp mặt cũng cần giảm đi. Phương thức trao đổi thân mật nhất sau này của chúng con đó chính là khi nói chuyện lỡ làm văng nước miếng lên mặt nhau, còn về tiếp xúc thân thể hay nói trắng ra là động da chạm thịt thì đó chính là cầu nguyện sau này lỡ có không vừa mắt nhau điểm nhau thì đừng ra tay đánh nhau là mừng, nếu như tình thân chúng con phù hợp để kết duyên làm vợ chồng thì chắc chắn vấn đề tiếp xúc thân thể chắc không có.”

Quý bà Hà Cẩm nổi giận, “Con đang đùa giỡn cái gì vậy, làm ơn nói tiếng người cho mẹ.”

Kiều Văn Văn bĩu môi, mẹ đừng hỏi hặn nha.

”A, cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là anh ta nói anh ta không thể làm một người đàn ông chân chính. Dù là cháu trai hay là cháu gái, ngài cũng đều không ăm được. Bây giờ đang là thời đại bình đẳng nên con không tiện dùng mấy từ ngữ hiện đại để nói với mẹ, nhưng nếu dùng phiên bản cổ đại thì có thể nói, anh ta tương đương với một tên thái giám. Người xưa hay dùng từ ‘Yếu sinh lý’ để miêu tả loại tình huống này, nhưng mà Thịnh tiên sinh của chúng ta không phải là bẩm sinh, lúc trước do căn thuốc (đập đá) mà ảnh hưởng, nên có thể gọi là bị ‘thiên’ lúc trưởng thành.” (*)

(Cái đoạn này nữ chính nói văn hoa, ý nói nam 9 bị liệt dương nhưng không thể nói từ ‘liệt dương’ vì sẽ xúc phạm giới tính hoặc kì thị giới tính. Thời đại bây giờ bình đẳng, giới tính thứ ba được chấp nhận đại loại như thế nên nữ 9 uyển chuyển nói nam 9 như thái giám, mà thái giám thì bị thiên lúc còn nhỏ, còn anh ta do căn thuốc mới liệt, tương đương với bị thiên lúc trưởng thành)

Quý bà Hà Cẩm trầm mặc mười mấy giây, mới kinh ngạc biểu đạt quan điểm của mình, “Răng rứa hi(*).”

(Vây là sao?) Đoạn này ý nói quý bà Hà Cẩm quá kinh ngạc nên đã dùng tiếng địa phương để nói, ở đây betaer dùng tiếng miền Trung để nói.

Kiều Văn Văn cúp điện thoại, nhún nhún vai. Thời gian gần đây có thể làm cho Thái hậu nhà mình tuôn ra tiếng địa phương để diễn tả trung tâm tư tưởng, thật sự là ít lại càng ít.

Chao ôi, đối tượng hẹn hò thứ bảy của cô đúng thật là đặc biệt, hiện nay cô đã gặp đúng 7 vị kỳ tài có một không hai đó, đúng là hiếm có mà.

Nếu như cần phải dựa vào xem mắt để kiếm được chồng, còn không bằng sau này cô lên trời làm “Hoàng Hậu sao Hỏa” thì hợp lí hơn một chút.

Trong nhà ăn, chàng trai cực phẩm còn ngồi ở trên vị trí kia, phục vụ viên đẩy một cái xe thức ăn đi qua đến, trên mặt xe xếp đầy khăn nóng, còn tỏa ra hơi ngùn ngụt.

Phục vụ viên sắp từng chiếc lên trên bàn. Chàng trai cực phẩm nhận lấy từng cái một để lau tay, hết chiếc này đến chiếc khác, vẻ mặt không thích cũng không giận.

Nếu như Kiều Văn Văn ở đây, chắc chắn sẽ vỗ bàn la hét: Chạy đây còn chưa ghét tên hoạn quan nhà mi, mi lại dám ghê tởm chạy đến mức độ đó, lau vài cái thì cũng thôi, có cần lau hết cả nắm khăn như vậy không? Có tin chạy cho mi một quả bom nổ banh xác mi không hả?!

Trên bàn, điện thoại di động vang lên, chàng trai cực phẩm nhìn thoáng qua màn hình, hơi cong môi một cái, lộ ra nụ cười tươi tắn đầu tiên trong ngày

Âm lãnh đến cực điểm

Bên cạnh phục vụ viên cảm thấy cười như thế thì không cười thì tốt hơn, nếu hần nhỏ tuổi hơn một chút nói không chừng đã sợ đến mức tè ra quần rồi.

”A lô, có chuyện gì thì mau nói.” Anh ta tiếp điện thoại, ngữ điệu lãnh đạm như trước.

Ý thẳng ở trong lời, có rắm thì mau phóng.

Phục vụ viên nghe không được di động đầu kia nói cái gì, chỉ là thấy vị tiên sinh này nhếch miệng lên, đường cong càng lúc càng tăng, cuối cùng cũng có thể đạt tới ba mươi độ, mới nghe anh ta mở miệng lần nữa.

”Thưa Thịnh Căn Lăng tiên sinh, là tự cậu, kêu anh trai cậu là tôi đến đây xem mắt giùm.”

Phục vụ viên tròn mắt há hốc mồm, xem mắt cũng có thể ‘xem mắt giùm’ hay sao, hình như quý ông đây chưa hề giải thích với cô gái lúc này.

”Cô gái đó cũng được lắm, dáng vóc thì không đủ xinh, tính cách không đủ khéo, bộ ngực không đủ to, mông thì không đủ cong, nhưng ít nhất gương mặt hơi quá mức bình thường và dáng vóc siêu bình thường của cô ấy cũng toàn là ‘đồ thật’, chứ không phải hàng xinh đẹp nhờ dao kéo. Đây cũng chính là loại người mà cậu không thích dính dáng đến nhất, nhưng may mà anh cậu đang vui nên đã ngo lời thể non hện biển với cô ấy giùm cậu, nếu không sau này cậu khó mà lấy được vợ.”

Phục vụ viên âm thầm cảm thấy quý ông này đúng là đồ cận bã, không chỉ gạt con gái nhà người ta đi xem mắt, còn ở sau lưng nói xấu rồi mắng nhiếc con gái người ta như thế.

Rõ ràng cô gái kia xem ra giống như là vừa mới tốt nghiệp đại học ra, nét đẹp còn chưa lộ ra hết, cũng không phải là người có địa vị. Nhưng cũng môi hồng răng trắng, mắt to tròn long lanh, dáng vẻ nhẹ nhàng hào phóng như thế, nhìn sao cũng là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Chàng trai cực phẩm một tay cầm điện thoại di động, nụ cười trên mặt quý dị khó lường, hẳn nghe tiếng thét trong điện thoại di động, tâm tình sung sướng.

”Cho dù tôi có trêu anh, bắt buộc anh đi xem mắt giùm anh cũng không nên trả thù bằng cách nói tôi cần thuốc quá liều, ngủ với phụ nữ vô số nên bây giờ bị liệt dương. Mẹ mới gọi điện thoại cho tôi, khóc la hét đòi tôi nhất định phải đi chữa bệnh, thậm chí còn liên lạc với các chuyên gia trên khắp thế giới về loại bệnh này, danh dự của tôi...”

”Alo, cậu đang nói gì thế, tôi nghe không được rõ, alo...” Oán giận chấm dứt ở đây, chàng trai cực phẩm nhủ mày, đưa điện thoại di động rời khỏi tai, trực tiếp ầm loa ngoài.

Chỉ nghe từ bên trong truyền đến tiếng thở hổn hển cùng tiếng thét lớn: “Cho dù anh nói con người hèn hạ bị ỉ, cận bã cũng được, đừng nên tàn nhẫn nói tôi bị liệt dương như thế chứ!”

Nghệ sĩ dương cầm đang đàn, mười ngón tay lướt như bay trên phím, động tác cực kỳ nhuần nhuyễn, nhưng sau khi nghe được âm thanh đó thì tiếng đàn bất chợt bị cắt ngang đột ngột.

Trong nhà hàng lập tức yên tĩnh, những người khách khác cùng với các phục vụ viên về mặt đều thống nhất cùng một biểu cảm, tròn mắt há hốc mồm.

Chàng trai cực phẩm cười lạnh, ngữ điệu du dương thanh thản, “Được rồi, em trai ngoan, toàn bộ người trong nhà hàng đều biết rõ em không chỉ là một thằng cận bã, mà còn bị bệnh liệt dương. Không sao, đừng sợ, đừng sợ, anh sẽ đến nắn nỉ Kiều tiểu thư giùm em, xin cô ấy hãy nhận lời lấy em.”

”Thịnh Căn Minh! Anh chờ đó - - “

Tiếng nổi giận truyền đến, thiếu chút nữa đem di động đánh rơi

Thịnh Căn Minh lại đưa ra ngón trỏ thon dài, nhanh chóng ấn nút ngắt. Hơn nữa vì không để bị quấy rầy tiếp, hẳn trực tiếp đem số điện thoại của ai đó kéo vào black list.

”Ngại quá, là em trai tôi không tốt, đã quấy rầy mọi người dùng com.” Thịnh Căn Minh tâm tình thật tốt, chậm rãi thông thả bước ra khỏi nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.2

Kiều Văn Văn trở lại căn phòng thuê tám trăm đồng một tháng của cô, cời bỏ bộ lễ phục chật chội từ trên người xuống, năm đầu ngón tay hận không thể cong vênh hết ra ngoài, sợ làm nhăn lóp vải bằng tơ tằm đắt giá.

Chờ khi đem bộ “Chiến giáp” đắt tiền dùng để ‘chiến đấu’ với buổi xem mắt đó được cời ra hoàn toàn, cô giống như chú cá nhỏ về đến vùng nước thích hợp của mình, bắt đầu đi chân trần tung tăng trong phòng.

Cô gần như là tự kỷ tạo vài pose trước gương, rồi xông vào phòng tắm tắm rửa xong trở ra, cô liền trở nên ỉu xiu.

Phụ nữ một khi còi ra lớp y phục đắt tiền trên người, tẩy đi lớp trang điểm tinh xảo, chỉ còn lại gương mặt trần thì giống như mất đi ba phần sức sống.

Mặc dù cô sinh ra là đáng người đẹp, đáng tiếc cô lại chỉ có gương mặt trắng dài cực kì phổ thông của người qua đường.

Bánh crêpes kem xoài: Vừa đi ăn tối cùng một chàng trai cực kì phong độ, đáng tiếc là chàng trai này nhỏ hơn cả em trai tớ nên tớ không đành lòng xuống tay. Haiiiiiz

Kiều Văn Văn không quên viết status đăng weibo, đáng tiếc không có bức ảnh tự sướng của anh chàng cực phẩm kia, chỉ có mấy bức ảnh do cô tự chụp với anh ta để phát lên. Mới vừa đăng xong, Fan của cô lập tức ồn ào hân lên, kích động bình luận không ngừng.

”Anh cả tôi là thụ? Người này có thù truyền kiếp với anh trai anh ta à ? » Cô vừa nhìn nickname năm chữ đó của người kia, không khỏi sửng sốt .

Lại tiện tay lướt lướt weibo của người này, cô không khỏi líu lười. Thật sự đã bị cô đoán đúng, người này đúng là có thù với anh trai anh ta mà, liên tiếp mấy status đều chúc cho anh trai anh ta rằng, ngày mai sẽ biến thành phụ nữ đến tháng, hoặc biến thành thụ bị người ta đè, tràn đầy ác ý.

”Kiều tiểu thư, về đến nhà rồi?”

Kiều Văn Văn vừa mới chuẩn bị để điện thoại xuống, vị nhân huynh cực phẩm kia đã gọi tin nhắn riêng đến. Cô đang tò mò là ai, phía bên kia lại tiếp tục gọi tới .

”Tôi là Thịnh Cận Lăng, là người muốn đi xem mắt với cô.”

”A, Thịnh tiên sinh, chào anh.”

Cô cảm điện thoại di động, cảm thấy thế giới này đúng là quá diệu kì. Thì ra Thịnh tiên sinh ở trên internet lại là chàng trai phóng đảng không kiềm chế được như thế, so với gương mặt đơ kiêu bị bệnh thời kỳ cuối như anh chàng cô gặp hôm nay, chẳng lẽ đây biểu hiện cho thời kỳ ‘phản nghịch tuổi đã lớn’?

”Tôi hỏi mẹ cô về địa chỉ weibo của cô, hy vọng cô sẽ không để ý.”

”Không có, là vinh hạnh của tôi.”

Cực kì vinh hạnh được bước vào ‘thế giới riêng’ của ngài, Thịnh tiên sinh.

Đại chỉ weibo này khá vắng lặng, người theo dõi cực ít, có thể người này chỉ lập weibo để xả giận, hoặc lập bỏ đó cho bụi đóng chơi. Hơn nữa trên weibo mỗi status của anh ta không phải châm chọc cha mẹ thì cũng nguyên rủa anh trai của anh ta.

Thí dụ như dòng status này: Anh trai của tôi là một con gà móng đỏ(*), gà móng đỏ, gà móng đỏ, gà móng đỏ.....

(ý chỉ trai bao phiên bản nữ)

Bởi vì số lượng từ hạn chế của weibo chỉ viết được 140 kí tự nên câu ‘Gà móng đỏ’ đó kéo dài đến hết kí tự cho phép. Nhìn status đó, cũng đủ hiểu anh trai của người này rác rưởi đến mức độ nào.

Nhưng dù sao Kiều Văn Văn cũng không phải là người bình thường, cô đúng là không kim lòng nổi hát lên nhạc thiếu nhi: “Một con vịt xòe ra hai cái cánh, nó kêu rằng, cạp cạp cạp, cạp cạp cạp, gắp hột bắp nó vừa nhai vừa cần...”

Trong lúc cô đang rảnh đến mức suy tính xem có nên dạy Thịnh tiên sinh nên PR weibo của mình để có thêm lượng người theo dõi như thế nào thì bên kia lại gửi tin nhắn đến.

”Tôi thấy Kiều tiểu thư đang muốn kiếm việc. Chỗ của tôi có một ghế, bảo đảm lương cao đãi ngộ thanh nhàn, không biết cô có cảm thấy hứng thú không?”

Kiều Văn Văn chấn động tinh thần, muốn, muốn, muốn, muốn!!!!!! Cô đã tốt nghiệp hai năm, lúc đi vào điểm kinh nghiệm làm việc thì đúng là không có tự tin, nên đi học thêm hai năm về kĩ thuật phần mềm máy tính. Cô nghĩ năm đó chính là ngành kỹ thuật không được tốt, mới đi học văn, không ngờ đến đại học lại yêu cầu bằng cấp về kỹ thuật máy tính, đúng là hạnh hạp không cho con người ta sống mà!

Lúc đi học thì chơi game, tan học vui thì chơi giải trí, không có lớp thì nằm vui ở ký túc xá, những ngày ngày nghỉ lễ đi dạo phố liên hoan, cuộc sống đại học thiên đường đó vừa kết thúc thì quý bà Hà Cẩm liền bắt đầu thúc giục cô đi làm.

Bất đắc dĩ, kiến thức chuyên nghiệp tựa như cô cái đầu của cô, bốn năm của cuộc sống đại học, thật sự không thấy chút xiu dấu hiệu tăng trưởng nào.

Kết quả của những năm đại học thiên đường như trong mơ đó chính là, cô không có chút kỹ năng nào bên mình, tìm việc chỉ có thể tìm việc đơn giản như thư ký các loại. Cho nên cô thường xuyên đòi công việc, vì thế quý bà Hà Cẩm mới hằng hái tìm đối tượng cho cô, muốn có cái gì đó mới có thể kích thích ý chí chiến đấu kiếm tiền trong cơ thể cô.

Thịnh Cẩm Lăng rất nhanh liền đem công văn tuyển dụng đưa cho cô, cô lướt trên dưới xem một lần, ánh mắt dừng lại ở đãi ngộ, đãi ngộ đúng là đặc biệt đến mức cứ như chỉ có ở trên thiên đường làm cho cô hận không thể bay đến đó để nhận việc ngay lập tức.

“Đa tạ Thịnh tiên sinh, nếu như tôi phỏng vấn thành công, nhất định mời ngài ăn cơm!”

“Người tốt sẽ được đền đáp, chúc quý cô thân thể khoẻ mạnh!”

“Trước tôi hỏi qua một người chú làm bác sĩ, ông ấy bảo tình huống như của tiên sinh hiện nay nên thả lỏng tinh thần, thoải mái, dưỡng tốt thân thể thì sau này sẽ có cơ hội quay về làm người đàn ông bình thường!”

Kiều Văn Văn hận không thể gửi lời cảm ơn nồng nhiệt và chân thành qua đó, bất quá cô vẫn là một người tràn đầy lí trí, biết đâu vị Thịnh tiên sinh này vì trả thù cô không có đồng ý yêu cầu kết hôn, tùy tiện lừa gạt cô thì sao!

Dù sao bộ dạng của cô cũng là một mỹ nữ đáng yêu!

Đợi đến sau khi cô nộp đơn vào cương vị, nhất định sẽ gửi lời cảm ơn chân thành cho anh ta, tạm thời ghi nợ trước vậy.

Khác hẳn với tâm trạng vui vẻ nhấp nhồm như ngồi trên tên lửa của cô, bạn Thịnh tiên sinh với nick name ‘Anh trai tôi là thụ’ kia lại mang sắc mặt âm trầm, hận không thể từ đầu máy tính bên kia bỏ ra ngoài, tóm cô lại đánh một cái.

Kiều Văn Văn, đây là phiền toái mà cô tự tìm, nếu sau này xảy ra ‘thảm án’ gì, thì cũng không thể trách tôi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chó Cẩn Chó

“Xin chào, tôi là Kiều Văn Văn, tôi đến để nộp đơn...”

“Phải...”

“Uông uông uông, uông uông, uông uông uông uông...”

Kiều Văn Văn mặc bộ đồ công sở màu đen, tay cầm thư tuyển dụng, miệng không ngừng thì thầm những lời tự giới thiệu trong khi trong đầu đang tưởng tượng cảnh đang diễn ra trong phòng phỏng vấn kia.

Giọng cô có chút run run, lúc này cô đang đứng trong tòa cao ốc ở trung tâm thành phố, trước đây cô cứ nghĩ là cả đời cũng không có dịp bước chân vào đây nên cũng chẳng quan tâm cao ốc này cao bao nhiêu tầng. Bất quá hiện tại có cơ hội nhìn ngắm một chút thì cô thấy trong thang máy hiển thị tầng cao nhất là tầng 60, cô bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, không biết những nhân viên làm việc trên tầng cao cùng đó có mắc chứng sợ độ cao hay không nhỉ?

Những nhân viên đi ngang qua đều vội vã liếc cô một cái, vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc. Cô nhóc này có phải đầu óc có vấn đề hay không, phỏng vấn nhiều nhất chỉ cần chuẩn bị tiếng Anh cho tốt nhưng cứ đứng đó làm bầm không nghĩ làm gì nhỉ?

“Xin chào Kiều tiểu thư. Thịnh tổng có nói nếu cô đến thì lập tức mang cô đến gặp boss.” Một tiếp tân dẫn cô vào thang máy vừa đi vừa nói

Kiều Văn Văn nghe nói chuẩn bị đi gặp boss, liền bị hù dọa, vội vàng xem lại thư tuyển dụng.

Trách nhiệm:

1. Bảo bối là một tiêu công chúa yếu ớt, cần chăm sóc tốt bảo bối, chủ yếu lấy bảo bối làm trọng.
2. Bảo bối hay nổi giận, hay giả bộ, phải chăm sóc bất kì lúc nào, để tránh việc tai họa rơi xuống đầu.
3. Bảo bối thiếu cảm giác an toàn, mong muốn lúc nào cũng có người bên cạnh, thích nhất được ôm trong ngực dỗ dành.
4. Bảo bối hay nghĩ một đằng nói một nẻo nên cần phải tinh ý đoán được ý bảo bối muốn nói.
5. Bảo bối thích tập thể dục, mỗi ngày phải dẫn bảo bối ra ngoài dạo vài vòng.

Nhậm chức tư cách:

1. Hội chăm sóc cây cỏ.

2. Hội quây nháo.

3. Hội chơi xô lá.

4. Hội lười biếng.

Tiền lương đãi ngộ:

1. Mỗi ngày được cùng trai đẹp tiếp xúc gần gũi.

2. Lương khởi điểm 1 vạn trở lên.

3. Ngoài trừ thời gian chăm sóc bảo bối còn lại đều có thể chơi máy vi tính.

Cô hít sâu một hơi, cảm thấy có chút khẩn trương.

Cô kích động không phải vì công việc này lương cao, đối với cô mà nói mức lương này chẳng là gì cả. Nguyên nhân chính là lần tuyển chọn nhân viên này mở ra mục đích tạo công ăn việc làm cho cô, bốn điều nhiệm chức tư cách quả thật giống như đo ni đóng giày cho cô vậy, đầu năm đá phải may mắn như vậy đúng là làm cô cảm động muốn chết mà.

Cho nên đừng hỏi cô vì sao khi đọc thể lệ tuyển dụng này mà không có một tia hoài nghi nào, vì công việc quá tốt mà thôi.

Thà rằng tin là có không thể tin là không, ai mà biết được lỗ đâu trên đời này còn có một ông chủ kỳ quái như vậy chứ?

Dù sao cô cũng đã từng làm “Hoàng Hậu sao Hỏa”, đây chỉ là một bức thư tuyển dụng bình thường thôi, có gì mà phải sợ chứ!

”Boss, Thịnh tổng nói có người muốn gặp mặt ngài một chút.”

Kiều Văn Văn trừng to hai mắt, cô có chút bất ngờ bởi vì cô có thể lên được tầng cao nhất dễ dàng như vậy.

Đi qua một dãy bàn dài làm việc cô nhìn thấy một căn phòng thủy tinh nằm ở trong cùng. Nhìn xuyên qua cửa kính cô thấy sơ bộ trang trí bên trong, chỉ độc hai màu đen trắng, có một người đàn ông ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu xem văn kiện trong tay, cô chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông kia có đôi tay thon dài, ngón tay chạm gỗ lên mặt bàn, tư thái nhân nhã.

”Kiều tiểu thư, mời.”

Kiều Văn Văn cảm thấy vị boss này nhìn nghiêng có chút quen mặt, còn chưa nghĩ ra là ai thì cửa kính phòng làm việc đã bị đẩy ra .

”Chào ngài, là tôi - -” cô dọn xong vẻ mặt, chần chừ dùng thanh âm êm tai nhất để nói.

Ohyeah! Hôm nay cô có thể nói ra thanh âm cừu non một cách dễ dàng, hy vọng vị boss này có thể thích.

Người đàn ông kia ngẩng đầu, trong mắt chột lóe qua một tia ngoài ý muốn, rất nhanh lại biến mất . Hướng phía cô gật gật đầu, “Kiều tiểu thư. Cô muốn làm gì?”

”Thịnh tiên sinh? Là ngài muốn mời tôi, ngài có thể trực tiếp nói với tôi .”

Cô vô cùng bất ngờ, không nghĩ tới thể nhưng gặp được hắn. Lúc trên internet mắng chửi anh trai hắn là tên vô dụng hoàn toàn khác với bây giờ, hôm nay Thịnh tiên sinh lại khôi phục vẻ mặt không chút thay đổi.

”Tôi không hiểu lắm ý của cô, chờ.” Hắn nhíu nhíu lông mày, trong lòng chột nảy ra dự cảm xấu, duỗi ngón tay thon dài ấn số điện thoại, “Trịnh Thạc, ai là người hẹn với Kiều tiểu thư?”

”Xin lỗi, boss, Trịnh trợ lý hôm nay xin nghỉ. Nếu như ngài hỏi Kiều tiểu thư thì đó là do Thịnh tổng thay ngài hẹn trước , anh ấy nói ngài đặc biệt cần. Kiều tiểu thư thông minh hào phóng, ôn nhu động lòng người, là nhân tài hiếm có, ngài tuyệt đối không thể bỏ qua.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một đạo thanh âm ngọt ngào, vừa nghe đã biết là người đã trải qua huấn luyện, không phải thư ký thì cũng là tổng đài viên.

Thịnh Cẩm Minh cúp điện thoại, hắn cảm thấy có chút đau đầu.

”Thịnh tổng, ngài không phải là Thịnh tổng sao? Vậy người gửi thư tuyển dụng cho tôi là ai?” Kiều Văn Văn cảm giác đầu mình có chút mơ hồ.

Thịnh Cẩm Minh đóng bút máy lại, xoay vài vòng trên những ngón tay thon dài đó. Những đầu ngón tay rất linh hoạt là cây bút kia cứ như là một chú bướm vờn quanh những cánh hoa.

Kiều Văn Văn thấy một màn như vậy, hơi có chút thất thần. Bỗng nhiên cô nghĩ ra một câu nói: Xoay bút rất nhanh chóng, dung nhan đẹp ngón tay đẹp, chắc là một người đa tài đa nghệ.

”Người đó là em trai tôi...” Thịnh Căn Minh đem sự việc nói đại khái, gật đầu nhìn cô với vẻ áy náy, “Xin chào, Kiều tiểu thư, tôi là Thịnh Căn Minh.”

Kiều Văn Văn kinh ngạc, cô xem lại thư tuyển dụng, mặt xanh như tàu lá, thì ra từ đầu đến cuối chỉ là một âm mưu. Không phải, là hai mới đúng!

Cô liên tiếp bị hai anh em lừa giỡn hai lần, bất quá cô xem lại thư tuyển dụng vẫn không từ bỏ ý định.

”Thịnh tiên sinh trong nhà có cún con sao? Tôi rất rành chăm sóc cún, mỗi ngày có thể dạy nó học, thậm chí câu ngữ tôi cũng biết chút ít. “Uông uông”, chính là xin chào.” Kiều Văn Văn thời gian qua được gọi là “con mèo” đánh hoài không chết, cô muốn đem chủ nghĩa xã hội khoa học người nổi nghiệp nhân vật sấm vai thật tốt, bất khuất, da mặt dày.

Người vừa đưa cô lên gặp boss thăm nghĩ, thì ra lúc này cô ấy phát ra nhiều âm thanh kì quái thì ra là đang tập qua câu ngữ, thất kính thất kính!.

Thịnh Căn Minh lắc đầu, “Tôi bị dị ứng với động vật có lông.”

”Vậy ngài có nuôi rùa không? Hoặc là các loại động vật bò sát? Cá vàng tôi cũng có thể chăm sóc được, đối với cây cỏ tôi cũng biết một chút, thiếu chút nữa là nhận được giấy chứng nhận luôn đó.” Hai tay cô nắm chặt, trong ánh mắt lóe lên ý chí chiến đấu hùng hục, “Trần vàng thì tôi miễn cưỡng cũng biết chút ít, tôi cũng có học qua một chút kiến thức về thú y, bảo đảm với ngài nếu tôi chăm sóc thì chú trần này cũng có thể thành tinh.”

Thịnh Căn Minh nhủ chặt đôi mày kiếm, trong ánh mắt ánh lên vẻ không vui.

Đáng tiếc Kiều Văn Văn cô từ trước đến giờ không giỏi nhìn sắc mặt người khác, ha ha, một thiếu nữ xinh đẹp ở thế kỷ hai mươi mốt, mục tiêu của cô là muốn vùng vẫy khắp trời cao biển rộng. Hiện tại cô cũng đã bị lừa đến nơi này, cô mặc kệ người đàn ông kia có thoải mái hay không, cô nhất định phải nhận được công việc này.

”Kiều tiểu thư, tôi khuyên cô nên tìm Thịnh Căn Lăng tính sổ, chuyện này chẳng quan hệ gì tới tôi.” Hần miễn cưỡng ngăn chặn cơn tức.

Nhìn tới thế lệ tuyển dụng kia, thật là có lừa mà không có chỗ phát giận. Hần bị người ta coi như bù nhìn mà!

”Được, Thịnh tiên sinh, tôi không phải loại người ngang ngược không nói lý lẽ. Ngài chỉ cần trả lời tôi một câu hỏi là được.” Sắc mặt cô cứng ngắt, chỉ chốc lát lại chuyển sang rạng rỡ.

Cho đến giờ thì đây là lần cô kiềm chế nhất trong đời rồi, lần này quyết chiến đấu tới cùng mới được.

Trong lòng đã sớm nguyện rủa ngàn vạn lần, lừa ai không lừa lại dám lừa cả Kiều Văn Văn tôi. Chúc anh em các người: Từ sáng đến tối lúc nào cũng muốn tiêu tiền, có mắc bệnh về thận thì cũng là suy kiệt thận không có cách cứu chữa! Đặc biệt là đến ‘trứng’ cũng tan nát!.

Cô thấy Thịnh Căn Minh gật đầu, khoe miệng dân ra, “Xin hỏi Thịnh tiên sinh, ngài đến tốt cùng là bị đàn áp đến cỡ nào, hai người có phải là anh em ruột hay không? Nghe nói có người dùng 140 chữ để mắng ngài là đồ rác rưởi, mời ngài trả lời.”

”?” Lúc này cô dùng tiếng Anh để hỏi Thịnh Căn Minh.

Hần sắc mặt nhanh chóng biến hóa, khó coi dị thường.

”Kiều tiểu thư, tôi thông cảm với cô khi cô gặp hoàn cảnh này, nhưng thư tuyển dụng này mà cô cũng tin được thì chứng tỏ cô trước giờ chưa từng đi làm, không phải là vấn đề chuyên nghiệp, mà là đầu óc cô có vấn đề. Hơn nữa Kiều tiểu thư cô là nhân tài đặc biệt, tôi dùng không nổi, công ty chúng tôi không phải là làm bán hàng đa cấp, cô đi nhầm chỗ rồi. Còn đối với việc cô vu oan giá họa, tôi sẽ nói với luật sư liên hệ với cô.”

Kiều Văn Văn xì một tiếng, hất tóc, “Thịnh tiên sinh, ta khuyên người đi tìm Thịnh Căn Lăng tính sổ, chuyện này không liên quan tới ta.”

Cô lặp lại nguyên văn câu nói, còn thuận tiện liếc mắt đánh giá từ trên xuống dưới, ánh mắt càn rỡ của cô dừng lại ở nút thắt cà vạt. Chỗ đó có dấu kết hiện rõ, di chuyển lên xuống thật là đẹp mắt.

”Thịnh tiên sinh, em trai ngài nói cũng có vài chỗ đúng, đặc điểm nam tính trên người ngài thật không rõ ràng. Khó trách bình thường ngài luôn cần viagra.”

Đáng tiếc bàn làm việc của người đàn ông này bằng gỗ, nếu như làm bằng thủy tinh, cô có thể dùng ánh mắt khinh bỉ trực tiếp xem thường hạ bộ của hắn.

Thịnh Căn Minh trực tiếp nhấn điện thoại, hắn không muốn chấp nhậm với người đàn bà chanh chua này. ”Gọi bảo vệ lên cho tôi.”

Kiều Văn Văn âm thầm cắn chặt răng, cô mà lại bị đuổi ra ngoài! Thật là tức điên mà.

”Không cần, chính tôi sẽ tự đi. Thịnh tiên sinh chính là trong ngoài không đồng nhất, người cao to vạm vỡ mà động một chút lại phải gọi bảo vệ. Khó trách người ta thường nói mấy anh chàng bảo vệ đều là nam nhân dũng mãnh, có thể làm người ta cảm thấy an toàn.”

Cô đứng ở ngoài cao ốc, trên đỉnh đầu trời nắng chang chang, giống như nội tâm cô lúc này, núi lửa sắp phun trào.

”Còn không mau mau đi chăm sóc chú cún kia, nếu không hai anh em liền biến thành cún!” Kiều Văn Văn cầm lấy thư tuyển dụng, hắn học phát ra câu

nguyên rủa.

Cô nhìn chăm chăm đến nỗi muốn đâm thủng trang giấy, bỗng nhiên phát hiện phía dưới có một đoạn. Cô vốn nghĩ chỉ là anh văn, nhưng là hiện tại mới phát hiện là Hán ngữ ghép vần.

Trong đó vừa vận một câu: baobeishilaji.

Bảo bối là gà móng đỏ.

Câu này sao có chút quen quen ta, a, đúng rồi. Tối hôm qua cô vừa mới xem qua: Đại ca ta là gà móng đỏ gà móng đỏ gà móng đỏ...

Kiều Văn Văn vẫn cho rằng cô tới đây để nuôi cún, nhưng mà bây giờ nhìn lại thì ra chú cún này chính là Thịnh Cận Minh tiên sinh.

Ha ha, hai anh em các người đều không phải thứ gì tốt, chúc các người ‘chó cắn chó’.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hàng Thứ Phẩm

Trịnh Thạc cảm thấy gần đây mình có chút xui xẻo, hẳn biết rõ hai anh em Thịnh tổng lại bắt đầu đầu đá nhau rồi.

Ngày hôm qua Thịnh nhị thiếu có gặp hấn trước khi tan làm, thông báo là ngày mai sẽ có một cô nhóc tới phỏng vấn, không cần hỏi đến Thịnh Cận Minh mà cứ trực tiếp cho vào. Tuy nói hấn thường xuyên bị boss sai đi xử lý những chuyện của Thịnh nhị thiếu, nhưng dù sao hấn cũng là trợ lý của Thịnh Cận Minh. Đối với loại tình huống tiến thoái lưỡng nan này hấn chỉ có thể dùng một trong ba mươi sáu kế - ve sầu thoát xác - xin nghỉ.

Thịnh Cận Minh sau khi tốt nghiệp đại học đã dùng số vốn ít ỏi để mở công ty đồ chơi, dùng tên hấn để đặt tên cho công ty luôn - - công ty Cận Minh.

Còn em trai Thịnh Cận Lăng thì chỉ biết ăn chơi đàn đúm, cuộc sống phóng túng nhưng cô sống cô chết muốn có chức danh trong công ty, còn phải là tổng giám đốc mới chịu, dù sao từ trước giờ hấn chỉ toàn gây phiền toái chứ chẳng giúp được việc gì. Trong công ty vì có đến hai vị Thịnh tổng, nên muốn để phân biệt thì gọi Thịnh đại thiếu gia là boss còn nhị thiếu gia vẫn bảo toàn chức danh Thịnh tổng của mình.

“Boss sao hôm nay ngài tan việc sớm thế ạ?”

Trong lòng mặc dù mất hứng nhưng lúc xuống xe Trịnh Thạc đã thu hồi vẻ mặt sầu thảm, trở lại vẻ mặt chân chó nhanh chân mở cửa xe.

Thịnh Cận Minh yêu xe như mạng, một chiếc so với một chiếc càng thêm yêu. Đáng tiếc vị boss này có một tật xấu, cực kỳ không thích lái xe, tám trăm năm trước lúc hấn thi bằng lái xe xảy ra vấn đề nên từ đó trở đi hoàn toàn không cầm lái nữa. Hôm nay Trịnh Thạc đã xin nghỉ, vậy mà còn liên tục điện thoại như gọi hồn để đưa boss về nhà, thử hỏi trên đời còn có thiên lý hay không chứ.

“Không có người lãng vãng trước mắt đương nhiên hiệu suất làm việc của ta sẽ nhanh hơn nhiều.”

Trịnh Thạc buồn vui đan xen, hỏi dò: “Vậy ngày mai tôi tiếp tục xin nghỉ?”

Thịnh Cận Minh liếc hấn một cái, gật đầu, “Có thể suy xét lại, Tiểu Dương thuộc hạ của người cũng có thể thay thế được, hấn lái xe so với người nhanh nhẹn hơn nhiều.”

Trịnh Thạc cũng có cùng quan điểm với boss, Tiểu Dương mới lấy bằng lái được ba tháng, trên cơ bản chưa có cơ hội lái xe lần nào, đợt trước hấn kẹt công việc nên nhờ Tiểu Dương đưa boss về nhà. Lần đó thật đúng là nguy hiểm, vừa lên xe đã được hưởng thụ tốc độ của những cuộc đua xe F1, trực tiếp vào uống trà trong cục cảnh sát, cuối cùng vẫn là tổng trợ lý hấn đi nộp tiền mới chuộc được người ra.

“Giảm ly hợp.”

“Hướng phải, hướng trái.”

“Đi thẳng, dẫm mạnh chân ga! Nhanh! Nhanh!”

Trịnh Thạc cơ hồ là mặt không chút thay đổi nghe boss chỉ huy hấn lái xe, trong nội tâm một mảnh hoang vu. Tuy hấn sớm biết boss ở phương diện khác có những hành động kỳ quái, nhưng là mỗi lần đến lúc lái xe, hấn đều cảm thấy người ngồi bên tay lái phụ chính là chưa thỏa mãn được dục vọng to lớn, liên tục chịu đựng những tiếng hô to gọi nhỏ trách mắng của boss, cũng không biết hấn đắc tội gì nữa.

Thịnh Cận Minh có tật xấu là thích chỉ huy người khác trong khi họ đang lái xe, tựa hồ thích chỉ huy thành nghiệm. Có đôi khi Trịnh Thạc không chịu nổi, tỏ ý khiêm tốn bảo boss có thể tự mình lái xe.

Khi đó boss nhà hần sẽ bày ra bộ mặt cao ngạo lãnh đạm dựa vào lưng ghế, cánh mũi mở rộng, khóe mắt rũ xuống, đặc biệt khinh thường nhìn hần, “Ta tự lái xe còn thuê người làm gì? Người có thể chia nửa lương cho ta sao?”

May mà lúc đó có một cuộc điện thoại cắt ngang giải cứu hần khỏi đau khổ này.

”Mẹ.” Thịnh Căn Minh lại cất giọng nhàn nhạt, bất quá ánh mắt kia giống như sói như hổ nhìn chăm chăm vào hộp số trong tay Trịnh Thạc.

”Căn Minh a, con nói bậy bạ gì với Kiều tiểu thư vậy? Hôm nay mẹ đặc biệt mời bác sĩ đến, nó khóc lóc thật phiền toái, mẹ phải đe dọa đòi bồi dưỡng nó. Về sau nó mới nói thật, con nhanh nhanh về nhà đi, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Thịnh Căn Minh nường mảy, “Mẹ, con đang hướng dẫn Trịnh Thạc lái xe, đêm nay sẽ không về đâu”

”Chao ôi, trở về trở về. Hôm nay ba con không về đâu - - “

Lâm Thư Nguyệt còn muốn nói điều gì, di động liền bị giật lấy. ”Đại ca, có phải anh không dám về không? Tôi nhớ còn chút sổ sách chưa tính xong với anh đâu!”

Thịnh Căn Minh cúp điện thoại, chỉ phía trước: “Đi thẳng.”

”Vẫn là về nhà trọ?”

”Không, về nhà cũ.”

Nhà cũ chính là nhà của ba mẹ Thịnh Căn Minh.

Trịnh Thạc kinh ngạc: . “Về nhà cũ là phải đi hướng ngược lại đó !”

Thịnh Căn Minh nghiêng đầu nhìn chăm chăm hần nhìn mấy giây, bỗng nhiên nhếch khóe miệng cười lạnh, “Người hỏi ta a?”

Trịnh Thạc lắc đầu liên tục, đợi đến ngã tư đường, thừa dịp còn mấy giây đèn xanh liền quay đầu xe.

Hần đương nhiên không dám hỏi boss, từ công ty về thẳng nhà trọ của Thịnh Căn Minh hoặc về nhà cũ, hai con đường này đều đi qua vô số lần. Quý tha ma bất, vị Đại tiên này trên cơ bản chưa từng nhìn bản đồ, suốt ngày chỉ lo chỉ đạo hần lái xe.

Nếu như không phải biết Thịnh Căn Minh vẫn chưa có bạn gái, Trịnh Thạc sẽ cho rằng mắt mình đã xuất hiện ảo giác khi nhìn thấy sự nhiệt tình trong ánh mắt ấy.

Xe lưu loát dừng ở cửa lớn, bên trong đều là những căn nhà độc lập, mỗi nhà đều có một khoảng sân riêng

Thịnh Căn Minh vừa mới chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, liền mơ hồ nghe được vài tiếng chó sủa. Hần khóe miệng giật giật, nhanh nhẹn một lần nữa buộc chặt dây an toàn.

”Về nhà trọ.”

Trịnh Thạc con mắt trừng lớn, môi mấp máy. Cho dù hần đã khắc cốt ghi tâm thân phận của mình nhưng giờ phút này cũng muốn tạo phản. Vừa tới cửa nhà liền muốn đi, chơi nhau há trời? Thì ra đến đây là vì muốn người mùi khói xăng thêm tí nữa, thuận tiện “chỉ đạo” hần lái xe.

”Căn Minh, mau xuống đây xem một chút, em trai con ôm một chú cún lông vàng trở về.”

Không đợi Trịnh Thạc làm xong công tác chuẩn bị khởi nghĩa vũ trang, Lâm Thư Nguyệt liền kích động đi ra, trực tiếp duỗi tay muốn kéo đại nhi tử xuống xe.

”Mẹ, để con tự tới.” Thịnh Căn Minh lưu loát lấy trong ô phục chiếc khăn che trước mũi, tỏ vẻ ghét bỏ vừa đi vừa nói.

”Trịnh Thạc a, người cũng ở lại ăn cơm đi.” Lâm Thư Nguyệt bất mãn khi không kéo được hần, vừa vội vàng chào hỏi Trịnh Thạc.

Buồn cười, hai vị Thịnh thiếu gia đều ở đây, Thịnh lão gia từ sao có thể không về chứ, bữa cơm tối này mà có thể ăn yên ổn thì hần sẽ cùng họ với chó luôn.

”Không không không, nhà tôi có phần cơm cho tôi rồi - -” hần lắc đầu giống như trống bỏi, nhanh nhẹn muốn rời đi.

”Xuống, người ăn không không quan trọng, không ăn thì ngồi bên cạnh nhìn.” Thịnh Căn Minh lại không buông tha hần, sợ hần không đồng ý còn thêm một câu, “Người đã quên lần trước không có ta chỉ đạo, người tự mình lái xe, kết quả ta nhận được vài giấy tờ sửa chữa kèm theo hóa đơn vài số không hay sao.”

Trịnh Thạc run rẩy, lập tức không nói thêm được lời từ chối nào nữa. Hắn làm sao có thể quên, thời gian qua năng lực phá hoại của boss cực mạnh, đồng hồ báo thức hay các loại máy móc đều đập phá chán, trực tiếp đem các dụng cụ trên xe hơi phá hỏng luôn. Về sau lúc kiểm tra lại bỗng nhiên thấy thiếu một cái ốc vít, Trịnh Thạc liền bị boss bắt thanh toán.

Đương nhiên chút chuyện nhỏ này hắn cũng không thể nói ra, vì qua tháng kế tiếp đã thấy tiền thưởng lại tăng thêm một phần. Nhiều lúc hắn còn muốn trái lương tâm hét lên một câu. Boss nhà ta thật anh minh thần võ !!!

“Đại ca, còn nói anh mở công ty bán đồ chơi, ngồi như vậy xa làm gì? Con cún này thật đáng yêu, nhìn giống với loại lần trước anh đem bán đúng không?” Thịnh Căn Lăng một tay ôm chú cún con, khuôn mặt hài hước nhìn hắn, trong ánh mắt lóe lên ánh mĩa mai.

Thịnh Căn Minh sa sầm nét mặt, hắn chọn ghế cuối bàn ăn, cách xa con chó kia nhất. Hắn biết rõ Thịnh Căn Lăng đang trợn mắt nói dối, lần trước là hắn hợp tác với Disneyland bán giống chó snoopy, còn con chó này chỉ là giống chó lông vàng bình thường mà thôi.

“Có thể do tôi không thích nên không nhìn ra, tôi thấy nó lớn lên giống cậu trước đây lắm, nhớ tới liền sốt ruột.”

Thịnh Căn Lăng vừa muốn cãi lại, cảm thấy trên đùi có một mảng ướt ướt, lập tức đưa chó con qua cho bảo mẫu đang đứng bên cạnh, “Chao ôi ô, sao mà lúc ăn cơm còn tiểu trên người ta?”

“Lúc đi tiểu lại càng giống cậu.” Thịnh Căn Minh ánh mắt chột lóe.

“Nói giống như là anh không đứng đi tiểu vậy.” Thịnh Căn Lăng nhẹ xỏ xiên.

Hai anh em quả nhiên không ai chịu nhường ai, câu trước câu sau liền cãi. Rõ ràng trên bàn bày đầy sơn hào hải vị, Trịnh Thạc lại cảm thấy nhạt như nước ốc, thậm chí hắn còn nghĩ thấy được một mùi nước đái gay mũi.

“Tích tích - -” bỗng nhiên truyền đến tiếng còi xe.

Lâm Thư Nguyệt vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Thịnh Nguyên đi đến, vội vàng chào hỏi hắn đến ăn cơm.

Thịnh gia gia chủ trở về, hai anh em hùng hục khí thế chiến tranh giống như bị ghen ở cô hòng, biết điều im lặng ngay lập tức. Hai người đều cuối đầu, Thịnh Căn Lăng biết thân biết phận, kêu một tiếng “Ba”.

Thịnh Căn Minh bên này chưa kịp mở miệng chào hỏi đã bị chặn hòng.

“Chiếc xe bên ngoài kia là của ai?”

Trịnh Thạc vừa nghe câu hỏi này, trực giác mách bảo có điềm không tốt.

“Con.” Thịnh Căn Minh cũng không ngần đầu lên đáp.

“Con mua xe kia là kiểu gì đó, đã gần ba mươi tuổi mà còn dùng mấy chiếc Transformers để chào đón cha con hay sao? Con trai trưởng nhà người ta đều thừa kế sản nghiệp gia đình, thành thực chứng chắc, sau này toàn là trụ cột gia đình, còn con thì sao hả? Con trai trưởng gì mà chẳng làm được chuyện gì nên hôn cả.”

Thịnh Nguyên vừa ngồi xuống còn chưa kịp uống miếng nước đã cảm thấy tức đến no cả bụng.

Không khí trên bàn ăn bỗng chốc tĩnh lặng, chỉ một câu đã đem cả hai đứa con trai đều mắng cho té tát. Cái gì gọi là con trai trưởng không làm gì cả, đến con thứ cũng vậy, vẫn chỉ là hàng thứ phẩm?

Thịnh Căn Lăng ngồi yên cũng bị trúng đạn, tự mình nghĩ lung tung làm chi, dù sao trong mắt ba ba thì anh em bọn họ vừa vặn là một đôi thứ phẩm!

“Ba ba cảm thấy chiếc xe kia chưa đủ mạnh mẽ? Con cũng cảm thấy như vậy, chiếc xe này dù sao cũng đã chạy được hai tháng rồi, để xem thử có chiếc nào nhìn trông giống con ông vàng không. Nếu thực sự không có thì đành phải bảo Trịnh Thạc nhờ người cải tạo giống như chiếc Volkswagen Beetle cũng được.” Thịnh Căn Minh vẫn trấn định tự nhiên, ngược lại còn phụ họa thêm vào nữa.

Thịnh Nguyên vừa mới cầm chén cơm lên, liền bị chọc muốn quăng ngay lập tức.

“Con xem con mới vừa nói gì. Tại sao ta lại có thể sinh ra thứ như con chứ!”

“Thịnh lão đầu.” Lâm Thư Nguyệt vội la lên, bà nháy mắt, ý bảo bảo mẫu lại mang đến một chén cơm khác.”Anh nhìn anh xem, hai đứa trẻ này không dễ gì mới cùng về nhà, anh tức giận gì chứ. Chiếc xe đó không phải là tiền của Căn Minh nó tự kiếm được hay sao, công ty của con nó chính là làm về máy cái này mà.”

“Công ty của nó chỉ là bán đồ chơi thôi, có cái gì mà vẫn với chả hóa, cũng giống như mấy đứa học sinh tiểu học suốt ngày ‘Bla năng lượng’ chứ gì?” Thịnh Nguyên bị chọc tức đến hồ đồ, buột miệng liền nói, làm cho Thịnh Căn Lăng bật cười đến phun cả cơm ra ngoài.

Thịnh Cẩm Minh vội quăng đôi đũa lấy khăn lau tay: “Thật quá đáng, ăn không vô, con đi về trước .”

Nói xong liền bảo Trịnh Thạc đi cùng , không thèm để ý Thịnh Nguyên đang ở sau lưng hần ‘ăn cần kêu gọi’ .

”Em xem trong mắt nó có coi anh là cha không? Ai quá đáng hơn ai chứ ?”

Thịnh Cẩm Lăng liền nói : “Ba, anh cả là đang nói con, con không thích. Mẹ, con cũng đi .”

”Con cũng không ăn hả? Không có chuyện gì đâu, ba không nói con mà, có mẹ ở đây con đừng lo.” Lâm Thư Nguyệt lập tức muốn đuổi theo hần.

Thịnh Cẩm Lăng phát phát tay ý nói không cần để ý đến hần, trước khi đi vẫn không quên chọc tức ba mình : “Ba nếu ba cảm thấy anh cả thân là con trai trưởng mà không bằng ai, không bằng ba cùng mẹ cố gắng sinh lão tam đĩ, anh cả và con nhất định sẽ mạnh hơn nó.”

”Biến, đều cút hết cho ta!”

Thịnh Nguyên lại đập vỡ chén com thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tiêu Tiên Như Nước

Kiều Văn Văn rón rén, đi một bước nhìn một cái, mắt đảo quanh một vòng đảm bảo là không ai nhìn thấy mình.

Cuối cùng về đến cửa nhà , cô cũng thở một hơi nhẹ nhõm.

”Văn Văn trở về , ngồi một chút đi, hôm nay có món sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu mà con thích.” Vừa mở cửa đã thấy ngay người chồng đương nhiệm của Hoàng thái hậu cao quý nhà cô – Nguyễn Hình đã đến.

”Chú Nguyễn, chú tốt nhất . Mẹ con không biết là tu mấy kiếp mới có được phúc phận làm vợ chú đó. Nếu chồng tương lai của con được một nửa như chú là quá tốt rồi!” Kiều Văn Văn không nhìn thấy bóng dáng của quý bà Hà Cẩm, trong lòng liền cảm thấy yên tâm, ngồi lên sofa chờ.

Nguyễn Hình năm nay đã bốn mốt tuổi, thế nhưng vốn dĩ đã có làn da trắng cộng với thân hình hơi gầy, ở cùng một đám trung niên bụng bia thì quả thật là người có tư chất thượng đẳng. Từ tiểu bạch kiểm trở thành ông chú mặt trắng, vẫn còn thu hút ánh nhìn của các quý bà như cũ.

”Con nhóc chết tiệt kia, con đang nói ai đó?”

Kiều Văn Văn đang suy nghĩ thêm vài câu để nịnh hót chú Nguyễn, liền thấy Hà Cẩm đang đắp mặt nạ đi ra từ phòng ngủ, cất giọng chế giễu mà cách nửa phòng khách vẫn nghe tường tận.

Về mặt cô thay đổi trong nháy mắt, vội vàng háng giọng, “Mẹ con là đang khen mẹ mà. Bạch Tô Trình và Hứa Tiên tu trăm năm mới được gặp nhau, tu ngàn năm mới cùng chung chăn gối. Hai người ngược lại tình cảm thật là vững vàng, sau khi kết hôn liền ở với nhau, không có ngoại tình càng không có mâu thuẫn, đây chính là tu cả vạn năm mới được như vậy đó, con nhìn mà rất hâm mộ! “

Hà Cẩm hừ lạnh một tiếng, “Con ngoại trừ nằm chờ sung rụng ra chẳng làm được cái gì mà còn muốn tìm được đàn ông giống như chú Nguyễn hả. Kiều Văn Văn con nằm mơ còn chưa tỉnh hả?”

Kiều Văn Văn cúi đầu nhìn mình một lượt, không còn lời nào để nói.

Ai bảo cô mãi vẫn không được ai tuyển chứ, đêm nay trước là tới ăn cơm chùa, sau là thuận tiện xin ít tiền sinh hoạt phí sống qua ngày. Mặc dù là con cưng, tiền này mỗi tháng mẹ đều chuẩn bị sẵn cho cô, nhưng lúc nào tới lấy cô cũng có chút ngượng ngùng. Lười biếng gì chứ, cô cũng là bắt đắc dĩ thôi mà.

”Đã tìm được việc chưa? Bạn trai thì sao hả?” Hà Cẩm cầm lấy một thanh giữa móng tay, thông thả giữa theo tiêu chuẩn làm móng, thanh âm du dương êm tai.

Bà mặc đồ ngủ sợi tơ tằm, tóc xoắn ôm lấy khuôn mặt, ngón tay hồng hào khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết thường xuyên chăm sóc, càng nhìn bà càng thấy giống quý phu nhân tay không chạm nước mà.

Kiều Văn Văn hôm nay lại chuẩn bị than khổ , cho nên chỉ mặc áo T-shirt và quần jean, nhìn ngang nhìn dọc cô đều cảm thấy mình không giống con của Hoàng Hậu nương nương. Nếu như là một công chúa thì cũng là công chúa bị lưu lạc chốn nhân gian.

Hà Cẩm không nghe được câu trả lời, không chút bất ngờ cười lạnh một tiếng, “Mẹ cũng biết mà, ăn cơm xong con nhanh về đi, tiền tiêu vặt tháng này

cũng đừng nghĩ tới nữa. Mẹ không cần biết con ăn không khí hay ở đâu đường xá chợ gì, nếu con lại làm con sâu gạo, mẹ già đây liền đập chết con ! Ta Hà Cầm chính là nữ nhân đầu đội trời chân đạp đất, chính mình mở xưởng làm ăn nuôi con lớn, đến bây giờ nhà cao cửa rộng cuộc sống sung túc đều là tự mình làm ra, như thế nào sinh ra đứa con như con suốt ngày chẳng chịu làm gì cả !

Hà Cầm thật sự là tức đến mức muốn ném luôn cái mặt nạ đang đắp mà, từ trước đến nay bà luôn hướng mình đến hình tượng của một nữ cường nhân. Sau hôn nhân đầu tiên thất bại, ly hôn xong bà mang theo con gái, từ một người phụ nữ bình thường cũng tập tành mở xưởng nhỏ, nhờ vào tài chơi mặt chược mà kết thân được với một số quý phu nhân, đến bây giờ bà cũng chỉ có một cô con gái duy nhất thế mà cứ như bị đột biến gen, chả giống bà tẹo nào cả.

Kiều Văn Văn ngoại trừ theo nàng há miệng đòi ăn ra thì không giúp ích được gì cả.

”Mẹ tháng sau con có kiểm tra đầu. Con đổi ý rồi, con muốn học tiếp. Con muốn học lên nghiên cứu sinh, không phải mẹ thường nói nữ nhân phải có ít nhất một nghề hay sao? Con cảm thấy sở học là không bao giờ hết - - “

Cô còn chưa nói hết, Hà Cầm đã vỗ bàn cái bốp, khay trà đều bị chấn động .

”Mẹ để cho con đi học nghề, không phải bắt con đi học cả đời! Lần này mà mẹ còn tin lời con nói thì mẹ không kêu Hà Cầm nữa, trực tiếp đổi tên thành đại ngọc tử được rồi . Trước đây không phải muốn thi chứng chỉ bác sĩ thú y hay sao, vậy mà giữa đường lại bỏ cuộc? Bây giờ lại đổi ý , trước khi tốt nghiệp đại học mới chỉ thi đỗ tiếng Anh cấp bốn, mẹ có thể tin con trong vòng ba mươi năm sau đổi ý bao nhiêu lần đây?”

Kiều Văn Văn co đầu rút cổ, lần nào lấy kiểm tra học tập ra làm có đều không thể gạt được mẹ cô.

”Không có a, con lần này là muốn phân đầu, mấy bữa trước chẳng phải con còn thi chứng chỉ kế toán đó sao. Đầu phải là cái gì cũng sai đâu, con còn muốn xuất ngoại...” Nàng phản bác lần cuối.

”Con còn dám nói con thi chứng chỉ kế toán hả, thi xong có ích lợi gì, còn không phải là dùng để lót bàn . Kiều Văn Văn, mẹ đã nói với con mẹ không thích con suốt ngày đi thi mấy cái chứng chỉ bỏ đi như thế, những thứ giấy kia mẹ sẽ đốt hết, từ nay về sau mẹ còn thấy bất kỳ chứng chỉ nào thì thấy một cái đốt một cái. Cho dù có một trăm chứng chỉ cũng đều là đồ bỏ đi, còn không hữu dụng bằng một tờ giấy chứng nhận kết hôn đâu. Đừng tưởng sống dễ dàng, có giỏi thì con tìm người đàn ông nào đó mà dựa đi.”

Kiều Văn Văn sững sờ ở tại chỗ, giấy chứng nhận mặc dù không coi là nhiều, nhưng đều là cô vất vả thi được, kết quả là bị mẹ đốt hết, cô làm sao có thể chịu nổi .

”Mẹ - -” thanh âm cô mang theo ý giận.

Mất thấy hai mẹ con lại muốn nổi trận lôi đình, Nguyễn Hình lập tức đến giải hòa.

”Được rồi, đừng tức giận nữa. Thức ăn đều nấu xong rồi, mau đến ăn thôi. Hôm nay ta đi siêu thị chọn thịt heo thật lâu - - “

Kiều Văn Văn trong con tức giận, xoay người đi .

Ra khỏi nhà, mặt cô nóng bừng lên, giống như là vừa bị ăn bạt tai vậy. Thái hậu nhà cô thật là quá dữ tợn, cũng không hiểu được nàng , chưa nói gì đã đem giấy chứng nhận cô cực khổ hai năm đem đốt hết, cô cũng đâu phải là Lâm Đại Ngọc đâu mà ho một cái ra một bài thơ chứ.

Nhưng càng làm cho cô khổ sở hơn là quý bà Hà Cầm là người nói được làm được .

Trước mắt Kiều Văn Văn chính là một kẻ vô tích sự, suốt ngày lười biếng, kén cá chọn canh, muốn làm sâu gạo cỡ lớn.

Trước khi tốt nghiệp cô có đi thực tập, công ty cô lúc đó rất thích tuyển dụng thực tập sinh, vì tiền lương phải trả thấp mà lại biết nghe lời, nhưng hiếm có ai có thể chuyển từ thực tập lên chính thức. Đợi đến khi cô ngây ngốc nghe được chủ quản công ty nói không nhận thực tập sinh chuyển lên chính thức, lúc đó cô cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Lại đi phỏng vấn ở những công ty khác, ở đâu cũng yêu cầu cô phải tham gia chương trình 211, 985. Cho dù thời gian cô tìm việc cũng không lâu, ngành sản xuất kinh tế đình trệ, hết giảm biên chế rồi lại ghét bỏ cô là con gái.

(Chương trình 211,985: Chương trình cải tiến giáo dục chuyên ngành kinh tế xã hội bậc đại học theo chiều hướng quốc tế hóa tại một số trường đại học tại Trung Quốc)

Cô tức giận đến nỗi chỉ ở nhà tiếp tục thi tiếp tục lấy các chứng chỉ, vẫn là đi học thoải mái nhất, suốt ngày ở nhà đi học ăn bám mẹ, không cần đối mặt với xã hội đầy rẫy những chuyện uất nghẹn. Cô biết mình càng ngày càng giống đã điều, đáng lẽ ra cô nên ra đời rèn dũa kinh nghiệm

Cuộc đời cô từ trước đến nay đều thuận buồm xuôi gió, cha mẹ ly hôn chỉ sợ cô lâm vào đau khổ. Hà Cầm một mình mang theo cô, tự lập tự cường, từ trước đến nay không để cô thiếu thốn về mặt vật chất.

”Cho nên, từ trước giờ mình vô năng như vậy, mẹ cũng biết rõ mà, không thể trách mình được.” Kiều Văn Văn dài thờ dài một hơi, không tìm không phôi thốt lên, về mặt cười so với khóc còn khó coi hơn.

Đi ngang qua Mc Donalds, mùi dầu chiên tỏa ra bốn phía, nước miếng của cô cũng theo đó chảy ra bốn phía.

Hối hận! Tại sao phải xúc động như thế. Mình phải mặt dày một chút, ăn no bụng rồi lại đi tiếp.

*

Trên bàn ăn, Hà Cầm bụng chén com, dung đôi đũa đảo đảo đĩa thịt kho tàu theo thói quen, chừa lại phần thịt nạc, tự mình gấp miếng to nhất đưa lên miệng.

“Con thô nhỏ chết tiết kia chạy mất rồi, mình còn chừa đồ ăn cho nó làm gì chứ, đúng là vô dụng!” Bà ném mạnh đũa xuống, không biết là mắng chính mình hay là mắng con gái nữa.

Nguyễn Hình nhẹ nhàng lắc đầu, gấp cho bà một miếng sườn đặt vào chén, “Tính em thật kì lạ, suốt ngày nói năng chua ngoa trái với lòng mình. Con gái đã được nuông chiều từ nhỏ, dù sao em cũng có thể nuôi nó cả đời, đến lúc em không chịu được thì tìm một tiểu tử vừa mắt tiếp tục chăm sóc nó là được. Em cần gì ép buộc nó đi chịu tội chứ.”

Không đợi bà mở miệng, Nguyễn Hình lại tiếp tục thờ dài nói: “Em cho dù muốn con sớm độc lập kiên cường cũng đợi nó ăn xong rồi nói không được sao. Nó đói bụng, cũng không biết trên người có còn tiền hay không. Huống chi con gái cũng là vì sĩ diện thôi, dù sao cũng là con gái lớn rồi, Văn Văn lòng tự trọng lại rất cao, bị em mắng như thế, khẳng định mất hết mặt mũi.”

Hà Cầm nhú mày, trong lòng có chút ít hối hận, khẩu khí cũng mềm mại hẳn ra, “Nó không chịu ăn com chẳng lẽ còn đợi em tới mời nữa hay sao?”

Đang nói, di động của Hà Cầm liền sáng lên, là tin nhắn Kiều Văn Văn gửi tới.

“Quý bà tôn kính, con mới từ chỗ mẹ về đã tìm được việc làm, mẹ có thể vì con chuyển chút tiền ăn com không?”

Ngay phía dưới là hình ảnh một người nam sinh mập mạp tay cầm hai phần Mc Donalds. Vị nam sinh này nhìn chằm chằm ống kính, ánh mắt căng thẳng nhưng lại có vài phần hung phấn. Góc phải phía dưới màn hình lộ ra một cánh tay trắng nõn, móng tay được sơn trắng như trứng gà bóc, vừa nhìn là biết tay của Kiều Văn Văn.

Lông mày Hà Cầm nhíu chặt, tức giận đến nỗi tay phát run lên. Vừa mới cãi nhau đó, bà nghĩ là nha đầu kia phải bực bội nửa ngày, vậy mà bà còn trông chờ vào nha đầu chết tiết kia có lòng tự trọng, thật là trò cười lớn nhất năm mà.

“Kiều Văn Văn nếu con dám tìm người gạt mẹ, có tin mẹ đập chết con không hả!”

Nàng tức giận nhưng vẫn chuyển khoản cho Kiều Văn Văn năm nghìn tệ, nha đầu chết tiết kia thật sự biết yếu điểm của bà, chuyển tiền xong bà mới nghĩ lại, có khi nào nha đầu kia vì lừa gạt bà nên mới làm nhiều trò như vậy.

*

Vừa nhận được tin nhắn đã nhận được năm nghìn tệ, Kiều Văn Văn nhìn vào camera giơ lên chữ V, cô còn chọn góc mặt nghiêng 45 độ đẹp nhất. Chi tiết Mc Donalds này có phông nền chữ M thật to, không có người nào che đi mất, nếu không cô có thể up hình lên cho 251 fan của cô xem rồi.

“Cảm ơn anh đã phối hợp, soái ca, anh có thể chia cho tôi một phần hamburger được không? Tôi có chút đói.”

Nam sinh béo mập cười cười, nếu hẳn ôn nhu một chút biết đâu có thể quen được cô gái này, may mắn có thể làm bạn gái nữa. Vật đính ước giữa bọn họ chính là một cái burger.

“Bái bái.” Cô cầm lấy burger rồi chạy đi, thật đói.

*

“Vũ Vũ.” Kiều Văn Văn giẫm mạnh giày cao gót “Xoạch xoạch” vội vàng chạy tới, giọng nói cực kỳ thân mật.

Tần Vũ mặc đồng phục, hướng cô liếc liếc mắt, nắm lấy cổ tay cô kéo vào phòng thay quần áo.

Vừa vội vàng giúp cô thay quần áo, Tần Vũ vừa gấp gấp dặn dò.

“Nhiệm vụ của cậu là dẫn đường cho khách, cậu nhớ đường đặc biệt lợi hại, chắc không có vấn đề gì đâu, nhớ là phải luôn cười đó nha. Lần này khách được mời có địa vị rất cao, sẽ không làm chuyện quấy rối cậu đâu, cậu cũng không được liếc mắt đưa tình với khách hàng đâu đó!” Tần Vũ hận không thể dùng tay cô định hai tròng mắt ướt át của Kiều Văn Văn, ngăn không cho chúng tùy ý đóng cửa.

Gần đến giờ nghỉ trưa, Kiều Văn Văn mệt đến sắp ngất. Đầu năm nay sao lão bản nào cũng không biết đường vậy, không biết có phải do nàng lớn lên quá xinh đẹp hay không mà từ sáng giờ đều là ông chủ đầu hói bụng bia đến nhờ nàng chỉ đường.

Nơi này giống như một hội sở dùng để giải trí hơn, bao gồm khu du lịch sinh thái, ktv, phòng dành cho các cặp đôi đủ tất cả mọi loại hình để phục vụ. Hoàn cảnh tươi đẹp, kẻ gốc nhà giàu lại muốn nâng cao phong cách, đều đến nơi này bàn chuyện làm ăn. Đương nhiên cũng có người muốn trở về với thiên nhiên, thích hưởng thụ sự yên tĩnh trong lành để thể nghiệm cuộc sống.

Tần Vũ là quản lý phục vụ ở hội sở giàu nứt đổ đổ vách này tiền lương tuyệt đối không thấp. Hai người là bạn học từ sơ trung đến đại học, từ trước đến nay mỗi lần Kiều Văn Văn có chuyện gì đều nhờ Tần Vũ giúp đỡ. Lần này hội sở phải đón tiếp nhiều nhân vật, Tần Vũ lấy quyền riêng tư giúp cô có cơ hội kiếm được chút tiền.

”Văn Văn, cậu cứ đứng yên ở cửa đi, nếu có vị khách nào muốn đi đình viện trước thì cậu nhớ dẫn đường cho họ nhé. Nhân viên phục vụ hiện tại đều rất bận, cậu giúp tớ một chút đi, lát nữa tớ sẽ sai bọn họ qua phụ cậu. Bọn họ đều là khách vip của hội sở, cậu phải cẩn thận một chút, lấy tôn chỉ “Khách hàng là thượng đế” nhé.” Trong bộ đàm vang lên tiếng của Tần Vũ, Kiều Văn Văn chưa kịp thở dốc thì bộ đàm đã bị cắt đứt.

Kiều Văn Văn ngửa mặt lên trời thở dài, quả nhiên tiền không phải dễ kiếm, cô rõ ràng là đi cửa sau để có được công việc, vậy mà phải làm phần việc của hai người.

”Chào các vị tiên sinh, các vị muốn đến đình viện xin mời đi bên này.” Mắt thấy vài bóng dáng tây trang thẳng thớm bước đến, cô lập tức điều chỉnh tốt vẻ mặt, cười dịu dàng lộ ra tám cái răng bước đến.

Kiều Văn Văn làm động tác mời, cô cố gắng làm động tác phục vụ lên đến max điểm, bất quá khi ánh mắt cô quét đến gương mặt quen thuộc kia, nụ cười của cô liền cứng lại.

Thịnh Cẩm Minh!

Gà móng đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Kể Mù Đường

“Các người chỉ có một người dẫn đường thôi sao?” Thịnh Cẩm Minh quét mắt qua phía cô, lông mày nhíu lại, bất động thanh sắc.

Kiều Văn Văn thầm liếc mắt, người trông người là em bé ba tuổi hay sao, còn muốn có vài bà vú vây quanh? Trên mặt vẫn giữ nguyên dáng vẻ tươi cười ngọt ngào, “Lát nữa sẽ có thêm vài nhân viên phục vụ đến đây, thật ngại quá, để cho ngài cảm thấy bất tiện rồi.”

”Cầm dùm ta.” Thịnh Cẩm Minh nhét cái túi vào trong tay cô, động tác nhanh chóng mau lẹ, giống như muốn vứt cho cô một cái phiền toái lớn vậy.

Lại nói tiếp: “Kiều tiểu thư, bản kế hoạch này trị giá mười năm tiền lương của cô đó, giữ cho chặt.”

Kiều Văn Văn vẫn giữ nét mặt tươi cười không đổi, không dám có bất kỳ động tác thừa thãi nào, cô chỉ sợ mình lỡ như không giữ được nụ cười này thì khuôn mặt còn khó coi hơn cả khóc.

Nếu quan trọng như vậy, tại sao người không tự mình cầm lấy đi?

”Thịnh tổng, mời ngài gọi thức ăn.” Người đi cùng đem thực đơn bày trước mặt hắn.

Thịnh Cẩm Minh lắc đầu, “Chờ Trịnh trợ lý đến đi.”

”Ha ha ha, có người nói Thịnh tổng và Trịnh trợ lý từ trước đến nay đều đi chung với nhau, một phút đều không rời bỏ. Thật là trăm nghe không bằng một thấy, Trịnh trợ lý chỉ là tìm chỗ đỗ xe thôi, không chạy mất đâu mà sợ.”

Kiều Văn Văn đứng ở một bên chờ phân phó, nghe được người chung quanh nói đùa, không khỏi âm thầm bĩu môi.

Khó trách hai lần gặp mặt trước, Thịnh Cẩm Minh đối với cô thờ ơ, thì ra là một cặp với trợ lý.

Chắc, tư tưởng xấu xa mà dơ bẩn!

Thịnh Cẩm Minh không buồn không giận, trên mặt không có đến một nụ cười, làm cho ba người xung quanh rất lúng túng.

”Phục vụ khác vẫn chưa đến sao?” Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng, bất quá vẫn là hỏi vấn đề thật khó trả lời.

Kiều Văn Văn thật muốn bày mặt than cho hắn xem, muốn gì, cô phục vụ hắn còn chưa đủ hay sao?

”Chắc là họ đang bận việc, hay là để tôi đi thúc giục một chút?”

”Thịnh tổng muốn tiểu cô nương nhà người ta làm việc gì cứ nói đi, gọi nhiều người tới làm gì chứ. Ngài muốn bưng trà hay rót nước?” Có người cười cười tới giải vây.

Thịnh Cẩm Minh ánh mắt quét Kiều Văn Văn một cái, cất giọng bình tĩnh nói: “Ta muốn đi toilet.”

”Ngài đi ra cửa quẹo trái đi thẳng, đi một chút là đến. “

”Cô dẫn đường.”

Kiều Văn Văn vẫn mỉm cười như cũ, “Thật rất gần , ngài chỉ cần đi vài bước thôi.”

Thịnh Cẩm Minh ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt không có ý tốt, “ Gọi quản lý của các cô đến dẫn đường.”

Cho dù có hàm dưỡng tốt như Kiều Văn Văn, cũng tức đến mức muốn chửi thề . Cặp mắt hẹp dài của hắn chắc chỉ để trưng cho đẹp , biết rõ ở đây chỉ có mình cô phục vụ lại còn muốn cô dẫn hắn đi toilet, bỏ mặc những vị khách khác, đầu óc hắn bị heo ăn hết rồi hay sao?

”Mời ngài đi trước.” Kiều Văn Văn nhớ đến tiền lương một ngàn tệ mà Tần Vũ đã đáp ứng,cố gắng kiềm chế.

Thịnh Cẩm Minh đứng dậy, không nóng vội mà lại nhìn về cái túi trong tay cô nháy mắt.

Kiều Văn Văn giả vờ không nhìn thấy, thật xin lỗi, mắt của ta đẹp nhưng cũng chỉ để trang trí thôi, muốn làm gì thì nói rõ, lão nương không cảm thấy thì sao!

”Đem số điện thoại của quản lý các cô cho ta.”

Kiều Văn Văn lập tức cúi đầu khom lưng, lạnh tay lạnh mắt cầm lấy cái túi.

Toilet được xây dựng theo phong cách cổ xưa, thậm chí còn có ngói vàng tường đỏ, giống như Tử Cẩm Thành vậy .

Kiều Văn Văn ôm túi đựng bản kế hoạch trong tay, đi tới đi lui, trước cửa đều là nam nhân hại cô thật mất mặt.

Toilet nữ ở bên kia, vừa rồi cô nói với Thịnh Cẩm Minh để cô đứng bên toilet nữ chờ, nhưng ngặt nỗi người này là động vật máu lạnh, từ chối không chút lưu tình. Còn nói nếu như hắn đi ra mà không thấy cô thì nhất định bắt quản lý đến chờ hắn.

Lúc Thịnh Cẩm Minh vừa đi ra vừa cầm điện thoại nói chuyện.

”Trịnh Thạc, tôi nhớ cậu đi tìm bãi đậu xe chứ không phải đi sinh hài tử. “

”Cái gì? À, khó sinh hả? Vậy cậu cứ từ từ sinh, khi cậu trở về nhất định tôi sẽ làm cho cậu một xác hai mạng.”

Trịnh Thạc đang khổ sở tìm chỗ đậu xe, dở khóc dở cười nghe boss nhà mình nói móc. Tìm chỗ đậu xe khó, chẳng phải giống như khó sinh hay sao, có lẽ ý của boss nhà hắn là bảo hắn từ trên chiếc ‘Đại phong hoàng’(Chevrolet Camaro) này nhảy xuống biển tự sát hay sao.

Thịnh Cẩm Minh “bụp” một tiếng cúp điện thoại, Kiều Văn Văn nhìn mà bĩu môi. Cô vừa vặn nghe được câu cuối cùng, nhìn con gà móng đỏ này đối xử với tiểu tình nhân của mình như vậy, không những không để tâm đến hắn mà ngay cả con cũng không cần, thật đúng là loại đàn ông cận bã mà!

”Thịnh tiên sinh năm nay chắc cũng chỉ ba mươi tuổi, tuy nhìn thân thể vẫn còn tráng kiện, tuy nhiên ngài cũng nên suy nghĩ đến tìm người nối dõi rồi đó. Trước đây tôi có biết một số người chỉ nghĩ đến việc chơi bời, đến lúc cô gái đó mang thai hắn cũng muốn cô ấy phá thai. Kết quả ông Trời có mắt, hắn còn trẻ mà đã sớm vô sinh, từ đó muốn có một đứa con cũng vô cùng khó khăn.” Kiều Văn Văn cảm thấy điều là phận con gái, cô có nghĩa vụ vì Trịnh trợ lý kia nói tốt vài câu.

Phận làm con gái sinh được một đứa trẻ thật không dễ dàng, thế nhưng chỉ vì không có danh phận mà phải chịu ủy khuất như vậy. Tên Thượng Cẩm Minh này thật không bằng cảm thú.

”Kiều tiểu thư, nói thật tôi cảm thấy đầu óc cô sao lại không bằng cả bác gái dọn vệ sinh trong kia vậy.” Thịnh Cẩm Minh đi phía trước, vẫn giữ phong thái ưu nhã lễ độ vừa đi vừa nói.

Kiều Văn Văn tròn mắt, “ Cái gì chứ, ai nói tôi không bằng bác gái dọn vệ sinh, anh đúng là bệnh thần kinh!”

Bực bội ném ra câu này xong cô lại nghĩ đến chính mình. Tại sao mỗi lần gặp được tên khốn kiếp này chỉ số thông minh của cô đều bị hạ thấp đến đáng thương vậy chứ.

”Thịnh tiên sinh, ngài muốn đi đâu a? Phía bên đó là phòng bếp chính.” Kiều Văn Văn thấy hắn đi một mạch về phía trước vội vàng hô lớn đuổi theo.

Người này có bị làm sao không? Đi mới một đoạn ngắn mà hắn cũng bị lạc đường?

”Thịnh tiên sinh, ngài là dân mù đường hả?” Cô không nhịn được mà nói ra miệng.

Thịnh Cẩm Minh thân thể cứng đờ, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

”Anh Cẩm Minh, thì ra là anh ở đây?” Đột nhiên có một vị tiểu thư đáng người cao ráo từ đầu nhảy ra, chắc phải cao tầm một mét bảy, may là vị tiểu thư này mặc đồ thể thao nếu không với thân hình bé hạt tiêu của Kiều Văn Văn mà so với vị tiểu thư này thì chỉ là hạt bụi mà thôi.

Thịnh Cẩm Minh không vội truy cứu việc Kiều Văn Văn biết được bí mật của hắn vội nói: “Về phòng riêng, nhanh lên.”

Hiển nhiên là hắn giả vờ không thấy vị tiểu thư đó, nhanh chóng rời đi.

Lục Lộ làm sao để hắn đi được, vội bước lên mấy bước cản họ lại. Thịnh Cẩm Minh ngược lại động tác nhanh nhẹn, hai ba bước đã thoát khỏi cô ta, chỉ đáng thương cho Kiều Văn Văn đáng người không cao, chân đã ngắn lại còn mang giày cao gót lật đặt đuổi theo.

”Anh Cẩm Minh, cái này chắc là bản kế hoạch bên công ty anh hả? Để em xem một chút.”

Chờ Kiều Văn Văn phản ứng lại thì chiếc túi trước ngực cô đã bị lấy đi, thật là ý cao ức hiếp người thiếu thước tắc mả.

Thịnh Cẩm Minh dừng bước, cực kỳ không vui lướt qua Kiều Văn Văn, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, tựa hồ muốn nói “Đồ vô dụng”.

”Cô muốn thế nào?”

”Anh Cẩm Minh, em vừa mới đi du lịch nước ngoài về, có nhiều người mở party chào đón em như vậy mà không lần nào thấy anh tham gia. Lần sau anh tới được không?”

”Không được, tôi không thích cùng động vật hoang dã tụ tập một chỗ.”

”Anh Cẩm Minh, anh thật quá đáng. Tất cả mọi người đều người trẻ tuổi, rượu vào lời ra, có đôi khi quá chén thì hưng phấn tí thôi. Anh cũng không thể nói như vậy được, em - - “

Lục Lộ rút hai trang giấy từ chiếc túi đang cầm trong tay, giơ lên định xé ra làm hai nhưng vừa nhìn đến ánh mắt của Thịnh Cẩm Minh liền sợ hãi rút tay lại.

”Ta phi.” Cô lập tức đổi chiêu, định nhổ nước miếng lên bản kế hoạch này, nhưng nghe đến hắn hừ hừ hai tiếng liền một giọt nước bọt cũng không dám phun ra.

Hiển nhiên Thịnh Cẩm Minh đã làm cô ta rất sợ hãi.

Kiều Văn Văn thoát còi giày cao gót ra, giẫm giẫm chân lên sàn đá vôi hoa ở dưới, cảm thấy từ lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau nhức. Cô nhủ nhủ lòng mảy, có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Vị tiểu thư này, bằng vệ sinh của cô bị rút ra kia.”

(Đá vôi hoa: một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sắc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh)

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không Coi Ai Ra Gì

Kiều Văn Văn ôm chiếc túi không bị hao tổn gì khắp khiêng trở về.

Con đường bằng đá vôi hoa này thật là không tốt, lòng bàn chân cô đến giờ vẫn còn ần ần đau, cũng vì giành lại mấy bản kế hoạch này mà bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào cô cũng dùng hết. Đầu tiên là lừa vị tiểu thư kia, nhân cơ hội cô ấy ngờ ngác mà chạy tới giật lại bản kế hoạch.

Bị lấy mất bản kế hoạch, Lục Lộ đương nhiên không dám giờ trò trước mặt Thịnh Cẩm Minh. Lúc gần đi, Kiều Văn Văn nhận thấy vị tiểu thư kia nhìn cô đầy hàm ý, như thể cô là loại người hèn hạ vô sỉ giống như mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ vậy.

Lúc gần đến phòng riêng, Thịnh Cẩm Minh đột nhiên dừng lại, ánh mắt tối tăm nhìn cô một cái, đôi mắt thâm thúy.

Kiều Văn Văn lập tức xua tay cho biết, “Không cần nói lời cảm ơn tôi, trước giờ tôi thấy việc nghĩa thì không từ, tam quan đúng chuẩn vượt xa các cô gái chỉ có vẻ đẹp bề ngoài đó. Nếu như người khác gặp phải chuyện này thì tôi cũng hăng hái mà giúp đỡ thôi.”

(Tam quan : thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Thịnh Cẩm Minh nhướn mày, “Các vị chuyên gia nói chó nghe mùi máu đặc biệt mẫn cảm, cho nên nếu như đến kì kinh nguyệt của con gái, mấy con chó đều có thể phát hiện ra. Không ngờ Kiều tiểu thư vậy mà có được chức năng của chó, là tôi đã xem nhẹ cô rồi.”

Kiều Văn Văn duy trì vẻ mặt mỉm cười, thật mong là bản kế hoạch trong tay biến thành con khi biết phun ra sấm sét, nổ chết hần!

”Thị lực của tôi từ nhỏ đã luôn rất tốt, liên tục 2. 0. Hiện tại nhiệt độ không thấp, vị tiểu thư kia chỉ mặc đồ thể thao tay ngắn, áo khoác cột ngang hông che lại, lại vừa mới từ toilet bước ra, túi của cô ấy lộ ra một góc màu hồng phấn, tôi nghĩ chỉ cần là người có con mắt tinh tường cũng có thể biết được chút ít. Nên tôi liền đoán được vị tiểu thư kia không phải đi toilet rửa mặt mà là đi giải quyết vấn đề cá nhân, quần của cô ấy chắc là không cẩn thận làm bẩn. “

Anh là cái tên khốn kiếp ra đường không mang theo cặp mắt, không chỉ không tìm được toilet mà cả băng vệ sinh đều không nhìn thấy, đồ mắt mù! Hôm nay tôi chửi chết anh.

Thịnh Cẩm Lăng gật đầu, “Kiều tiểu thư đoán thật giỏi, tôi nhìn người rất ít dùng con mắt để xem”

Hần tự tay mở cửa, quay đầu lại khẽ hát cảm bỏ sung: “Tôi thích dùng cảm nhìn hơn.”

Kiều Văn Văn bỗng chốc hóa đá, người này thật đáng đánh đòn, vô liêm sỉ! Không coi ai ra gì đến mức này, không nói lý lẽ.

*

Cũng may khi cô vào phòng đã nhìn thấy hai người phục vụ đứng đó, Kiều Văn Văn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa định chuẩn bị ra ngoài nghỉ ngơi.

Thịnh Cẩm Minh tựa hồ nhìn ra cô có ý định này, chỉ vào cô nói “Cô ở lại phòng này đi.”. Lại nhìn thấy cô đi lại có chút bất ổn, nhìn xuống mắt cá chân đỏ hồng một mảng, cặp mày bỗng nhíu lại, “Đôi giày cao gót đi, ồn quá.”

Thuận theo tôn chỉ của khách hàng là điều thiết yếu, lúc này ở trong phòng bao gồm Kiều Văn Văn và hai người phục vụ. Cô cảm thấy cả người như được sống lại, nếu như đầu ngón chân biết nói chắc hẳn là sướng đến nổi rên lên mất.

”Ngồi xuống châm trà.” Thịnh Cẩm Minh chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh, khóe mắt đều không thèm nhìn đến cô.

Kiều Văn Văn bĩu môi, không ngại ngừng đặt mông ngồi lên chiếc ghế mềm bên cạnh. Hai nhân viên phục vụ kia không ngừng nháy mắt với cô nhưng cô đều vô như không thấy. Khách hàng là thượng đế mà, thượng đế muốn cô ngồi xuống, nếu cô từ chối không phải là muốn xuống địa ngục hay sao chứ.

*

Kiều Văn Văn mãi đến lúc thay ca mới được ra khỏi phòng, Thịnh Cẩm Minh vẫn còn ở trong đó.

Cũng không biết vị đại gia vương bát đần này đang đợi ai, rõ ràng ba vị đối tác đã đi từ lâu mà hần cứ ngồi một mình tại phòng riêng, giống như dưới móng hần mọc rễ vậy. Hần yêu cầu Kiều Văn Văn ngồi lại bồi tiếp hần, một giờ tận 888 tệ, đúng là người giàu muốn đốt tiền mà.

Nhưng mà Kiều Văn Văn quá lăm là âm thầm liếc mắt hai cái, vẫn giữ nguyên dáng vẻ tươi cười trên mặt. Cô ước gì người này cứ đợi ở đây, bởi vì buổi trưa cô không có chuyện gì làm, mắt to trừng mắt nhỏ với hần một chút cũng được, dù sao cũng được hưởng thụ đãi ngộ của phòng VIP thật thoải mái.

Kiều Văn Văn trong lòng cười nhạo boss nào ngẩn, cô còn chưa tới phòng nghỉ đã bị người ngăn lại giữa đường.

”Xin hỏi cô là Kiều tiểu thư phải không?”

Kiều Văn Văn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang, trên mũi đeo cặp kính cận, nói chuyện ưu nhã lễ độ, giọng nói mang theo vài phần ý cười.

”Xin chào, là tôi.” Trên mặt cô chợt ánh lên vài phần kinh ngạc.

Người đàn ông dùng tay đẩy mắt kính một cái, từ trong túi lấy ra một tuýp thuốc mỡ đưa cô “Chân cô đang bị trặc, tốt nhất nên bôi thuốc mỡ vào sẽ mau khỏi.”

Kiều Văn Văn rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, đợi đến lúc cô lấy lại phản ứng thì người tốt bụng kia đã bỏ đi mất dạng rồi.

”Ông trời ơi, trên đời lại còn có người đàn ông đẹp trai như vậy. Giọng nói ấm áp, khuôn mặt đẹp trai tỏa sáng, mỉm cười dịu dàng, quả thực... Quan trọng là, hần thật biết quan tâm người khác, mặc dù không cười bạch mã nhưng cũng là hoàng tử nha !” Cô che ngực tán thưởng.

*

Lúc Trịnh Thạc đẩy cửa vào liền thấy boss nhà hần gác chân lên bàn, mười phần mất hết hình tượng, tựa như chờ hần quá lâu sinh nhàm chán.

”Khó sinh xong rồi? Sinh được con trai hay con gái hả, tôi cứ nghĩ rằng phải đợi cậu kiêng cử xong mới được gặp cậu chứ.” Quả nhiên, Thịnh Cẩm Minh vừa mở miệng là thốt ra câu làm khó người khác.

Trịnh Thạc giờ tay đầu hàng, lập tức hướng hần biểu lộ sự trung thành, “Boss, ngài là người anh minh thần vũ, lòng dạ rộng lớn, nhất định sẽ không so đo với tiểu nhân đâu.”

Thịnh Cẩm Minh gật đầu, bất đắc dĩ chấp nhận lời nói thật lòng này: “Đã đưa thuốc mỡ chưa?”

“Đã đưa rồi, Kiều tiểu thư sẽ không biết là ngài đưa đâu ạ.” Trên mặt Trịnh Thạc toát lên vẻ cười khở, hần thật vất vả mới tìm được chỗ đậu xe, vậy mà vừa đậu xe xong đã nhận được một loạt tin nhắn báo hần đi mua thuốc mỡ trặc chân ứ huyết, hơn nữa phải là loại nhãn hiệu nổi tiếng.

Trời mới biết quanh đây chim không thềm ỉa, tìm đâu ra nhà thuốc chứ. Hần không dám bỏ chỗ đậu xe kia chỉ còn cách ra ngoài bắt taxi nên mới lâu như vậy. Cuối cùng còn phải làm chuyện tốt không lưu danh, không biết boss nhà hần đang có mưu kế gì.

Nói không chừng Kiều tiểu thư nhà người ta trong lòng đang mắng hần!

*

Buổi tối hôm đó Kiều Văn Văn nhận được tiền lương, liền kéo Tần Vũ đi spa.

Cô nằm lỳ trên giường, đang hưởng thụ sự sung sướng mà nhân viên mát xa mang đến, cái loại sung sướng đó làm cô muốn rên lên.

“Được rồi, cậu không phải đang làm spa hay sao, cũng giống cuộc chăm sóc sức khỏe thôi mà .”

Chờ nhân viên mát xa ra ngoài lấy thêm tinh dầu, Tần Vũ liền không nhịn được nhắc cô một câu .

Kiều Văn Văn mở mắt ra, miễn cưỡng điều chỉnh về mặt mơ mơ màng màng, có chút ủy khuất lên án: “Minh đã nói với cậu, hôm nay mình lại gặp được cái gã xem mặt lần thứ ba kia. Thật sự là tức chết mà, loại cặn bã bại hoại, bên ngoài đẹp đẽ cao ráo, bên trong hôi thối không chịu nổi. Không phải chỉ có vài đồng tiền dơ bẩn hay sao, không phải là ở tầng cao nhất của cao ốc hay sao, không phải chỉ là CEO thôi sao? Mình giúp hần, hần còn làm ra vẻ mặt chó nhìn người thấp...”

Tần Vũ không biết đây là lần thứ mấy cô nghe Văn Văn lên án người đàn ông kia, đối với tính tình của Kiều đại tiểu thư, cô biết rõ cậu ấy tính rất nhiều chuyện lại còn mặt dày nữa, đã vậy lại còn có tính hay tiêu tiền như nước. Ví như lần này, cậu ấy mới nhận được tiền lương liền rủ cô đi spa, đã vậy còn mua hần thẻ thành viên một năm, lương hôm nay cũng không đủ cho cậu ấy phung phí mà.

“Vũ Vũ, cậu đừng nghĩ là mình nói xấu hần, hần thật ...” Kiều Văn Văn dùng hết sức lực nói xấu người nào đó.

Thịnh Cẩm Minh đang làm việc trong văn phòng đã hất xì không biết bao nhiêu lần, thâm nghĩ không biết nữ nhân cuồng dại nào đang tơ tưởng đến hần. Đêm dài dài đằng đẳng, hần bất đắc dĩ nhớ đến tình nhân trong mộng kia.

Kiều Văn Văn bên này còn chưa hết tức giận đã nghe điện thoại reo, nhìn thử thì ra là số lạ.

“Alo.”

“Xin chào Kiều tiểu thư. Tôi là trợ lý của boss tại công ty đồ chơi Cẩm Minh, mấy hôm trước cô có đến phỏng vấn, boss nhờ tôi thông báo với cô là ngày mai cô có thể đến làm.”

Kiều Văn Văn sững sốt , đến khi giọng nói ưu nhã từ đầu kia điện thoại truyền đến cô mới phục hồi tinh thần.

“Boss, là Thịnh tiên sinh sao?”

“Đúng vậy, công ty chúng tôi có hai vị Thịnh tiên sinh, ông chủ lớn gọi là boss, ông chủ nhỏ gọi là Thịnh tổng. Ngày mai cô có mặt tại tiểu khu Hưng Nguyên lúc mười một giờ trưa, tôi sẽ nhân địa chỉ qua cho cô. “

Kiều Văn Văn cúp điện thoại, thiếu chút nữa cao hứng đến nỗi nhảy dựng lên, nếu không phải bây giờ cô đang ở trần đợi mát xa có lẽ cô đã chạy ra ngoài gặp người nào ôm luôn người đó rồi.

“Tìm được công việc rồi ?” Tần Vũ nghe được đại khái, nhếch môi cười hỏi: “Là vị boss mà cậu đi xem mắt an bài cho hả?”

Kiều Văn Văn gật đầu giống gà mổ thóc, tâm tình thật tốt, khác xa với hình ảnh hùng hổ chửi người vừa nãy.

“Văn Văn, hần là loại cặn bã bại hoại, bên ngoài đẹp đẽ cao ráo, bên trong hôi thối, đi theo hần khẳng định không có tiền đồ. Cậu là người tam quan đoan chính, thấy việc nghĩa hăng hái không từ có phải hay không? Văn Văn nhà chúng ta từ nhỏ một thân ngông nghênh chính khí, sẽ không vì ít tiền lương nhỏ nhoi mà khom lưng cúi đầu đâu đúng không? “ Tần Vũ vỗ đùi, vẻ mặt trang nghiêm toát lên vẻ thành kính, làm Kiều Văn Văn lâm tưởng trước ngực Tần Vũ nhất định khăn quàng đỏ bay phấp phới, mà khăn này nhất định được nhuộm từ máu tươi của anh hùng liệt sĩ.

Mặt Kiều Văn Văn lộ vẻ hoảng sợ, cô hận không thể nuốt hết những lời vừa nói kia vào bụng.

Thịnh boss hiện tại là người lãnh đạo trực tiếp của cô, là cha mẹ tái sinh của cô, cô đang làm cái gì vậy trời, không những chửi hần mà lại còn chửi thật lâu!

“Không không không, Vũ Vũ cậu nghe lầm rồi, mình mới vừa rồi là chửi người khác. Boss của chúng ta lớn lên không chỉ đẹp trai, hần còn - -” cô nhúu mày, vắt hết óc nhớ lại ưu điểm của Thịnh Cẩm Minh, nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra.

”Hắn lớn lên đẹp trai như vậy cũng đủ thỏa mãn phúc lợi của nhân viên rồi, mình tự nguyện theo đuổi hắn, giúp hắn sửa lại phong thái làm lạc, giúp hắn loại bỏ hạng người tâm địa bất chính xung quanh. Tôi sẽ tranh thủ giúp hắn ngày một tốt hơn, trở thành tổng tài có tâm địa thuần lương nhất cho cậu xem.”

Kiều Văn Văn chống cằm, hai mắt lóe ra ánh sáng nham hiểm, chính cô cũng bị cảm động trước lời nói của mình nữa là.

Tần Vũ liếc mắt, nhưng mà tiếng vỗ tay cũng không nhỏ chút nào, giờ ngón cái về phía cô, “Nếu cậu đi diễn thuyết, tớ ủng hộ cậu 101% luôn, 1% dư ra kia là khám phục cậu có da mặt quá dày. Cậu toàn nói những điều rỗng tuếch nhưng có tính kích động rất mạnh, làm cho người ta phi thường cảm động nha.”

”Hừ.” Kiều Văn Văn gất cô một tiếng, không thèm để ý tới cô, người phàm như cô sao có thể hiểu được lý tưởng khát vọng của mình chứ.

Cô vẫy tay với nhân viên mát xa, chỉ vào ngực mình, “Chị mát xa ngực dùm tôi đi, nhất định phải làm cho nó căng tròn nha. Mai là ngày đầu tiên tôi đi làm, nhất định phải cho hắn thấy dáng người hoàn mỹ của tôi mới được. “

Trông mặt Tần Vũ như sắp rớt ra, con nhỏ này thật là đủ thâm mà, người ta ngực to không nỡ thì thôi đi, đằng này nó ngực nhỏ mà cũng chẳng có nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tuyệt Huyết Áp

Kiều Văn Văn mặc bộ đồ lao động, mái tóc xoăn dài cũng được búi lên cao, cô đi một đường đến tiểu khu Hưng Nguyên lòng thầm nghĩ sao tiểu khu này xây dựng giống khu vui chơi dành cho thiếu nhi quá vậy. Cầu trượt trơn bóng, có xe đu, có lâu đài hơi không nói, lại còn có cả bãi cát nhỏ nữa chứ...

”Tiểu khu này chắc là được công ty đồ chơi Cẩm Minh trùng tu lại rồi.”

Nhà của Thịnh boss ở tầng cao nhất của cao ốc, Kiều Văn Văn đứng trong thang máy bỗng trong lòng cảm thấy khẩn trương. Khi bắt đầu công việc có thể trực tiếp đến nhà boss, cô thật sự rất bất ngờ bèn lấy điện thoại ra xem lại tin nhắn mới được gửi đến.

Thời gian: Mười một giờ trưa, xin đến đúng giờ.

Vật phẩm cần thiết: Mang theo đôi giày, khăn tắm, bao tay.

Nhiệm vụ: Gọi boss rồi giường rửa mặt, 12 giờ sẽ có người đến chở đi làm.

Chú ý: Boss có tính thích sạch sẽ. Vì để ngăn ngừa sự việc đổ máu ngoài ý muốn, xin cô hãy chỉnh trang y phục chỉnh tề rồi hãy vào.

”Haiizz - -” cô thở ra một hơi thật dài, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Không ngờ Thịnh tiên sinh vẫn còn là đứa trẻ đàn độn, còn muốn có người gọi hắn dậy nữa chứ.

Đối với tin nhắn đặc biệt quái dị này, Kiều Văn Văn thật không còn lời nào để nói.

Mười giờ năm mươi lăm phút, cô đưa tay nhấn chuông cửa, cô luôn thích đi làm sớm, đối với công việc phải nghiêm túc có trách nhiệm. Những công ty kia không tuyển cô thật là bị mù mắt hết rồi.

”Leng keng - -” tiếng chuông đầu tiên phải lễ phép, “Leng keng - - leng keng - -” tiếng chuông bình thường.

”Leng keng leng keng leng keng...” Cô rơi vào trạng thái sắp bùng nổ.

Lúc Kiều Văn Văn muốn giơ chân lên đá cửa, cánh cửa gỗ được chạm trổ tinh xảo kia đột nhiên được mở ra. Chỉ là cô chưa kịp chỉnh trang khuôn mặt tươi cười dùng vẻ mặt nhiệt tình chào đón đã thoáng thấy một bóng đen to lớn phóng đến, trực tiếp sử dụng chiêu “Thái sơn áp đỉnh”.

Người đàn ông bỏ nhào vào lòng cô, người nóng hằm hập, đầu hắn dựa vào cổ cô, chậm rãi hít thở, hai tay như không có sức lực rủ xuống hai bên, còn hai chân giống như mất đi chức năng bị kéo lê trên mặt đất. Nếu không phải Kiều Văn Văn kịp thời ôm lấy hắn thì cả hai người bọn họ đều ngã nhào xuống đất rồi.

”Thịnh tiên sinh?”

Kiều Văn Văn đáy lòng là sụp đổ, thanh âm là run rẩy, tâm tình là buồn bực.

Ai nói là sẽ có đổ máu? Ai nói boss thích sạch sẽ? Vì sao vừa thấy cô đã khóa thân, boss bây giờ không cần đẩy cũng đổ thì có thể làm được gì đây.

”Thịnh tiên sinh, đã mười một giờ rồi, anh nên dậy thôi - - “

Cô cố gắng muốn diu hần dậy, nhưng mà người đàn ông này giống như ký sinh trùng sống trên người cô vậy, đầy thế nào cũng không nhúc nhích.

Thịnh Cẩm Minh để trần thân trên, ánh sáng chiếu đến tấm lưng trắng sáng của hần, làn da bạch ngọc tựa như phản quang dưới ánh mặt trời làm cho cô trong phút chốc không xuống tay được.

Lúc Kiều Văn Văn không nhịn được nữa, định lui về phía sau để hần trực tiếp ngã xuống đất thì nghe một loạt tiếng súng máy từ trong vọng ra.

”Đoàng đoàng đoàng- -” “Bụp - - rầm” “tò tí teeeee - - “

Tiếp sau đó chính là tiếng bom, lựu đạn, máy bay ném bom, tiếng còi cảnh sát... Liên tiếp, cô cảm giác tất cả tiếng ồn trên đời này đều hội tụ về đây, hơn nữa bởi vì thanh âm quá lớn, khiến cô cảm thấy mặt đất như rung lên.

”Thịnh Cẩm Minh động đất, chiến tranh! Mau mau mau...” Cô luống cuống tay chân, trực tiếp nắm đầu hần đẩy ra, tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Thịnh Cẩm Minh mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là hôm nay giường vừa lạnh lại cứng, ngay sau đó hần nhìn thấy một cô gái loi nhoi như một con khỉ, hơn nữa cô gái kia nhìn cực kỳ quen mắt.

”Kiều Văn Văn?”

Hần xoa xoa đầu rên lên một tiếng, thật mẹ kiếp xúi quẩy.

Thịnh Cẩm Minh quỳ rạp trên mặt đất một lúc mới lảo đảo đứng dậy, tắt đồng hồ báo thức, toàn bộ thế giới đều an tĩnh .

”Vào.” Âm thanh hần khàn khàn, tâm tình không tốt.

Kiều Văn Văn bị dọa sợ, hần ngủ đến khi chuông reo mới tỉnh, mà cô cũng không ngờ một cái chuông báo thức thôi mà cũng tạo thành tiếng ồn kinh khủng như thế, cũng may mà mấy người lầu dưới có thể chịu được.

*

Mười phút sau Thịnh Cẩm Minh mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

”Cô có muốn giải thích gì không?” Hai tay anh ôm lấy ngực, dựa trên bàn làm việc, ngữ khí khó gần.

Kiều Văn Văn rơi vào trạng thái hoảng sợ, hiện tại boss tâm tình không tốt. Cô mặc trang phục gọn gàng, sinh long hoạt hổ, boss lại chỉ mặc quần ngủ hoạt hình, đầu tóc tán loạn, nhìn rất gọi tỉnh nha.

”Đồng hồ báo thức này được nối với loa, hèn chi âm thanh lại to đến như vậy!” Cô vỗ tay một cái, liếc mắt thấy sắc mặt boss càng ngày càng kém, lập tức đổi giọng , “Phòng này được thiết kế rất độc đáo, kim ốc tầng kiêu. Boss à anh có sức sáng tạo phong phú lắm nha, tính trẻ con còn chưa hết, tôi rất thích chú mèo kia!”

Hần vội quơ lấy áo vest trên sô pha che lại nửa người dưới: “Nhìn chăm chăm con mèo trên quần? Tôi sẽ không cho cô nhìn chăm chăm.”

Kiều Văn Văn: ...

Thịnh Cẩm Minh hừ mũi một cái, “Về công việc cô có ý kiến gì sao?”

Nhắc tới công việc, Kiều Văn Văn lập tức xốc lại tinh thần, dọn sạch trận địa nghênh chiến địch: “Trợ lý riêng chính là khi boss cần gì có đó, boss nghĩ gì tôi làm đó. Boss muốn tán gái thì tôi phải làm quân sư, boss đi toilet tôi phải chuẩn bị sẵn giấy vệ sinh, giữ bí mật công việc, chỉ cần không làm việc gì thương thiên hại lý tôi sẽ cố gắng hết mình.”

”Nói rất hay.” Hần nhếch môi cười nhàn nhạt, “Nhưng cô cũng có thể suy nghĩ lại.”

Kiều Văn Văn một giây trước còn cười tươi như hoa, một giây sau như rơi vào hầm băng vậy. Nghe giọng điệu hần có phải muốn sa thải cô ngay ngày đầu tiên không? Cô lại lập kỷ lục mới à!

”Boss, anh không thể tàn nhẫn như thế! Tôi chỉ là cô gái mới đi làm, ôm hy vọng thực hiện được ước mơ, tôi rất sùng bái ngài. Chắc anh không biết đường cong cơ bắp anh toát lên vẻ đẹp cổ nào đâu, xương quai xanh này, cơ cổ này, cơ vai này, cơ cầu vai này, cơ lưng này, cơ bắp tay này, cơ ngực này, cơ bụng này - -” cô thở gấp, hai tay ôm lấy mặt, đôi mắt như phát ra ánh sáng vội vàng nói tiếp: “Tôi xuất sắc như vậy, ngài nhìn tâm đuổi cô gái xinh đẹp như tôi hay sao?”

Thịnh Cẩm Minh trầm mặc, nhìn cô từ trên xuống dưới, giơ lên ba ngón tay.

”Cô phạm ba lỗi, thứ nhất, cô đến sớm, tôi còn chưa dậy nên lúc mở cửa tôi vẫn còn ngái ngủ, thứ hai, cô không nên hô to gọi nhỏ, mà phải ôm tôi để tôi ngủ thoải mái một chút, thứ ba...”

Nói đến vấn đề thứ ba, hần lại trầm mặc, cuối cùng vẫn rút tay lại.

“Cô lại vừa nhìn tôi không sót chỗ nào, lại còn đánh giá cơ thể tôi, không ngại xấu hổ mà nói nhiều lời thật lòng như thế. Tôi rất lấy làm vui lòng, vì vậy điều thứ ba này tôi sẽ bỏ qua, nếu có lần sau cô hãy tìm Trịnh Thạc thanh toán tiền lương.”

Kiều Văn Văn gật đầu như giả vờ thiếu điều muốn quý lay để cảm tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn của boss luôn.

*

Nửa giờ sau, Thịnh Cận Minh cuối cùng cũng rửa mặt xong, mặc xong bộ âu phục mà Kiều Văn Văn đã chọn cho hần.

“Hàng ngày công việc quét dọn đều có cô giúp việc, cô chỉ cần đi theo tôi, hoàn thành lời hứa của cô là được. Phạm vi hoạt động của cô là ở phòng khách, thư phòng bên kia là cấm địa, nếu cô bước vào đó sẽ phải tự gánh chịu hậu quả. Bây giờ cô hãy đưa vãn tay vào đi, lần sau tự vào chứ đừng bấm chuông nữa. Có gì không hiểu thì tìm Trịnh Thạc, hần sẽ chỉ cho cô.”

Thịnh Cận Minh ngồi ở bàn ăn dùng bữa sáng, Kiều Văn Văn ngồi trên sofa, hai tay để nghiêm túc trên đùi, im lặng lắng nghe.

“Từ ngày mai trở đi cô chuẩn bị bữa sáng cho tôi, theo như lệ thường thì mười một giờ cô có mặt ở đây, nếu đến sớm hơn thì trừ lương.”

Kiều Văn Văn hao tổn lượng lớn khí lực mới ngăn mắt mình không tròn trố lên. Mười một giờ mới ăn mà còn gọi là ăn sáng sao? Công ty có vị boss đức hạnh cỡ này làm sao vẫn chưa phá sản vậy?

“Còn có vấn đề gì?” Hần nhú mồm uống hết ly sữa, đôi môi vẫn còn chút tái nhợt.

“Boss, anh cảm thấy không thoải mái sao?”

Ngón tay Thịnh Cận Minh bỗng cứng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Kiều Văn Văn nhìn thấy vẻ lạnh lùng trong mắt hần, vội phẩy tay nói, “Sắc mặt anh không được tốt, trong phòng khách rất sạch sẽ, không phải là mệt mỏi do uống rượu. Cho nên tôi đoán có phải anh không khỏe ở đâu hay không, ở cổ đại những vị hạ thần kia sợ nhất là Hoàng Thượng long thể bất an, tôi cũng là trung thần, sợ thân thể anh có chỗ nào không khỏe, không thể làm đầu tàu hướng công ty chúng ta vươn lên vị trí hàng đầu thế giới thôi.”

Cô cười gượng hai tiếng, thiếu chút nữa là bộc lộ nội tâm u tối rồi. Kỳ thật cô muốn hỏi, nhìn anh vàng đầu hoa mắt, sắc mặt tái nhợt có phải là bị “phế truật” hay không? Nhưng cô lại không dám nói thẳng ra, chỉ có thể đổi câu nói khác.

Hần nhướng mày cười lạnh, “Kiều trợ lý, trung thần lương tướng cũng không phải kiểu như cô đâu, cô quá lắm cũng chỉ là thái giám đại tổng quản bên cạnh tôi thôi.”

Kiều Văn Văn cúi đầu, ở trong lòng chửi bới hần vô số lần, thế nhưng mà hần có tiền hần có quyền, mình đang trong cảnh khốn cùng nên nhịn phải hần một chút.

Qua một lúc, hần mới nói một câu: “Tôi có bệnh tuột huyết áp nhẹ.”

Kiều Văn Văn định mở miệng khuyên hần, tuột huyết áp thì đừng đứng mà ăn, nhưng mà nghĩ lại chuyện này không liên quan đến mình, dứt khoát im lặng.

“Lần sau đến không cần phải ăn mặc giống quý như vậy, nhà tôi không cho tên ăn mày vô đầu.” Ánh mắt hần dừng lại ở trên người Kiều Văn Văn, thấy cô trang bị vũ trang như vậy, lộ ra vài phần bất mãn.

Kiều Văn Văn bĩu môi, nếu không phải trợ lý của anh cố ý dẫn dò ai lại muốn mặc như vậy chứ. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì boss vẫn còn ít tình người, ít nhất không chê cô ăn mặc giống công nhân dọn vệ sinh.

*

Hai người xuống lầu, liền thấy trước cửa đã có một chiếc xe đầy phong cách chờ sẵn, nhìn từ xa cũng rất giống chiếc ‘Đại phong hoàng’.

“Boss, chào buổi trưa. Anh càng ngày càng đẹp trai.” Trịnh Thạc lập tức mở cửa xe cho hần, nói vài câu tăng bốc.

“Hoàng tử thuốc mỡ!” Kiều Văn Văn thấy rõ mặt Trịnh Thạc, chính là người con trai từ trên trời rơi xuống đưa thuốc mỡ cho cô.

Trịnh Thạc theo bản năng nhìn về phía Thịnh Cận Minh, trên mặt boss đeo cặp kính đen lớn, đã ngồi vào tay lái phụ, không thấy rõ vẻ mặt.

“Lái xe.” Thịnh Cận Minh trực tiếp ra lệnh, không cho hai người có cơ hội tiếp tục nói.

Kiều Văn Văn lập tức ngồi ghế sau, cố gắng thu mình lại để không ai nhìn thấy.

*

”Chào buổi trưa, boss.”

Đọc đường đi gặp được các nhân viên, toàn bộ đều nhiệt tình chào hỏi hân, mặc dù Thịnh Căn Minh không thèm đáp lại họ cũng chẳng để ý. Thậm chí có một vài cô gái nhỏ được boss gật đầu chào lại vậy mà cũng mừng rỡ như điên tùm lại khoe khoang.

Kiều Văn Văn mang theo ý cười nhưng trong lòng đang tự hỏi, có phải những nhân viên này đều thích tự ngược không? Thịnh Căn Minh còn muốn đem công ty biến thành hoàng cung nữa à, mỗi người đi ngang qua đều là trung thần lương tướng, gặp hân còn phải hô to ‘Vạn tuế’ nữa.

Đến khi Thịnh Căn Minh đi vào văn phòng thủy tinh của hân, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Thạc tùm tùm dẫn cô đến bàn làm việc của mình, cách phòng tổng tài không xa.

”Anh bây giờ có thể nhận mình là hoàng tử thuốc mỡ chứ?” Kiều Văn Văn vẽ mặt hưng phấn không giống với bộ dạng trang nghiêm lúc nãy chút nào.

Có vài người từ nhỏ có thể làm cho người ta cảm thấy gần gũi, giống như Trịnh Thạc vậy, tính tình hiền lành, luôn cười cười nói nói. Kiều Văn Văn thích nhất con trai như thế này, không hay công kích người khác, cho dù có nhiều trường hợp chứng minh có nhiều kẻ mặt người dạ thú nhưng cô vẫn không bỏ được tật xấu này.

”Kiều tiểu thư, tôi đúng là người đưa thuốc mỡ cho cô. Nhưng tôi chỉ là trợ lý của boss, mọi việc đều nghe theo chỉ thị của boss. “

Kiều Văn Văn kinh ngạc, có ý gì? Thuốc mỡ kia là do đại ma vương Thịnh Căn Minh sai người đưa? Không thể nào không thể nào!

Cô lắc đầu như trống bỏi, hiển nhiên không thể thừa nhận nỗi chuyện này.

Trịnh Thạc cười khê, chuẩn bị rời đi, không nghĩ đến cô gái này lòng hiếu kỳ rất cao, không muốn để hân đi.

”Chao ôi, anh cũng là trợ lý của boss. Vậy anh có biết Trịnh trợ lý không, là trợ lý thân cận của boss. Tôi nghe nói cô ấy có thai với boss nhưng lại khó sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Theo Đuổi Nam Thần

Nụ cười trên mặt Trịnh Thạc phút chốc như đóng băng, hân gượng cười hai tiếng.

”Kiều trợ lý, tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi là Trịnh Thạc, Trịnh trợ lý bên cạnh boss chỉ có một mình tôi thôi, tôi xác định tôi thích con gái. Cô cảm thấy tôi thế này có thể sinh em bé sao?”

Kiều Văn Văn ngây người, lúng túng xoa xoa tay, “Tôi nhầm rồi, thật xin lỗi.”

Không đợi cô ấy tiếp tục lời kéo làm quen, Trịnh Thạc liền quay người bỏ đi chỉ để lại cho cô một bóng lưng tiêu sái. Cô nhú nhú mày, đưa tay vỗ vỗ đầu mình. Chuyện gì xảy ra vậy, sao cô có cảm giác chỉ số thông minh của mình tự nhiên xuống thấp vậy chứ? Chắc là bị đại ma vương hút hết tinh thần rồi.

*

”Cà phê.” Âm thanh thông thả từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, còn chưa đợi Kiều Văn Văn kịp có phản ứng đã ngắt máy.

Cô cố nén suy nghĩ muốn lật bàn, nhanh chân đến phòng trà nước.

Trong phòng trà nước có hân một quầy thủy tinh siêu lớn, bên trong bày rất nhiều ly chất liệu hình dáng khác nhau. Tủ kính trên cùng có dán một tờ giấy: Boss’ cups.

Mùi cà phê tỏa ra bốn phía, công ty đã mời chuyên gia điều chế cà phê đến, nhìn đã thấy vừa tinh xảo vừa ngon miệng. Nhưng Kiều Văn Văn chỉ muốn phun một ngụm nước bọt vào ly cà phê này, nhìn hình chú chó vàng in trên ly cô cảm thấy càng phiền hơn.

”Cốc cốc.”

”Vào.”

Lời ít ý nhiều, Kiều Văn Văn thấy mình giống như người máy, cố gắng điều chỉnh ngũ quan trở nên mềm mại hơn.

”boss, cà phê của anh đây.” Cô một mực cung kính đưa cà phê đến.

Mông cô vênh lên, sống lưng thẳng tắp, cầm nhẹ giương lên, tư thế như hình giọt nước.

Đáng tiếc boss đang vui mặt vào đồng văn kiện, không ngẩng đầu lên đã cầm ly cà phê nhấp một ngụm.

”Có chút đắng, đổi ly khác.”

Trần Kiều Văn Văn nổi gân xanh, trơ mắt nhìn những ngón tay thon dài của boss ném ly cà phê in hình hoạt họa sang một bên.

Trên bàn bày một hàng hơn mười ly cà phê có hình dáng khác nhau, cái nào cũng vô cùng tinh xảo đáng yêu. Lần lượt là tí, sữa, dần... Cô tùy tiện chọn một bộ, định dùng đủ mười hai con giáp, vậy mà hần thật sự muốn dùng hết một lần.

Hơn nữa boss kén cực kỳ, mười một ly cà phê này, cô lần lượt không cho đường, rồi thêm một phần tư muỗng đường, rồi thêm nửa muỗng, lại thêm nửa muỗng nữa, vậy mà cũng không hợp khẩu vị của hần, thật mệt tâm mà.

”Được, boss, ly cà phê thứ mười hai lập tức được mang đến.”

Ly cà phê có hình chú heo con được mang đến, boss cao cao tại thượng lần đầu tiên nhìn thẳng vào nhân viên thấp bé như cô.

Hần đặt chiếc bút ký tên xuống, bưng ly cà phê chậm chạp uống một hớp.

Kiều Văn Văn chửi thầm trong lòng, đừng bày đặt giả vờ, đồ lưu manh! Uống có ly cà phê còn bày ra dáng điệu quân lâm thiên hạ, từ trên xuống dưới toàn là tật xấu, chắc nhân viên trong công ty anh đều bị bệnh thần kinh hết rồi!

”Trợ lý Kiều.” Hần mở ngăn kéo bàn, nghiêng răng gọi.

Kiều Văn Văn lập tức đứng thẳng, chờ đại ma vương lên tiếng.

”Cô gặp việc khó mà sắc mặt không thay đổi, không chán nản, rất thích hợp làm việc trong công ty tôi.” Mặt hần xuất hiện vẻ nhu hòa, ”Cô tổng kết một chút kinh nghiệm ngày đầu tiên làm việc đi?”

Kiều Văn Văn gượng cười: Ha ha, tổng kết hả. Boss, anh có bao giờ nghe đến việc nhịn tiểu mà nở bâng quan chưa? Một buổi trưa uống mười hai ly cà phê, anh không cần đi toilet thật sao?

”Sau này tôi nhất định sẽ quan sát thật kỹ, nắm rõ sở thích của ngài. Qua chuyện trưa nay tôi biết rõ boss không thích bộ ly mười hai con giáp này, lần sau tôi sẽ đổi bộ ly tứ đại thánh thú ngài xem được không?”

Thanh long bạch hổ huyền vũ chu tước, tứ thánh thú mỗi con hai lần cũng chỉ tám ly cà phê, lúc này tại sao cô lại lấy bộ mười hai con giáp vậy, đáng chết đáng chết!

”Rầm - -” một tiếng, Thịnh Cẩm Minh đóng sập ngăn bàn lại, vẻ mặt cứng ngắt: ”Trợ lý Kiều thật sự là không thể khen được, lần sau tôi để cô trở thành cái ly để cà phê, được không?”

Kiều Văn Văn vội chạy ra khỏi phòng làm việc, vẻ mặt xám xịt.

*

Điện thoại nội bộ reo lên, Trịnh Thạc liền nghe máy: ”Boss.”

”Trịnh Thạc, cậu nói Kiều - - “

Đầu bên kia đột nhiên ngừng lại, Trịnh Thạc chưa kịp hỏi han gì điện thoại đã bị dập máy.

“...”

Chắc hôm nay boss mặc quần lót hình gà con, sáng rõ mà u sầu.

Tiếng tin nhắn vang lên, người gửi: Boss vô địch

”Cậu nghĩ thử xem trợ lý Kiều ăn cái gì mới lớn được thế này?”

”Vì sao tôi định khen cô ấy, cô ấy lại chọc tôi tức giận?”

”Trịnh Thạc, cậu coi thử có thuốc nào bổ não, tư vấn cho cô ấy đi. “

Ba cái tin nhắn trước sau oanh tạc, Trịnh Thạc chỉ muốn trả lời ba chữ: Cậu! Điên! Rồi!

Mười ngón tay lướt nhanh trên điện thoại: “Boss, tôi cảm thấy trợ lý Kiều rất bình thường, cô ấy là người mới mà. Ngài đại nhân đại lượng thông cảm cho cô ấy một chút đi, cố gắng chỉ bảo cô ấy, sau này ngài lại có thêm một người hầu trung thành mà!”

”Cậu đưa cô ấy đi lấy một con búp bê đi.”

”Cô ấy quá ngu xuẩn, đi cùng cô gái như vậy sẽ mất mặt nam nhi lắm.”

Trịnh Thạc mím môi, thầm chửi trong lòng: Cút! Cậu! Điên! Rồi!

Trịnh Thạc bấm trả lời, “Được, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

*

Đại ma vương hiện giờ đang ngồi một mình trên ghế da xoay trong phòng làm việc bằng thủy tinh. Ánh mặt trời ban chiều tỏa ra ánh sáng chói lọi, in bóng từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt hắn.

Ánh mắt hắn di chuyển từ con búp bê trong ngăn kéo đến mười hai ly cà phê trên bàn, cuối cùng khẽ thờ dài.

”Bíp bíp - -” ngay lúc Trịnh Thạc cho rằng đã được yên tĩnh thì tiếng tin nhắn lại vang lên.

”Tôi là boss vĩ đại của công ty, tôi muốn mang đến sự ấm áp và ánh sáng cho mỗi thành viên mới.”

”Đi lấy búp bê cứ để tôi đưa đi, cậu cứ lái xe cho tốt đi.”

”Sáng nay bị trợ lý Kiều làm trễ giờ, làm tôi quên mất chỉ đạo cậu lái xe, đêm nay bù lại.”

Trịnh Thạc nín thở, hắn cảm thấy nếu không tự ngược mình có lẽ hắn không chịu nổi kích thích kiểu này, thật muốn nhảy từ tầng 60 xuống mà.

Chúa ơi, hay là để con chết đi, ở đây có một kẻ ngu ngốc luôn tự nhận mình là thần Mặt Trời đây nè.

*

Kiều Văn Văn đang nằm sấp trên bàn xoa dịu nỗi đau thương, đột nhiên nghe được tin nhắn tới.

Người gửi: Đại ma vương

”Trợ lý Kiều, tôi người lớn không so đo những lỗi nhỏ của cô.”

”Cô đến phòng làm việc đi, tôi có quà cho cô.”

”Không cần đến ngay đâu, mặc dù tôi biết cô rất háo hức nhưng tôi vừa bị cô chọc tức vẫn còn choáng chưa bình thường lại được.”

Kiều Văn Văn trong lòng đã nổi bão, chỉ muốn hét lên: Anh! Điên! Rồi!

Cô nhú mày, cẩn thận suy nghĩ tận năm phút mới nhắn tin trả lời: “Được . :-)-)”

Kiều Văn Văn cho rằng mình đã có thái độ tốt đẹp, hơn nữa vẻ mặt luôn cười, nhất định boss sẽ cảm động. Nhưng mà sự thật chứng minh, cô quá ngây thơ!

Khoảnh khắc mở ra tin nhắn đó, cô thừa nhận toàn bộ thế giới xung quanh mình đều âm ỉ vô quang.

”Cô mới đàn độn.”

Bốn chữ này sáng ngời trên màn hình điện thoại muốn đâm mù mắt cô.

”:-)” ký tự này viết liền nhau sẽ thành chữ “ha”, cô bấm liên tục hai ký tự chính là chữ haha.

”Ha ha” còn một cách giải thích khác: Đàn độn.

Đúng là Kiều Văn Văn rất muốn chửi nhưng lại không dám công khai chửi bới, cho nên chỉ có thể nhin vì lợi ích toàn cục mà chửi xéo hẩn.

Kết quả vẫn bị nhìn thấu, cô còn chưa kịp đắc ý vì sự thông minh của mình mà! Chưa gì đã cảm thấy bị đánh bại rồi.

Rõ ràng cô suy nghĩ tận năm phút mới nghĩ ra được cách chửi người như thế, mà sao boss trả lời chỉ mất mấy giây vậy. :-)-)

”Cô không cần đến, trợ lý Kiều, cô giỏi lắm!”

”Cảm thấy tiền lương nhiều có đúng hay không? :-)-)”

”Cảm thấy làm nhân viên của tôi có thể hưởng thụ cũng chiều phải không? :-)-) “

”Cảm thấy tôi bị chửi cũng không tìm luật sư, chỉ giải quyết cá nhân có đúng hay không? :-)-) “

Di động giống như là gặp trận động đất vậy, tâm tình Kiều Văn Văn bỗng chốc rớt xuống âm độ, rơi vào đáy cốc.

Trên mặt cô đều là “-)” vẻ mặt này, nhìn thấy muốn ói, nếu như công nghệ phát triển đến mức có thể rút lại tin nhắn đã gửi thì dù cho tin nhắn đó có đi đến âm tào địa phủ cô cũng sẽ tìm cách đá nó trở về.

Lừa gạt của boss quá kinh khủng, cô có chút không chịu nổi. Vì thế cô quyết định bình nứt không sợ vỡ, hiện ngang lần lượt trả lời một câu.

”Boss, tôi nghe nói khi nữ sinh muốn theo đuổi mấy anh chàng đẹp trai đều thích dùng tin nhắn oanh tạc. :-) “

Cuối cùng thế giới của Kiều Văn Văn cũng được yên tĩnh.

Cô bắt đầu mở máy tính, ở đây làm ngày nào lấy lương ngày đó, một tháng ngoại trừ tám ngày thứ bảy, chủ nhật nghỉ thì còn lại hai mươi hai ngày công. Tám ngàn tệ chia hai mươi hai ngày, hôm nay cô có thể nhận được 363 tệ.

*

Trong lúc Trịnh Thạc bận tối tăm mặt mũi, di động lại vang lên, di động rung lên giống như máy bay bay qua vậy.

Chắc chắn là boss lại muốn chinh hán đây!

”Trịnh Thạc, cậu thật sự là người cần cù, siêng năng, biết nghe lời lại hiểu chuyện, tôi quyết định thăng cấp cho cậu!”

Trịnh Thạc cảm động đến rơi nước mắt, hán là thằng khốn vô liêm sỉ, đầu óc u tối, boss rõ ràng là một đóa Bạch liên hoa cao cao không thể với tới!

”Boss, từ sau khi tốt nghiệp tôi đã làm ở rất nhiều công ty, bị người khác xem thường, biết rõ tình người ấm lạnh, tin ngưỡng dần dần suy sụp. Chỉ có ngài chịu nổi tính khí ngậy ngô của tôi, trọng dụng tôi, tôi rất cảm ơn. Tôi quyết định từ nay về sau ngài chính là tín ngưỡng của tôi!”

Thịnh Cẩm Minh ngồi trên ghế xoay, sắc mặt thâm trầm.

Kỳ thật khi đó công ty hán vừa mới thành lập, không có người đến ứng tuyển, chỉ có Trịnh Thạc là một thằng ngốc không yêu cầu gì với tiền lương, phúc lợi, đãi ngộ mà chỉ muốn làm một thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, muốn chứng minh mình là người hữu dụng, có ích cho xã hội.

Cho nên nhân viên giá rẻ này không được lãng phí.

”Uh, tôi cảm thấy con búp bê kia hay là cậu đưa cho trợ lý Kiều đi. :-)-), cậu cảm thấy thế nào?”

Trịnh Thạc không chút do dự: “o (n_n) o được .”

Thịnh Cẩm Minh gật đầu, hán thích nhất là nhân viên đàn độn một chút.

”Vừa rồi trợ lý Kiều nói với tôi:-)-) có ý muốn chửi người khác, cậu vẫn nên ăn thêm hai chai thuốc bổ não đi!”

Gửi xong tin nhắn Thịnh Cẩm Minh lập tức khóa máy, ném vào túi quần.

Hán ngồi trên ghế xoay xoay một vòng, mọi ám ức vì trợ lý Kiều muốn “tạo phản” đều biến mất!

Sáng khoái tinh thần, hán chính là thần Mặt Trời vô địch.

*

Về sau Trịnh Thạc biết rõ chân tướng liền bực bội cả buổi trưa, hán cứ nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, còn một lát nữa mặt trời mới lặn về Tây.

Hán cảm thấy có khi từ tầng 60 nhảy xuống lại là kết cục tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bạn Cùng Bàn

Khí trời trong xanh, xung quanh không một gợn mây, ánh sáng mặt trời chiếu đến mọi góc ngách trên mặt đất, làn gió xuân nhẹ nhàng thổi vào mặt, rất dễ chịu, tất cả đều giống như đang ở chốn thiên đường.

Cô, Kiều Văn Văn với những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt, quanh người luôn có một luồng ánh sáng, giống như tiên tử đang ở chốn bồng lai tiên cảnh. Chỉ cần liếc mắt nhìn đủ để hấp hồn người khác...

“Kiều Văn Văn, cô đang lái xe kiểu gì vậy? Đâm đi, đâm vào bậc thềm đó đi, cô đâm vào mà không chết tôi cũng giết chết cô!” Bỗng nhiên có người gầm lên, đem cô đang từ trong mộng kéo ra.

Cô vội vàng đạp thắng, thầy giáo nổi giận đùng đùng bước đến, trên tay đang kẹp điều thuốc mà học viên khác vừa mới mời, tức giận đến nỗi muốn đánh lên đầu Kiều Văn Văn vài cái.

“Cô lái xe để quên mất ở nhà sao? Dây an toàn không cài cũng được nhưng đến lúc thi đừng có quên đó, may mà những học viên khác không học theo cô...”

Kiều Văn Văn mơ hồ có thể thấy thầy giáo nói đến nỗi nước miếng văng tứ tung, lông mày nhíu chặt. Trong lòng mặc niệm vô số lần, thầy giáo thật ngu ngốc, cô liền thấy thoải mái trở lại.

“Xuống, đổi người khác chạy, cô chạy muốn hư xe hết rồi.”

Tay lái vẫn còn hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến, Kiều Văn Văn lại cảm thấy con tức không thể nhịn được, mặt lạnh xuống nói: “Thầy giáo, thầy hàng ngày đều ngồi một chỗ đánh bài nói chuyện phiếm, rảnh rỗi nữa thì đi treu hoa ghẹo nguyệt. Có lúc nào thầy dạy tôi lái xe không? Học viên người này biết thì tự chỉ người kia, vậy mà tiền học phí của tôi thầy cũng đâu có chia cho mấy học viên đó. Tôi nói trước với ông, dù cho ông có nổi điên tôi cũng nói, đó là do ông chọc tôi trước, trưa nay tôi sẽ không mời ông ăn trưa nữa!”

Kiều Văn Văn tổng cộng đã học được ba buổi, mỗi buổi học xong đều cùng các học viên khác mời cơm thầy giáo, coi như là cô tuân theo quy củ. Vậy mà thầy giáo của cô còn ra vẻ hào phóng mời thêm mấy thầy giáo khác, dù gì cũng là học viên các cô chia nhau trả mà, tiền xăng xe khi luyện tập còn chưa bằng tiền cơm trưa mỗi ngày nữa.

“Cô nói cái gì, xuống xe đi! Tập luyện không tốt còn cãi lại!” Thầy giáo mặt sa sầm tới cực điểm.

Đàn ông trung niên bốn năm mươi tuổi mà dùng sức gào vẫn rất đáng sợ, làm Kiều Văn Văn sợ mất mặt.

“Kiều Văn Văn?” Một âm thanh ôn nhu truyền tới, phá vỡ không khí khẩn trương trầm mặc.

Kiều Văn Văn ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt trong veo, thời điểm bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt người đàn ông lộ ra dáng vẻ ngạc nhiên đầy vui mừng.

“Thật sự là cậu?”

Khuôn mặt đẹp trai hiền lành này nhìn quen quen, Kiều Văn Văn vắt óc suy nghĩ một hồi mới nhớ ra ký ức đã bị lãng quên,

“Lý Gia Viễn.” Cô gọi tên anh một cách chính xác.

*

“Vừa rồi cảm ơn cậu nha, bằng không tôi cũng không biết nên làm sao. “ Kiều Văn Văn ngồi trong tiệm bánh ngọt, cúi đầu nhẹ giọng nói cảm ơn.

Lý Gia Viễn cười khê, tiếng cười trầm thấp mà có từ tính giống như là một chiếc cọ khê vẩy qua tim cô, “Cậu vẫn giống như trước đây hay thẹn thùng xấu hổ, vẫn như cô bé mãi không chịu lớn.”

Kiều Văn Văn cười khê, cô cảm giác được da mặt mình càng lúc càng nóng, ngón tay vô ý thức bóp mạnh ống hút chọc chọc ly nước cam, suy nghĩ muốn bay lên chín tầng mây luôn rồi.

Lý Gia Viễn là bạn cùng bàn của cô lúc học năm ba cao trung, đáng người thon gọn, trắng trẻo cao ráo lại rất hay cười, còn có phong độ thân sĩ không hợp với tuổi. Trước kia còn đi học đã có hơn nửa nữ sinh cùng thích hắn rồi, cô cũng không ngoại lệ, chỉ là khi đó cô nhạy cảm lại tự ti, chỉ có thể chôn sâu tình cảm dưới đáy lòng.

Sáu năm không gặp, cậu ấy lại càng phong độ hơn so với trước kia, nụ cười khê nhếch miệng kia có thể nhấn chìm cô trong tích tắc.

“Là vị thầy giáo kia chuyện bé xé ra to, ông ta thấy cậu là con gái nên khi dễ thôi. Về sau cậu đi luyện tập nếu lại bị ông ấy gây khó dễ cứ gọi điện thoại cho tôi, một chút chuyện này tôi vẫn giúp cậu được. “

“Ừ.”

Kiều Văn Văn vẫn cúi đầu, cô không dám nhìn kỹ anh. Mặc dù cô tự xưng là có sức miễn dịch với tất cả mỹ nam, nhưng trường hợp này là do thời kỳ thiếu nữ cô đã thích người ta, tình cảm quá mức nóng bỏng nên đến giờ vẫn còn di chứng.

”Sao cậu cứ cúi đầu mãi thế? Ly nước cam đó hấp dẫn hơn bạn học cũ là tôi sao?” Lý Gia Viễn cũng không vì cô cảm thấy xấu hổ mà lùi bước.

Kiều Văn Văn cuối cùng cũng ngước lên, buộc miệng hỏi, “Vậy sao cậu lúc nào cũng nhìn tôi?”

Nói xong câu đó cô lập tức hối hận, phát tay nói, “Tôi nói giỡn thôi.”

Ngược lại Lý Gia Viễn lại cảm thấy vui vẻ, chân mày khóe mắt đều lộ ý cười.

”Kiều Văn Văn, cậu vẫn đáng yêu như trước đây, thật tốt.” Anh nhìn cô, ánh mắt sáng lên, khóe môi nở nụ cười.

Kiều Văn Văn ngỡ ngàng đến cả trái tim cũng giống như say rượu nhảy thình thịch.

Lý Gia Viễn đang định nói điều gì, di động lại vang lên đúng lúc, anh nhúu mày tắt máy.

”Ngại quá, công ty tạm thời có chuyện, tôi đi trước nhé.”

Hắn cầm lấy di động Kiều Văn Văn để trên bàn, bấm bấm vài số xong lại để vào tay cô, “Đây là số điện thoại của tôi, bạn cùng bàn, chúng ta sau này hãy thường xuyên liên lạc nhé. “

Cho đến lúc cửa của tiệm bánh ngọt bị kéo ra, kéo theo tiếng chuông gió vang lên, Kiều Văn Văn mới tỉnh hồn lại được. Cô cảm thấy di động bây giờ giống như có điện chạy qua, làm cho lòng bàn tay cô đỏ mề hôi, toàn thân tê dại.

”Đồ đồ - -” tiếng tin nhắn vang lên.

Người gửi: Bạn cùng bàn.

”Kiều Văn Văn, rất vui vì được ngồi cùng bàn với cậu ba năm liền. Lần sau nếu lại bị thầy giáo mắng, cậu cứ nhìn ông ấy cười là được, bởi vì đáng vẻ tươi cười của cậu vừa chân thành vừa đáng yêu.”

Nhìn rõ người gửi và nội dung tin nhắn, Kiều Văn Văn thấy lòng mình bỗng dưng nở hoa.

Những lời này là trong ăn bữa cơm chia tay trước khi tốt nghiệp, lúc ấy Lý Gia Viễn uống hơi nhiều, khi chơi trò thật lòng hay đại mạo hiểm, khi đến lượt hắn, các nam sinh muốn hắn chọn ra một nữ sinh và tỏ tình với cô ấy. Hắn chọn Kiều Văn Văn, nói hai câu giống như vậy, một chữ cũng không sai.

Thì ra, hắn chưa từng quên.

”Khi đó tuổi trẻ ăn nói vụng về, khen người khác mà lại nói thẳng như vậy, hy vọng bạn học Văn Văn bỏ qua cho.”

Kiều Văn Văn đang định nhấn lại ba chữ “Không đề ý” thì lại có thêm một tin nhắn tới.

”Bạn học Văn Văn, cảm ơn cậu ngồi cùng bàn với tôi ba năm. Cậu rất chân thành đáng yêu, tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ quên cậu đâu.”

Kiều Văn Văn ôm di động, cười cười xấu hổ mà bí ối.

Tình cờ gặp lại bạn cùng bàn năm xưa, làm cho cô bỗng chốc nhớ lại thời niên thiếu cùng với đoạn tình cảm mong manh nhạy cảm thuở thiếu nữ.

*

Kiều Văn Văn đứng giờ mười một nhập vân tay vào nhà boss, tiếng máy bay, đại pháo, xe tăng... các loại âm thanh oanh tạc màng nhĩ lại vang lên, cô biết nhưng không biết làm sao với tiếng ồn vượt định mức này.

Cô thấy người đàn ông trên giường đang ngủ đến không biết trời đất lờn còm bò dậy, sau đó lại vô lực xụi lơ ập xuống giường, bộ mặt cứng ngắt, sắc môi vẫn trắng bệch giống hôm qua, chắc căn bệnh đột huyết áp lại tra tấn hắn.

”Đây.” Kiều Văn Văn đưa cho hắn một ly nước nóng.

Thịnh Cẩm Minh giống như phụ nữ có thai muốn lâm bồn vậy, ngồi dậy khó khăn, ừng ực vài miếng uống hết ly nước. Hơn hai mươi năm thích sạch sẽ vậy mà giờ phút này hắn lại không muốn đánh răng.

”Ngọt?” Hắn nhúu mày.

”Đúng vậy, bằng không tôi sợ miệng boss thôi ảnh hưởng đến cảm xúc khi uống nước.”

Thịnh Cẩm Minh nghiêng đầu nhìn cô, lộ vẻ bất lực.

Kiều Văn Văn dưới đáy lòng cười to một trận, nhìn đi, ở đây có kẻ ngu ngốc! Ha ha ha...

Đột huyết áp, boss à bệnh này quả thực là điểm yếu của anh nha, tùy ý cô khi dễ, cô cảm thấy sáng khoái từ trong xương ra nha.

Tuy nhiên bộ dáng tươi cười của cô không duy trì được lâu đã thấy boss đi chân không bước tới.

Đôi chân dài thẳng tắp mạnh mẽ ở trước mặt, cô cảm thấy nóng mặt, vội vàng nhìn sang chỗ khác, vẫn mơ hồ nhìn thấy bóng trắng huỳnh hoang đi ngang qua.

Tia lửa xẹt ra!

Đã vậy boss chỉ mặc độc một cái quần lót, làm cô chẳng dám nhìn thẳng nữa.

“Boss, anh định quấy rối sao?” Cô lấy hai tay che mắt, tránh cho mắt mình bị mù, là bị da thịt của boss làm cho mù đó!

“Không phải, tôi sợ dáng người cứng nhắc như máy móc tính bằng của cô phá hỏng kết cấu nhà tôi nên tôi đành phải dùng cơ bụng của mình để cứu vãn lại đây.”

Kiều Văn Văn trực tiếp K.O.

*

“Tôi không thích ăn sushi, tôi cũng không thích ăn ngọt.” Thịnh Cẩm Minh nhìn bữa sáng mà cô đem tới, vẻ mặt đầy sự bất mãn.

Trên bàn bày biện sushi rong biển vừa mới hâm lại, còn có một chén chè long nhãn hạt sen vừa nhìn đã biết rất ngọt.

Kiều Văn Văn ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt không thay đổi chút nào, “Trợ lý Trịnh không có nói trước với tôi.”

Trịnh Thạc đang lái xe với tốc độ cao tới đây muốn nói, ôi đầu tôi, lưng tôi.

Thịnh Cẩm Minh trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn cảm lấy cái muống ném thử một miếng cháo, may mắn cháo này không ngọt lắm.

Kiều Văn Văn thấy hắn ăn hơn phân nửa, trong ánh mắt mang theo vài phần hài lòng, có ý hỏi: “Boss, như thế nào, ăn ngon không?”

“Cô nấu?”

“Đúng vậy, ở ngoài làm không vệ sinh, hơn nữa giờ này chắc gì đã còn. Boss, anh xem tôi đối với anh rất trung thành có nhật nguyệt chứng giám, thiên địa soi sáng. Trên trời dưới đất đều bị trình độ chuyên nghiệp của tôi làm cảm động mất rồi.”

Thật ra đều là cô bịa chuyện, chủ yếu là người khác làm cô chỉ chiếm tiện nghi thôi!

Thịnh Cẩm Minh để đĩa xuống, gạt đầu, “Uh, ăn cũng được, còn có sạch sẽ hay không tôi không dám nói. Hương vị cũng bình thường, đạt được 59 điểm, thêm điểm nữa tôi sợ cô lại lơ là.”

Kiều Văn Văn cố gắng không tròn mắt, nội tâm phập phồng: Anh! Có! Bệnh!

“Còn bữa sáng của thú thú nhà tôi đâu?”

Kiều Văn Văn hóa đá, what? Thú thú! Sáng sớm mà nhà boss đã có người rồi sao?

Không lẽ nhà này chính là nơi “kim ốc tàng kiều” trong truyền thuyết!

“Tôi không biết là anh có bạn, ngày mai nhất định tôi sẽ mang thêm.” Cô cười khan, nhỏ giọng nói, lại không ngờ lại có thể nói ra giọng cừ non.

Thịnh Cẩm Minh mím môi, nhử mày bắt mẫn nói: “Trợ lý Kiều, có đôi khi tôi cảm thấy trong đầu cô có hố đen. Không lẽ cô nghĩ tôi có rùa con bầu bạn, cả đời không phải lo tính phúc à?”

Hắn nhìn chung quanh một lần, cuối cùng từ trên cửa sổ cảm lấy một con rùa xanh đen, chú rùa con bốn chân còn vẩy vẩy.

Kiều Văn Văn đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là rùa con. Không thể gọi là rùa đen hay sao, nhất định phải gọi tên thú thú thân mật như vậy, quả thực là cố ý làm cô hiểu lầm mà.

“Thú thú, mau xem tao nẩy sinh lòng từ bi, tìm cho mày một “ấp trại phu nhân” về kia” Thịnh Cẩm Minh lấy ngón tay chọc chọc móng vuốt của nó, “Chao ôi, không thích à? Mặc dù cô ta lớn lên hơi ốm một chút, hơi xấu một chút nhưng mà không sao, quan trọng là cô ấy gốc gác dễ gạt.”

Kiều Văn Văn hít sâu một hơi, tự nhủ vì tiền nên phải cố nhịn tên này.

Cô nghiêng răng muốn chửi: Cút! Anh! Có! Bệnh!

“Boss, tôi chụp cho thú thú nhà anh một tấm hình nha. Anh đẹp trai như thế, sừng vật nhà anh cũng bị lây vẻ đẹp trai của anh rồi, thật là làm người khác chói mắt...” Cô để đặt cầm con rùa đen lên, cười tùm tùm chụp tấm hình.

Thịnh Cẩm Minh lắc đầu, “Trợ lý Kiều, ánh mắt cô đúng là thiên cận. Thú thú là tiểu yêu tinh hay lăng nhăng, nhà của tôi không có những thiết bị công kênh đều là tại nó. Cái quần lót lúc này tôi mặc cũng là theo sở thích của nó, tôi muốn mặc quần hình viên đạn, nó liều mạng muốn tôi mặc hình gà con, nó nói đó là bạn tốt của nó đó.”

Kiều Văn Văn mặt đỏ tới mang tai, van anh, anh không cần nhắc tới cái quần lót đó được không! Anh muốn lừa quý à, chỉ là một con rùa đen sao có thể muốn anh mặc quần lót hình gì được chứ!

Sau này sẽ có luật không cho phép động vật thành tinh!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ông Chồng Rùa.

Thịnh Cẩm Minh đang họp cùng một đám tinh anh thương giới, ai ai cũng mặc đồ công sở, nữ thì tóc tai gọn gàng đeo nơ, nam thì cà vạt giày da đen, tất cả đều rất cẩn thận tỉ mỉ.

Giờ phút này bọn họ đang tập trung tinh thần nhìn vào màn hình chiếu, trên mặt ai cũng bày ra vẻ mặt chăm chú nhìn vào chuột Mickey và vịt Donald.

Đột nhiên di động của Thịnh Cẩm Minh rung lên, hần nhìn thoáng qua. Sắc mặt thâm trầm, môi mòng nhếch lên dự báo sắp có mưa gió bão bùng kéo đến.

Hắn cầm điều khiển từ xa, bấm tạm dừng phim, bên trong phòng họp hoàn toàn yên tĩnh.

“Trịnh Thạc, cậu có đưa búp bê cho trợ lý Kiều chưa? Có chúc mừng cô ấy gia nhập đại gia đình Cẩm Minh không? Có nói mấy câu làm cho cô ấy cảm động tới nỗi cảm ơn tới tấp không?” Thịnh Cẩm Minh hỏi giọng nghiêm túc.

Trịnh Thạc nuốt nước miếng, trợ lý Kiều lại gây ra họa gì vậy, tại sao đều là mình lãnh đủ.

“Đã đưa rồi, tôi đã đưa cho cô ấy chú mèo thần tài của anh, cô ấy có vẻ rất thích. “

*

Hội nghị mới vừa kết thúc, boss nhanh chóng rời đi như một con gió, Trịnh Thạc cũng muốn nổi gót theo sau nhưng lại bị mấy vị trưởng bộ phận nhiệt tình giữ lại.

“Trịnh bí, chúc mừng cậu thăng chức nhé.” Một đám người vây quanh.

Trịnh Thạc toàn thân căng thẳng, hần cảm thấy mình vô cùng may mắn đã không mang họ Biện, nếu không ghép hai chữ lại chẳng phải là “Táo bón” hay sao?. Lần trước boss đã thăng chức cho hắn, từ trợ lý lên bí thư, tăng cấp nhưng mà không có tăng lương!!!

Khách sáo chúc mừng hai câu, mấy vị kia bắt đầu hỏi thăm, “Trịnh bí, trợ lý Kiều vừa vào làm là ai thế? Sao boss lại quan tâm cô ta dữ vậy, đến phim hoạt hình cũng không thèm xem nữa. “

Boss là người có rất nhiều tật xấu, đối với nhân viên vô cùng hà khắc, lúc vào họp toàn bộ di động phải để chế độ im lặng. Có lần có một vị trưởng phòng quên chuyển chế độ, lúc mọi người đang xem màn hình chiếu thì di động vang lên, boss không nói một câu nào chỉ để vị trưởng phòng đó ở lại xem hoạt hình cả ngày.

Theo lời boss từng nói, phim hoạt hình là sự tồn tại thần thánh trên trái đất này, nếu không dùng sự thành kính khi xem thì sẽ bị chết cháy.

“Ha ha, không phải đâu, chỉ là cô gái nhỏ thôi.” Trịnh Thạc cười gượng hai tiếng.

“Trịnh bí, anh không thể nói vậy được? Tôi nghe nói cô gái nhỏ đó rất xinh xắn, nói chuyện cũng ngọt ngào nữa.”

“Phải đó, Trịnh bí thư, anh nói vài câu để chúng tôi biết đi, chúng tôi phải đối xử với cô ấy thế nào đây?”

Đáng tiếc lời hắn nói không ai tin, Trịnh Thạc nường mày, cố gắng nhẫn nại giải thích: “Boss đối với cô ấy thật không có ý gì, trước đây bọn họ cũng không có quen biết, trợ lý Kiều giống tôi năm đó, vừa mới đi làm, vừa khéo nộp đơn vào công ty này thôi. “

“À, vậy là đối với cô ấy cũng giống như với anh sao?”

“Thì ra là như vậy, đi thôi, tôi còn nhiều bản thiết kế muốn xem lại.”

”Cùng đi đi, tôi cũng muốn đến phòng thiết kế một lát.”

Cuối cùng Trịnh Thạc cũng thoát khỏi những âm thanh léo nhéo bên tai, hắn không cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại còn có đặc biệt u sầu.

Lẽ nào hắn cứ bị đối xử lạnh nhạt vậy sao? Cái quái gì chứ, đều do boss làm gương nên hắn ở công ty chả có tí địa vị gì cả.

*

Kiều Văn Văn ngồi ở khu trưng bày sản phẩm, cô nghĩ rằng để hiểu về công ty nhanh nhất thì phải hiểu rõ sản phẩm mà công ty làm ra.

”Đến phòng làm việc của tôi.”

Đúng lúc cô đang tập trung tinh thần cao độ thì một bàn tay thon dài trắng nõn xuất hiện, gõ lên mặt bàn.

Kiều Văn Văn giật thót mình, vô ý thức ngẩng đầu lên thì thấy bóng lưng cao ngất của boss.

”Boss, anh đói hay là khát? Tôi có chuẩn bị cho anh một ít bánh ngọt và nước trái cây, anh ăn chút đồ ngọt tâm trạng sẽ tốt hơn đó! “ Cô vội vàng bước theo chân anh, thuận tay đóng cửa lại, đôi mắt nhìn nọt vụt sáng.

Thịnh Cẩm Minh ngồi bất động trên ghế xoay. Ngược mắt nhìn chăm chăm cô, môi mông khê nhếch, sắc mặt mừi phần nghiêm túc.

Kiều Văn Văn trong lòng bồn chồn, thầm nghĩ trong lòng mình không có phạm lỗi gì mà, chỉ trừ hay chửi thầm hắn thì vẫn giữ nguyên đáng về nhân viên năm tốt mà.

”Cô làm chuyện gì có lỗi với tôi?”

”Không có mà, boss.”

Thịnh Cẩm Minh lấy di động ra, mở một cái tin nhắn ra cho cô xem

Người gửi tin nhắn này là: Em trai ngu xuẩn.

Này bánh creps xoài màu mè kia: Long trọng giới thiệu với cậu boss của tôi - - Thịnh khốn kiếp. [chó con]

Kèm theo hình ảnh một chú rùa chụp trên sân thượng, hiển nhiên là hình mà Kiều Văn Văn chụp lúc sáng.

Kiều Văn Văn đáy lòng muốn nổi bão, cô quá chủ quan. Cô quên là em trai ngốc của boss cũng ghi hận cô, còn dám méc lại với anh. Đồ vô liêm sỉ !

”Boss, anh hãy nghe tôi nói. Tôi chẳng qua là nhất thời xúc động thôi, em trai anh mới là ghê gớm, id của hắn là “ anh trai tôi là thụ”, còn dùng 140 chữ cái mắng chửi anh là đồ rác rưởi, tôi tìm cho anh xem, anh chờ chút - - “

Thằng nhóc con, lại còn dám méc nữa, không sợ tôi đang cầm đằng chuôi hay sao.

Cô rất kích động mở weibo ra xem, liếc mắt thấy ảnh chân dung của Thịnh Cẩm Lăng ngu ngốc kia, chỉ là id hoàn toàn bị thay đổi: Anh trai vô địch.

Thịnh Cẩm Lăng! Anh! Chết! Đi

”Sao rồi trợ lý Kiều, cho tôi xem một chút em trai ngu xuẩn của tôi chơi khăm tôi thế nào? Nếu cô tìm được tôi sẽ bỏ qua cho cô. “ Thịnh Cẩm Minh thấy cô bỗng nhiên im bất liên nhìn chăm chăm về mặt đặc sắc của cô, không khỏi cảm thấy hứng thú.

Kiều Văn Văn tay run run tắt weibo của Thịnh Cẩm Lăng, ha ha, hắn vốn nói anh trai hắn là thụ, bây giờ lại giờ trò tán dương nịnh hót.

Hiển nhiên đối phương là hắn đã có chuẩn bị trước mà cô hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể báỉ phục.

”Boss tha mạng, tôi tình nguyện làm trâu làm ngựa cho anh, chỉ cần anh đừng đuổi tôi đi, để cho tôi tiếp tục theo anh lăn lộn khắp nơi được không.” Cô lập tức thề thốt.

Tiền lương mấy ngàn, mỗi ngày chỉ nghe boss la mắng mấy câu và lo thêm miệng ăn cho con rùa đen ra thì công việc này thật ra rất nhàn rồi, thật sự là đốt đèn lồng cũng khó tìm.

”Cho tôi một lý do để miễn tội chết cho cô.” Thịnh Cẩm Minh không hề bị lay động.

Kiều Văn Văn suy nghĩ sâu xa một lát, cuối cùng túm góc áo nói nhất gừng: “Tôi một lòng vì boss, tôi không cần ai bảo hộ tôi nhưng tôi muốn che chở boss. Sushi tôi làm bên trong có thêm trứng cá muối, táo đỏ hạt sen, bánh ngọt, nước trái cây tôi đều chuẩn bị vì anh. Có thể tăng đường huyết, để sáng anh dậy không bị choáng, ban đêm cũng không bị mất ngủ. Anh xem xem có thể bỏ qua cho tôi lần này không...”

Thịnh Cẩm Minh mím môi, hai tay để trên bàn nắm chặt lại, ném cho cô bốn chữ: “Tội sống khó tha.”

*

Boss dạo gần đây thường xuyên mất hứng!

Mỗi ngày nghiêm mặt, ra ra vào vào như con gió, đến công ty mà nhân viên chào hỏi cũng không thèm ừ hử, hại mỗi nhân viên đều phải nghiêm nghiêm túc túc mà làm việc.

Kiều Văn Văn và Trịnh Thạc làm hai đại hộ pháp bên người boss, cảm thấy áp lực như núi.

”Trịnh Đại Bí, boss gặp vấn đề gì trong công việc sao? Tuần trước tôi mua cho anh ấy bánh ngọt hình cún con anh ấy cũng không chịu ăn. “

”Gặp phải vấn đề khó giải quyết, tôi cũng không biết có thể thông qua không. Cô tốt nhất nên cẩn thận một chút.”

Kiều Văn Văn muốn khóc, “Tôi phải cẩn thận như thế nào đây, trong hồ sơ của tôi còn có một tội sống khó tha đó, tôi cảm giác trên đỉnh đầu đang treo lơ lửng một thanh kiếm đó, ai biết lúc nào nó chém tôi chứ? Anh nói anh ta có bí ỏ hay không chứ! “

Trịnh Thạc liếc mắt nhìn cô một cái, tỏ ra khinh bỉ đối với việc khóc lóc kể lể của cô.

Cô nhóc này giỏi nhất là nói quá lên, làm gì nghiêm trọng như thế chứ.

”Cô lại nói vậy, mấy hôm trước cô còn ôm con mèo thần tài công ty tặng như là báu vật, xem như con ruột một tác cũng không rời. Còn nói với boss lòng mèo làm rất sắc sảo, đề cao trình độ của công ty. Boss không phải bị cô chọc cười hay sao? “

Kể từ lúc đó, Trịnh Thạc liền phát hiện thân phận “Đệ nhất chân chó đại tổng quản” của mình bị uy hiếp, Kiều Văn Văn quá giỏi nịnh hót, còn boss hết lần này đến lần khác hưởng thụ sự nịnh hót đó. Đặc biệt là trong khoảng thời gian này cô nhóc này hận không thể đem boss khen đến xương rỗng cũng nở hoa, nào là boss như thiên tiên hạ phàm, đẹp trai xuất chúng, Phan An Tổng Ngọc xách gậy cho boss cũng không xứng...

”Tôi thật không còn cách nào khác. Nhưng boss gần đây không chịu mặc quần lót gà con, cả quần bộ quần đều không mặc, suốt ngày mặc quần hình súng. Tôi rất là sợ đó, có khi nào lần sau boss mặc quần súng rồi viết tên tôi lên đó không... Tôi còn trẻ lắm, còn chưa có mảnh tình vắt vai, tôi không muốn chết đâu...”

Trịnh Thạc nghe cô nói cũng phát run theo, “Đừng nói nữa, chắc là boss lại đến tháng rồi.”

Kiều Văn Văn gạt đầu, hai bên trao đổi một lúc, sau đó khẳng định là boss lại đến tháng nên phải đặt cảnh báo mức độ cao.

(Đến tháng này kiểu như là con gái chúng mình ấy)))

*

”Xin lỗi, Thịnh tiên sinh, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến cho rằng quý công ty không thích hợp với hạng mục lần này của chúng tôi. Đây là lần đầu chúng tôi xây dựng khu vui chơi nên cấp trên rất coi trọng hạng mục này. Quý công ty trong giới sản xuất đồ chơi đích thực là một công ty hàng đầu, nhưng ở phương diện xây dựng khu vui chơi vẫn chưa có kinh nghiệm gì, xin thứ lỗi chúng tôi không thể hợp tác với anh được.”

Tường Như Nam ngồi trên ghế sofa, cho dù là ở nhà hay ở công ty thì cô vẫn mặc đồ công sở, giống như là về nhà cô cũng chỉ làm việc mà thôi.

Kiều Văn Văn thật muốn chui vào gầm ghế sofa, cô hận chính mình quá nịnh hót, hai ngày nghỉ cuối tuần không chịu ở nhà ăn ngủ cho sung sướng mà lại theo đuôi boss làm gì. Bây giờ tốt rồi, ha ha, cô lại tận mắt thấy cảnh nữ giám đốc của công ty khác từ chối boss không chút lưu tình, có khi nào cô bị diệt khẩu không đây?

”Tổng tổng, hiện nay đây chuyên sản xuất của công ty chúng tôi đã rất hoàn thiện, hơn nữa năng lực của các bộ phận toàn bộ đều đạt tiêu chuẩn, hoàn toàn có năng lực làm tốt hạng mục này. Việc gì cũng có lần đầu tiên...” Thịnh Cẩm Minh không chút hoang mang.

”Mẹ ơi.” Một tiếng kêu rất nhỏ truyền đến, nghe như tiếng ruồi muỗi kêu vậy.

Chỉ thấy một cô bé con mặc đầm công chúa màu hồng phấn đang đứng ở hành lang, cô bé ôm một chú gấu con màu nâu, có vẻ như rất sợ sệt với người lạ xuất hiện ở nhà cô bé.

”Mẫn Mẫn, qua đây.” Tường Như Nam nhìn về phía cô bé vẫy tay, giúp cô bé chỉnh sửa lại cổ áo.

Cô bé nhìn có vẻ rụt rè và sợ hãi, ánh mắt cũng có vài phần tránh né, có một người mẹ mạnh mẽ như vậy, có cảm giác như không phải mẹ ruột vậy.

”Phu nhân, tiểu thư vừa mới ngủ dậy. Mẫn Mẫn à, đi lên lầu với đi nào.” Bảo mẫu chạy tới, ôm cô bé lên lầu.

”Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Tường Như Nam áy náy nhìn Thịnh Cẩm Minh, “Xin lỗi, Thịnh tiên sinh, tôi muốn bế con một chút. Công ty chúng tôi đã liên hệ với đối tác rồi, anh cũng không cần lãng phí thời gian nữa.”

Cô mở lời tiễn khách.

Thịnh Cẩm Minh từ khu biệt thự đi ra, sắc mặt cực kì kém, Kiều Văn Văn nhăm mắt đuổi theo sau, thờ cũng không dám thờ mạnh.

”Cô định bao giờ mới đi học lái xe? Trong ga-ra nhiều xe như vậy tại sao lại bắt tôi phải đi taxi. “

Boss dừng bước, quả nhiên là tìm cô trút giận.

Kiều Văn Văn mắt tròn trắng, anh có bằng lái sao không tự lái, liên quan gì đến tôi chứ!

”Boss bớt giận, tôi đang học, vòng kiểm tra viết đã qua rồi, nhưng thi thực hành có chút khó khăn. “

Nhắc đến chuyện bằng lái, Kiều Văn Văn lại cảm thấy khó chịu, thật sự là lúc cô thi hơi khó khăn. Cô không dám nói thật với boss, thi thực hành lần đầu tiên cô đã đi rớt, phải nộp 140 tệ để thi lại.

Thịnh Cẩm Minh nghiêm túc nhìn cô, “Ừm, vậy tôi để Thú Thú qua làm ấm giường cho cô vài ngày nhé ? Người ta nói cuộc sống vợ chồng hài hòa sẽ mang đến động lực giúp con người hăng hái mạnh mẽ hơn mà. “

Kiều Văn Văn đang dùng app gọi taxi nghe vậy nhếch miệng cười lạnh:”Được đó, tôi cảm thấy áp lực to lớn trước khi đi thi, rất thiếu canxi, cảm phiền anh đưa ông chồng rùa của tôi đến để tôi hầm cách thủy tắm bổ một chút. “

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 12

Editor: Phương Tuyết

”Trợ lý Kiều, dưới sảnh có bưu kiện chuyển phát nhanh của cô đó, làm phiền cô xuống ký nhận nhé. “

Kiều Văn Văn cúp điện thoại, cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng gần đây cô đang kẹt tiền, tiền lương thì chưa phát, căn bản không có tiền mua đồ thì lấy đâu ra bưu kiện chứ?

Khi cô đi đến cửa thang máy đã thấy Trịnh Thạc đang ở bên trong, hai người liếc nhìn nhau một cái.

”anh cũng đi lấy bưu kiện?”

Trịnh Thạc gật đầu.

Kiều Văn Văn trong lòng dâng lên một tia dự cảm xấu.

Trịnh Thạc rên lên một tiếng, đầu đau như búa bổ làm hắn có cảm tưởng mình cũng ‘đến tháng’.

”Trợ lý Kiều, tôi nói cho cô biết để cô đề phòng. Lần trước có một hạng mục boss rất chú trọng nhưng không giành được, boss hành hạ tôi suốt một tháng. Lúc đó lần đầu ký nhận chuyển phát nhanh là một cái trứng này. “

Thang máy đóng lại, hai người đứng trong không gian bịt kín, ai cũng thấy lúng túng.

Ha ha, trứng này ư. Boss, lễ tiết của anh đâu?

”Tôi không có ý khác, cái đó thật sự là trứng này, nó có lực đàn hồi giống như quả cầu vậy, chỉ là nó có hình quả trứng thôi. Khi cô ném xuống đất nó có thể nảy lên rất cao...” Trịnh Thạc thầm nghĩ mình nói chuyện thật đáng ăn đòn, lẽ như trợ lý Kiều tố cáo hẳn quấy nhiễu tình dục nơi công sở thì làm sao đây.

Kiều Văn Văn gật đầu, vẻ mặt đồng tình,”Trịnh Đại Bí, anh không cần giải thích đâu, tôi hiểu mà. Boss có phải muốn tán tỉnh anh không? “

”Định - -” Trịnh Thạc còn chưa kịp trả lời thì cửa thang máy đã mở ra, hắn nhìn bóng lưng của Kiều Văn Văn ngăn người mất ba giây đồng hồ.

Hai người ký nhận chuyển phát nhanh xong, của Kiều Văn Văn là một thùng cao khoảng nửa người, cũng không biết bên trong đựng cái gì mà có vẻ rất nặng. Của Trịnh Thạc là một hộp giấy nhỏ, khiến người ta suy nghĩ linh tinh.

Trong lúc đi thang máy, Kiều Văn Văn mấy lần cố tình thờ hồng học thử xem Trịnh Thạc có giúp một tay không, thế mà Trịnh Đại Bí Thư đứng kế bên

lại làm như không thấy. cô cảm thấy người đàn ông này là muốn trả thù cô vì lỡ nói huých toẹt ra gian tình của hắn và boss.

Khi thang máy lên đến tầng cao nhất, Trịnh Thạc mới quay đầu nói với cô một câu, “Trợ lý Kiều, tôi cảm thấy cô không nên nghĩ ngợi lung tung. Nếu như nói boss muốn dìm chết ai thì tôi nghĩ cô là mục tiêu lớn nhất, dù sao tôi cũng chưa từng nhìn thấy boss mặc quần lót gà con và bọt biển. “

anh ta đẩy mắt kính một cái rồi xoay người rồi đi, liền xoay người đi. Mặc dù hắn đã từng nhìn thấy quần lót treo ở sân thượng, lúc bị gió thổi qua thổi nhưng khuôn mặt của chú gà con đó vẫn vô cùng dữ tợn.

*

”Các bạn nhỏ, hôm nay hai anh chị này sẽ cho các bạn một ít quà, nếu các bạn muốn có quà thì phải ngoan nha. “ cô giáo buộc tóc đuôi ngựa đứng trên bục giảng vỗ tay cười cười.

Kiều Văn Văn đứng trong góc phòng học, nhìn lướt qua hai mươi mấy bạn nhỏ, cuối cùng dừng lại ở bạn nhỏ cứ cúi đầu không có chút phản ứng gì.

cô bé có làn da trắng, tóc cột cao hai bên, đó chính là con gái của Tổng thống giám đốc mà Thịnh Cảnh Minh đã đến thăm - - Tưởng Mẫn.

”Tớ vừa hỏi cô giáo chủ nhiệm, cha mẹ Tưởng Mẫn đã ly hôn, cô bé theo họ mẹ. cô bé này không thích nói chuyện, cũng không thích chơi với các bạn khác, hình như là bị tự kỷ nhẹ. “ Giọng nói dịu dàng vang lên sát tai cô, vì sợ quấy rầy cô giáo đang nói chuyện trên bục giảng nên hai người đứng rất gần nhau.

Nghe được giọng nói ám áp tràn đầy từ tính này, Kiều Văn Văn cảm thấy toàn thân cứng ngắc, cô cảm giác được hơi thở của cậu ấy quán quýt sát bên tai cô, cô sắp phát điên luôn rồi!!

Kiều Văn Văn vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy gương mặt cười cười của Lý Gia Viễn, đôi mắt sáng ngời nhìn cô chăm chú. Trong đôi mắt ấy tựa như có rất nhiều vì sao phát ra ánh sáng rạng rỡ.

”Mẹ của bé dường như xem công việc quan trọng hơn.” cô cố tình cúi đầu để tránh đi ánh mắt đó.

cô có cảm giác nếu đứng gần quá thì đại não cô chẳng chịu hoạt động gì cả.

Trò chơi đã bắt đầu, những món quà rất được các bạn nhỏ yêu thích. trên bục giảng chất đầy những con rùa làm bằng bông, từ lớn tới nhỏ, xanh biếc làm cho người ta cực kỳ yêu thích.

không khí cả lớp rất hào hứng, duy chỉ có Tưởng Mẫn lại không có chút phản ứng nào.

”Cậu điều tra cô bé ấy làm gì?”

Kiều Văn Văn nhìn về mặt lạnh lùng của Tưởng Mẫn, ánh mắt tối lại, Lý Gia Viễn đến gần mà cô cũng không biết.

”Ồ đây chị có một chú mèo máy, chú mèo này là vô địch thiên hạ đó nha, nó sẽ giúp các em đánh bại người xấu, không ai có thể bắt nạt các em, có em nào muốn không?”

Kiều Văn Văn đứng dậy, cô cầm trong tay chú mèo thần tài mà công ty đã tặng.

Các bạn nhỏ trong lớp đều nhao nhao cả lên, Tưởng Mẫn cũng bị thu hút bởi lời nói của cô, cô bé từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ ngây thơ chân thành của chú mèo máy.

*

Bên trong xe một mảnh yên tĩnh, Trịnh Thạc ngồi trên ghế tài xế, hắn thầm mắng mình thích chịu ngược khi không có boss ngồi ghế bên om sòm chỉ đạo.

Hôm nay tâm tình boss vẫn rất tệ, vừa rồi đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng vẫn không cách nào thông qua được hạng mục này.

Vậy mà Kiều Văn Văn không biết có chuyện gì hôm nay lại xin nghỉ, để một mình hắn gánh chịu boss ‘đến tháng’, thật sự là không nghĩa hiệp gì hết.

”Ngừng xe.”

Trịnh Thạc nhìn bốn phía, may mà xung quanh đây vắng vẻ, xe cô không nhiều.

”Trịnh Thạc, trợ lý Kiều xin nghỉ với lý do gì?”

Trịnh Thạc cẩn thận suy nghĩ một chút, nói giọng có chút cứng nhắc: “Tôi có việc quan trọng, sẽ vì boss xông pha khói lửa không chùn bước. Chờ đến lúc tôi trở về thì boss sẽ vui vẻ ngay thôi.”

nói xong Trịnh Thạc thầm xì một tiếng khinh miệt. Xem cái cô không biết xấu hổ này, giống như cô ấy xin nghỉ là vì boss vậy, nói thật oai phong凛凛 liệt liệt như muốn mình khen cô ta vậy.

”cô ấy đi với đàn ông sao?”

”Chắc chắn, vừa nhìn thấy người đàn ông kia liền cười tít mắt, nhìn đã biết hẳn là loại người hay dụ dỗ con gái nhà lành.”

Thịnh Cẩm Minh khẽ hừ một tiếng, môi mỏng mím lại, lông mày nhíu chặt, giống như lúc thấy đồ chơi bẩn vậy.

Trịnh Thạc không giải thích được hàm ý của boss, anh đưa mắt nhìn bốn phía, chợt thấy một đôi trai tài gái sắc bước ra từ nhà trẻ tư gia phía đối diện.

Người con gái vẻ mặt then thùng, cười tít mắt, không phải là Kiều Văn Văn là ai.

”Con chó mà thằng nhãi kia ôm là cái gì?” Thịnh Cẩm Minh sắc mặt biến đổi đột ngột.

Trịnh Thạc ho nhẹ, chỉ có người con trai kia ôm linh kinh đồ trong tay, cho nên con chó trong miệng boss không cần nói cũng biết.

”Là Thú Thú làm bằng bông.” Sắc mặt hắn cực kì nghiêm túc, bổ sung thêm một câu, ”Chính là ngài đã đưa cho trợ lý Kiều, với lý do là để giảm bớt áp lực cho cô ấy trước khi thi bằng lái xe mà đã làm một đồng Thú Thú bằng bông để cô ấy làm ấm giường.”

Trợ lý Kiều thật to gan!

Lại đem quà mà boss tặng cô đi tặng cho người đàn ông khác.

”Lái xe.” Thịnh Cẩm Minh nheo mắt lại, đưa tay chỉ một cái, ”Đâm chết bọn họ!”

Trịnh Thạc sắp đắm chân, thiếu chút nữa là lao ra rồi.

”Boss bớt giận, không phải ai cũng không tìm không phải như trợ lý Kiều đâu. Những gì Ngài tặng tôi, tôi đều cất kỹ ở nhà, lần trước Ngài tặng tôi hộp âm nhạc tôi đã để trong ngăn kéo bàn làm việc. Bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy, thấy nó là tôi liền nhớ đến boss đã ưu ái tôi nhiều thế nào!”

Trịnh Thạc đang trợn mắt nói dối, công phu nịnh hót đã hạ bút thành văn rồi.

Lần trước Trịnh Thạc và trợ lý Kiều xuống nhận chuyển phát nhanh, của Kiều Văn Văn là một đồng con rùa đen bằng bông, hắn không biết nó có hàm nghĩa gì, tóm lại khi Kiều Văn Văn nhìn thấy thì vẻ mặt hết sức vui diệu.

Phần của Trịnh Thạc là một hộp âm nhạc được chế tác tinh mỹ, khi đó hắn thở ra một hơi, dù cho boss có đưa lựu đạn thì hắn cũng phải nhận.

Tuy nhiên khi hắn mở hộp ra, nghe được đoạn ghi âm bên trong cũng là lúc hắn biết mình vui mừng quá sớm.

”Trịnh Thạc, cậu lái xe chưa tốt, cần luyện tập nhiều một chút.”

”Trịnh Thạc, vì boss phục vụ!”

”Trịnh Thạc, hạng mục lần này không thông qua, cũng vì cậu lái xe quá kém, xuất hành mà không tốt cậu chắc chắn phải chết!”

Bên tai Trịnh Thạc bây giờ vẫn còn văng vẳng giọng nam máy móc đó, mặc dù không phải là tự boss thu âm, nhưng những lời này tuyệt đối là của boss.

Nhớ tới câu nói sau cùng, hắn liền thấy lạnh cả sống lưng.

”Nhân còi.” Thịnh Cẩm Minh chưa từ bỏ ý định.

”Gần trường học không cho phép thổi còi.”

Năm đó boss làm sao lấy được bằng lái xe vậy, kiến thức cơ bản đều quăng cho chó gặm hết sao.

*

”Hôm nay cảm ơn cậu, không thì tớ cũng không vào được!” Kiều Văn Văn đứng lại, nhìn về phía cậu ta nói lời cảm ơn.

Lý Gia Viễn lắc đầu, cúi đầu nhìn cô chăm chú, ”Văn Văn, nhìn cậu đang có tâm sự sao. Tớ giúp cậu là vì muốn nhìn cậu cười chứ không phải muốn cậu cứ giữ vẻ mặt đưa đám đó.”

Kiều Văn Văn bất an nhìn chằm chằm mũi giày, trầm mặc một lát.

”Tớ không sao, chẳng qua là cảm thấy Trương Mẫn quá cô độc.” cô ngẩng đầu, nhếch khóe miệng lộ ra vẻ mặt mỉm cười đầy bất lực.

Lý Gia Viễn nhíu mày, hắn giơ tay lên giống như muốn sờ mặt cô, cuối cùng lại dừng ở đỉnh đầu cô xoa nhẹ máy cái.

”Cười không nổi thì cười, trước mặt bạn bè lâu năm thì không cần sợ mất mặt đâu.” hắn cười khẽ, âm thanh so với ngày xưa càng thêm ấm áp hơn, ”Trước đây rất muốn nói với cậu một câu, nhưng vì lúc đó tớ còn quá nhỏ nên không dám nói, hiện tại tớ muốn nói cho cậu biết.”

”Bạn học Kiều Văn Văn, từ nay về sau tớ sẽ giúp cậu, cậu sẽ không còn cô độc nữa.”

Lòng bàn tay của Lý Gia Viễn thật ấm áp, đầu ngón tay chạm vào cái trán trơn bóng của cô, làm cho cô cảm thấy giống như chạm phải lửa.

Câu nói này giống như câu thần chú khiến cho lòng cô cảm thấy ấm áp hẳn lên.

một lúc sau, Kiều Văn Văn mới lấy lại tinh thần. Khuôn mặt cô đỏ bừng, luống cuống cả lên.

”Cậu, sao tự nhiên cậu lại nói những lời này?”

Thấy cô e thẹn đến vành tai cũng đỏ lên, Lý Gia Viễn cảm thấy mình đang được thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy, anh cười khẽ một tiếng.

”Hôm mừng hai tết, tớ nhìn thấy cậu, một mình đốt pháo hoa giữa trời tuyết. “

Kiều Văn Văn như bị người chặn họng, ký ức trước kia lần lượt kéo về.

cô nhớ tới lý do vì sao bỗng nhiên cô không còn thăm mền Lý Gia Viễn nữa. Bởi vì cô không quan tâm đến tình cảm bé nhỏ của mình nữa, cô chỉ nhớ đến hình ảnh cha mẹ cãi nhau rồi cùng nhau ký tên vào đơn ly hôn thôi.

cô liền lên ra khỏi nhà, một mình đốt pháo hoa giữa ngày tết, nước mắt như mưa.

Mùa đông năm ấy đối với cô là mùa đông lạnh lẽo nhất, thê lương nhất.

”Quần áo mới của tớ bị pháo hoa đốt cháy mất, tớ giận đến nổi bật khóc.” cô xua tay, trên mặt đã khôi phục vẻ mặt bất cần.

Lý Gia Viễn cười to, bàn tay tiếp tục xoa trán cô, “Kiều Văn Văn, cậu vẫn đáng yêu như thế. “

”Chao ôi, đang ở ngoài đường có phải nên chú ý hình tượng một chút không. Các người còn đứng đây ôm ôm ấp ấp hả, boss chúng tôi nói muốn lái xe đâm các người đó. Bấm đấm khi tiến tới là bánh xe màu đen mà khi lui ra là bánh xe nhuộm đỏ, để hai người cùng sống cùng chết, lưu luyến triền miên tiến về địa ngục đó!” Trịnh Thạc khuôn mặt đau khổ, bị áp bức mà phải hô to lên như vậy.

Boss nhà hắn chính là không muốn thấy hai người đó vui vẻ, không thể thôi còi thì dùng miệng hô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Boss Say Rượu

Hai mắt của Kiều Văn Văn gần như muốn rớt xuống đất khi thấy người đàn ông ngồi trong xe, cô nghĩ mình nên làm gì đó để cứu vãn tình huống này, nhưng cô không biết nên làm thế nào.

Thịnh Cẩm Minh nhìn về phía cô hást cằm, Trịnh Thạc lập tức phiên dịch: “Trợ lý Kiều, lên xe.”

”Văn Văn, không phải hôm nay cậu xin nghỉ phép sao?” Lý Gia Viễn bước tới phía trước một bước, có ý ngăn không cho cô lên xe.

Kiều Văn Văn do dự không biết nên đi hay ở lại, cô hơi khó xử nhìn cậu ta.

Lý Gia Viễn cũng không nói với cô lời nào, chỉ đưa tay vỗ vỗ đầu cô, trên mặt nở nụ cười ấm áp, ý bảo cô cứ để cậu ấy lo liệu, rồi cậu trực tiếp sải chân đến bên cạnh xe.

”Vị tiền sinh này, hiện tại vẫn còn trong thời gian nghỉ phép, ngài lại kêu nhân viên đi làm, như vậy có phải không đúng không?”

Kiều Văn Văn vội bước đến lại nghe Lý Gia Viễn nói giúp cô như thế.

Thịnh Cẩm Minh đánh giá Lý Gia Viễn từ trên xuống dưới, khóe môi lộ ra nụ cười giả tạo: “Không biết là lúc ông chủ cậu gọi cậu đi làm thì có phải cậu cũng từ chối thẳng thừng như vậy không? Kiều Văn Văn, cô nói xem cậu này là ai vậy, muốn cho cô bị sa thải hay sao? “

Lý Gia Viễn nhú mày, anh cảm thấy người đàn ông này chắc chắn có vấn đề về thần kinh, dứt khoát không thèm để ý mà nói với Kiều Văn Văn: “Tớ đợi cậu ở nhà hàng đã đặt trước, cậu đừng làm việc trễ quá, tớ đợi cậu đấy.”

Vừa nói xong anh ta cũng mở cửa xe, bảo Kiều Văn Văn lên xe rồi đóng cửa lại, đưa mắt tiễn bọn họ rời đi.

”Cô dám đem ông chồng rùa của cô cho người khác sao? Lá gan của cô thật không nhỏ nha trợ lý Kiều.” Thịnh Cẩm Minh ngồi trong xe hừ lạnh, “Thú thú có thành quý cũng không buông tha cho hai người đâu!”

Kiều Văn Văn tròn trĩnh mắt, người so với người thật là tức chết mà, đằng này hần còn không bằng đồ vật nữa. Nhìn Lý Gia Viễn thử xem, người ta biết chăm sóc, ấm áp hiểu lòng người, nhìn lại boss quả thực là bên trong chỉ toàn cặn bã.

*

Tường Như Nam vội mở cửa xe, nắm bàn tay nhỏ bé của Tường Mẫn chuẩn bị đưa cô bé đi nhà trẻ. Kết quả cô còn đi chưa được mấy bước, đã bị cánh tay của một người đàn ông mặc tây trang cản lại, đi theo người đàn ông này còn có vị trợ lý ngọt ngào kia nữa.

”Thịnh tiên sinh, tôi nhớ đã có nói rồi, ở phương diện tìm người hợp tác tôi đã tìm được rồi, anh dù sao cũng - -” giọng nói của cô lộ vẻ không kiên nhẫn.

Thịnh Cẩm Minh lấy văn kiện đã chuẩn bị sẵn đưa cho cô, nhẹ giọng nói: “Tường tổng, lần này tôi tới là vì con gái cô. Trợ lý của tôi nhìn ra được con gái cô có vài chỗ không thích hợp lắm nên có điều tra một ít chuyện, hy vọng có thể giúp ích được cho cô.”

Sau khi hần nói xong liền nhìn về Kiều Văn Văn nháy mắt một cái, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Kiều Văn Văn cũng không nói gì với Tường Như Nam, mà lại ngồi xỏm xuống đối mặt với Tường Mẫn, xoa xoa đầu cô bé.

”Chú mèo kia có lợi hại không? Em có còn gặp ác mộng nữa không?”

Tường Mẫn đơ người nhìn cô mất mấy giây mới từ từ gật đầu sau lại lắc đầu.

”Ngoan lắm.” Kiều Văn Văn đứng thẳng người lên, “Tường tổng, tôi vừa nhìn đã biết ngài trời sinh là nữ cường nhân, nhưng dù sao con gái của ngài cũng còn quá nhỏ, rất cần có mẹ bên cạnh, đôi lúc tiền nhiều cũng không đổi lại tuổi thơ của bé đâu. Hy vọng ngài có thể làm việc ít lại một chút dành nhiều thời gian cho cô bé, dù sao cô bé còn quá nhỏ không thể không có mẹ bên cạnh được. “

Tường Như Nam mở túi văn kiện ra thì thấy mấy tấm ảnh, lúc cô nhìn kỹ mấy tấm ảnh này cả người như run lên, sắc mặt xanh mét. Không biết cảm xúc lúc này là tức giận nhiều hơn hay thống khổ nhiều hơn.

Trong tất cả ảnh đều chỉ có hai người, một người là Tường Mẫn con gái cô, người còn lại là bảo mẫu mà cô thuê. Cô bảo mẫu này bình thường lúc nào cũng cười ảm ảm, nhưng khi chỉ có riêng hai người với nhau thì lại đối xử với con gái cô thật tàn nhẫn, thậm chí cô nhìn lướt qua tấm ảnh cũng đã thấy không có tấm nào bảo mẫu đối xử tốt với con gái cô.

”Tôi thật không biết chuyện này, tại sao lại có thể như vậy? Mẫn mẫn trước nay cũng không nói gì, trên người con bé cũng không có vết thương nào...” Giọng Tường Như Nam run lên.

Kiều Văn Văn đỡ lấy thân hình nghiêng ngả của cô ấy, mát lạnh lưng lướt qua ảnh chụp, “Tường tổng, trẻ em rất yếu ớt, đánh đập cũng không phải là cách duy nhất của họ. Người ngoài cứ dùng từ ngữ để thỏa mại cùng với việc người thân không để ý gì đến chúng sẽ khiến chúng mặc cảm hơn. Tôi nghĩ Mẫn Mẫn còn có thể cứu chữa được. “

*

Kiều Văn Văn nhớ đến lúc ngồi trên xe tâm trạng có chút trầm trọng. Mấy hôm trước cô cảm thấy có chỗ không ổn nên đến trường của cô bé thăm dò thử, sau đó lại càng khẳng định suy nghĩ của mình hơn. Cô về nói lại với boss, lập tức mời thám tử điều tra.

Thịnh Cẩm Minh thấy cô lên xe, liền đưa cho cô một chai sữa nóng. Khi Kiều Văn Văn cầm lấy mới biết đúng là sữa còn ấm, không biết boss đào đâu ra nữa.

”Trịnh Thạc, mở nhạc to lên một chút.” Boss nói.

Trong xe vang lên một giai điệu chậm rãi, hôm nay cô và boss cùng ngồi ở ghế sau, băng ghế này ngày thường luôn không có ai ngoài cô, bây giờ đúng là có hơi người hơn rồi. Kiều Văn Văn luôn nghĩ rằng ngồi gần boss nhất định sẽ không thoải mái nhưng hôm nay mới biết có người ngồi chung cảm giác cũng rất tốt.

”Cảm ơn.” Nét mặt cô hơi giãn ra, dòng sữa ấm nóng lướt qua cổ họng mang đến cho cô một chút ấm áp, khẽ an ủi nội tâm bồn chồn của cô.

Thịnh Cẩm Minh đưa tay sờ cằm, “Kiều Văn Văn, cô có tâm sự gì sao.”

Kiều Văn Văn cười khỏ, cô đúng là có tâm sự, cô đang cùng mẹ mình đấu trí đấu dũng để không phải đi xem mặt nữa.

Anh thấy cô uống xong lại lấy cho cô thêm một chai sữa bò nữa, thuận tiện bảo Trịnh Thạc mở nhạc to nhất có thể.

”Tâm hồn của trợ lý Kiều bị tổn thương, cần phải uống sữa tươi để bổ sung can-xi, âm nhạc là liều thuốc hay. Trợ lý Kiều à, trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ của cô có tốt lên chút nào chưa?”

Lúc xuống xe vì uống quá nhiều sữa mà Kiều Văn Văn bắt đầu nấc cục. Sau khi uống no sữa làm cho cô cảm thấy nhiệt tình lại tràn đầy, chỉ là boss thấy

cô lấy lại tâm trạng lại bắt đầu đá kích cô không thương xót.

*

Boss sở dĩ trở thành boss, làm cho Trịnh Đại Bí thư và Kiều trợ lý khom lưng uốn gối xoay quanh hắn, suốt ngày nghiên cứu làm cách nào nịnh nọt lấy lòng boss tất nhiên là có đạo lý của nó.

Ví dụ như bây giờ, sau khi thành công ký được hợp đồng với công ty của Trương Tổng, Thịnh Cẩn Minh lập tức mời hai trợ tá đắc lực đi “Thiên thượng nhân gian”.

Chỗ này Kiều Văn Văn rất quen thuộc, đây chính là chỗ Tần Vũ làm việc. Cũng chính tại chỗ này boss đã phát hiện ra cô có chút lạnh lợi nên mới quyết định nhận cô vào làm, mặc dù cho đến nay Kiều Văn Văn vẫn không hiểu boss lựa chọn cô là vì điểm gì.

“Thịnh tiên sinh đến.” Vừa vào cửa đã nhìn thấy Tần Vũ đứng ở đó chào đón, trên mặt tràn đầy ý cười, “Ngài là khách quen của chúng tôi nên chúng tôi đã sắp xếp phòng riêng rồi ạ. Nếu như có vấn đề gì chưa vừa lòng thì ngài cứ nói với Văn Văn, cô ấy sẽ thay tôi làm ngài hài lòng.”

Tần Vũ thừa dịp đó nắm tay cô một cái làm Kiều Văn Văn đau đến nhe răng trợn mắt, vẻ mặt hối hận tràn đầy mặt.

Đây chính là hậu quả của việc kết bạn không cẩn thận, rõ ràng là cô theo boss đến nơi này để hưởng thụ mà! Vậy mà bây giờ lại trở thành nhân viên phục vụ mà cô lại không thể phản kháng, nếu bát cơm của Tần Vũ bị đập đổ thì cô thật là không nuôi nổi cô ấy!

Tuy nhiên cũng may là boss vẫn còn lương tâm, gọi rất nhiều món ăn nhìn rất đắt tiền, đây chính là bộ dáng giàu nứt đổ đổ vách trong truyền thuyết.

“Lần này có thể thuận lợi ký hợp đồng đều là công lao của trợ lý Kiều cả, phụ nữ quả nhiên vẫn nên để phụ nữ tiếp đón.” Thịnh Cẩn Minh cảm ly rượu lên.

Trịnh Thạc và Kiều Văn Văn không vì câu nói ấy mà buông lỏng phòng bị, Kiều Văn Văn vốn chuẩn bị biểu hiện tốt một chút, mặc dù cô không uống được nhiều nhưng ly đầu tiên nhất định phải uống hết. Không ngờ cô mới cầm bình rượu lên đã bị Thịnh Cẩn Minh ngăn lại.

“Trợ lý Kiều, cô tốt nhất nên uống nước trái cây đi, tôi cũng không có ý định chuốc say cô đâu. Theo các chuyên gia đã thử nghiệm hiện tại tình trạng say rượu mất lý trí xảy ra quá nhiều, máy tính còn không tính được hết cho nên chúng ta không cần vì số liệu kia mà góp thêm một viên gạch đâu.”

Kiều Văn Văn đang cảm bình rượu chỉ muốn đập thẳng lên đầu hắn.

Thịnh Cẩn Minh dường như thấy chưa đủ, chặc chặc hai cái: “Chẳng qua nếu như cô và Trịnh Thạc có ý với nhau thì tôi sẽ làm như không thấy.”

“Hai người rất xứng đôi, đã ngộ lại còn nghèo.”

Kiều Văn Văn và Trịnh Thạc liếc nhìn nhau một cái, mặt vẫn không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại muốn cùng nhau hét lên: Đồ! Thần! Kinh!

Thịnh Cẩn Minh hôm nay rất cao hứng, hắn và Trịnh Thạc cứ cạn hết ly này đến ly khác, tuy nhiên lát nữa Trịnh Thạc còn phải lái xe nên cũng chỉ dám nhấp môi, ngược lại boss khó có khi nào thành thật lại uống ly nào hết ly đó.

Hậu quả là khi muốn đi toilet lại muốn có người dẫn đường.

“Trịnh Đại Bí, tôi nghĩ anh nên dẫn boss đi đi, tôi là con gái về phương diện này vẫn không tiện lắm.”

Trịnh Thạc lập tức khoát tay: “Đâu có đâu có, trợ lý Kiều quen thuộc nơi này hơn tôi, tôi không biết chỗ đó đâu.”

Kiều Văn Văn nhú mày, không thể làm gì khác là dẫn boss đi.

Thịnh Cẩn Minh hình như uống đến mức hơi say rồi, tuy rằng bước chân vẫn ổn định nhưng trên mặt đỏ hồng, ánh mắt thâm trầm.

“Boss, mời đi hướng này.”

“Đi theo tôi.”

Kiều Văn Văn thờ dài nhìn boss đi lung tung, thậm chí cô kêu hai lần boss cũng không thèm đáp lại, cứ một mực đi về hướng khác. Cách đó không xa có một hồ thủy tạ mà boss làm như không thấy cứ bước thẳng về hướng đó. Kiều Văn Văn vội vàng đuổi theo, cô rất sợ boss tụt quần dắt chim đi dạo trước mặt mọi người như ở chốn không người nhà.

“Boss anh có nhìn thấy không? Bên này là toilet nam, anh vào đi thôi.” Kiều Văn Văn đặc biệt dìu anh đến phòng rửa tay nam, cô chỉ cần rướn cổ lên một chút là thấy được người bên trong đang đứng hay ngồi.

Tuy nhiên chỉ mới hai giây đã thấy anh lác lư đi ra.

Kiều Văn Văn nhướn mày, sao nhanh vậy! Có phải là thường xuyên mắc tiểu nên đi nhanh không?

”Kiều Văn Văn, ở trong không còn chỗ đứng.” Anh đi đến gần cô, cúi đầu nghiêm túc nhìn cô, “Cô có thể đuổi bọn họ đi được không?”

Cả người cô như muốn hóa đá, boss lúc vừa tỉnh ngủ như đứa trẻ ngốc, uống rượu say như thì như thanh niên mắc bệnh down.

”Tôi là con gái không thể vào đó được, anh ngoan ngoãn chờ chút có người ra thì anh lại vào nha.” Kiều Văn Văn không thể không bày ra bộ mặt tươi cười giống như đang dụ dỗ con nít.

Thịnh Cẩm Minh chậm rãi nuốt nước miếng: “À.”

Đợi một lúc lâu mới thấy boss ra. Kiều Văn Văn nôn nóng như kiến bò trên chảo, xem chút nữa đã gọi cho Trịnh Thạc đến tìm boss. Cũng chỉ là đi tiêu thôi mà, không phải chỉ cần vài phút thôi sao, chẳng lẽ còn muốn mở triển lãm trong đó à?

Nhìn về ánh mắt của cô, Thịnh Cẩm Minh chủ động giải thích: “Đây lưng thật là khó cời, dây kéo thì mắc kẹt quần lót, Angry Bird cũng đau nữa đó.”

Kiều Văn Văn rất muốn lấy tay che mặt kêu to cứu mạng nha! Anh không cần phải nói quần lót anh có hình gì đâu, ai lại đi nói angry bird được in trên quần lót chứ, anh thật là đồ quái đản!

”Anh Cẩm Minh, em lại gặp anh ở đây rồi! Em đã nói mà, cứ đến nhiều thêm vài lần thế nào cũng có ngạc nhiên đáng vui mừng!”

Sóng trước chưa ổn, sóng sau lại tới.

Kiều Văn Văn nghe được giọng nữ quen thuộc này liền đoán được là ai đến. Chính là cô gái lần trước cô dùng băng vệ sinh để lừa gạt – Lục Lộ.

Thịnh Cẩm Minh nhú mi, nhìn thoáng qua Kiều Văn Văn, nhanh chóng kéo tay cô: “Kiều Văn Văn nhanh nào, cộp cái đến rồi, đừng để cô ta đuổi được.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiểu Thiên Sứ.

Lúc bọn họ trở lại phòng bao, liền có thêm một người. Lục Lộ nhất định đòi đi cùng, bởi vì Thịnh Cẩm Minh uống say, không còn uy nghiêm như bình thường, lá gan của cô cũng lớn hơn không ít.

“Anh Cẩm Minh, anh có muốn uống nước hay không? Uống nhiều rượu hại thân thể, anh ăn nhiều thức ăn vào.” Lục Lộ xum xoe, còn cầm lấy đĩa gấp thức ăn cho anh.

Thịnh Cẩm Minh nghiêm mặt, không có động tác gì, cũng không đáp lại, giống như một pho tượng.

Trong phòng rơi vào bầu không khí lúng túng quý dị, Lục Lộ tính tình tiểu thư, cũng không kiên trì mặt nóng dán vào người người mông lạnh, cho nên sau đó nhìn không được, ném đĩa. Ngồi chỗ đó hờn dỗi, nhưng mà ánh mắt lại nhìn Thịnh Cẩm Minh không dời.

“Cô là trợ lý mới của anh Cẩm Minh, tại sao lại ngồi gần anh ấy như vậy? Tâm tư của cô gái hai mươi mấy tuổi, tôi đều hiểu. Ý vào mình có mấy phần tư sắc, muốn câu rở vàng không làm mà hưởng, sau này không lo ăn mặc, chỉ cần làm phu nhân.” Lục Lộ bĩu môi, đưa tay chỉ một cái, trong mắt lộ ra vài phần khinh bỉ.

Kiều Văn Văn ngẩng đầu nhìn cô, quả thực không thể hiểu được, tai bay vạ gió.

Lục Lộ dường như còn chưa nói đủ, lại nói tiếp: “Huống chi tư sắc của cô một phần cũng không có, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Cách anh Cẩm Minh của tôi xa một chút, chỉ dựa vào cô, sao có thể ngồi bên cạnh anh ấy!”

Đối với người bịa đặt, Kiều Văn Văn chỉ cảm thấy buồn cười. Cô nhìn Trịnh Thạc nháy mắt, muốn để anh ta nói vài lời giải vây.

Dù sao cũng làm đồng nghiệp được một thời gian, bây giờ boss giống như trí tuệ chậm phát triển không trông cậy được. Nào biết Trịnh bí thấy cô nháy mắt, chỉ nhếch khóe miệng cười dịu dàng với cô, sau đó lấy chén trà uống vào trong bụng.

“Lục tiểu thư, không thể lấy người ta ra công kích. Huống chi cô cũng là cô gái hai mươi mấy tuổi, không cần dùng một cây gậy tre đánh chết tất cả mọi người.” Kiều Văn Văn chỉ có thể tự cứu mình.

Cô không đợi Lục Lộ phản bác, liền chỉ Trịnh Thạc là mầm tai họa: “Tôi sắp kết giao với bạn trai, trái lại Trịnh bí và boss cả ngày ở với nhau như hình với bóng. Lúc tiểu thư rất xinh đẹp lại thông minh, chào ôi - -”

Kiều Văn Văn giả vờ giả vịt thờ dài một hơi, ánh mắt cùng khẩu khí đều lộ ra ái muội, chỉ thiếu chút nữa nói kỳ thật người trong lòng boss là Trịnh Thạc,

thiếu chút nữa làm Trịnh Thạc bị hù dọa phun trà ra.

Lục Lộ đập mạnh vào bàn một cái, đồng ý nói: “Cô nói rất đúng ý tôi! Lúc tôi học trung học, là hoa hậu của lớp, làm sao có người có thể không thích tôi được chứ! Hóa ra, hóa ra...” Ánh mắt cô nhìn chằm chằm Trịnh Thạc, dường như có vài phần khó mở miệng, “Trịnh Thạc, anh cũng rất đáng giận, bác Thịnh sẽ không bỏ qua cho anh!”

Trịnh Thạc rất hối hận, thầm nghĩ: Tiểu nhân và con gái khó đường. Tâm địa Kiều Văn Văn rất độc ác, chỉ không giúp cô giải vây, anh liền bị hại đến danh tiết cũng không còn!

“Không có, Lục tiểu thư, boss thẳng tắp thẳng tắp, tôi bảo đảm. Sếp đã từng kết giao bạn gái...” Anh dự định thanh minh, nhưng mà chỉ rước lấy Lục Lộ càng thêm khinh bỉ mãnh liệt.

Trịnh Thạc thật sự là hết đường chối cãi, bởi vì ngoại trừ boss và anh lén phét, những lời Kiều Văn Văn nói đều là sự thật. Anh là thư ký của boss, đương nhiên là như hình với bóng, làm như là anh nguyện ý ấy! Là boss bức bách.

“Quay về.” Thịnh Căn Minh vốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bị bọn họ đánh thức, đứng dậy, “Trịnh Thạc lái xe, trợ lý Kiều làm tốt công việc của mình.”

Có thể anh đứng lên quá mạnh, nói xong câu đó trực tiếp ngã lên người Kiều Văn Văn, nhắm mắt giống như là đang ngủ.

“Anh Căn Minh, vậy em thì sao? Em đỡ anh có được không, trợ lý Kiều có bạn trai rồi.” Lục Lộ lập tức tiến đến, duỗi tay đến gần mặt anh.

Không nghĩ tới Thịnh Căn Minh lui về phía sau, nhưng mà lão đạo, nếu như không có Kiều Văn Văn kịp thời đỡ lấy anh, có lẽ anh sẽ ngã xuống đất.

“Trong lúc làm việc không được nói chuyện yêu đương, cô kiểm chỗ nào mát mẻ ngồi đi!” Anh phát tay, giống như đuổi ruồi bọ, so với lúc thanh tỉnh càng thiếu kiên nhẫn.

Nói xong, anh hoàn toàn treo trên người Kiều Văn Văn, mượn cô chống đỡ mới đi được bình thường. Cảm nhận được boss coi trọng thân mật như vậy, Kiều Văn Văn quả nhiên bị dọa toàn thân chảy mồ hôi lạnh.

Cũng may Trịnh Thạc có lương tâm, đi lên giúp một tay, ba người cứ như vậy rời đi. Lục Lộ cắn chặt môi dưới, mặt lộ vẻ không cam lòng, cảm ví lên đi theo, còn chen lấn đến bên cạnh Kiều Văn Văn.

Thịnh Căn Minh tựa hồ không thoải mái, duỗi tay đem caravat cởi ra, phát hiện người bên cạnh thay đổi, chân mày nhíu chặt hơn. Anh nghiêng đầu khách khí nói với Lục Lộ: “Tôi muốn ới.”

Lục Lộ vẫn đỡ cánh tay anh, sống chết không chịu buông tay. Sắc mặt Thịnh Căn Minh không tốt, giống như đứa bé giận dỗi, chính là không cho phép Lục Lộ chạm vào anh, thật sự ới ra.

Giày Lục Lộ đang đi là bản số lượng có hạn, cứ như vậy bị hỏng, bị nôn vào, chắc hẳn sẽ không dễ chịu.

“A - - em...” Lục Lộ lập tức buông tay, cô không sống chết quần quít lấy Thịnh Căn Minh nữa, cũng không phải đau lòng đôi giày, chỉ là hơi mờ mịt lúng túng.

Thịnh Căn Minh nhìn cô một cái, lấy khăn tay ra lau khóe miệng sạch sẽ, Kiều Văn Văn lập tức đi tới đỡ lấy anh.

Ba người lên xe, Thịnh Căn Minh giống như bần nhào tựa vào cửa sổ xe, đợi xe khởi động, anh mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, “Đợi lát nữa gọi cho nhị cầu tử, bảo nó liên lạc với Lục Lộ.”

Trịnh Thạc gật đầu, Kiều Văn Văn liên tục suy đoán nhị cầu tử là ai, cho đến khi xuống xe Trịnh Thạc gọi điện thoại cho người kia, kêu một tiếng nhị thiếu, cô mới hiểu được.

Hóa ra một tiếng nhị cầu tử của boss là gọi em trai mình.

**

“Trợ lý Kiều, tôi đi trước, nhiệm vụ tiếp theo là của cô.” Trịnh Thạc giúp cô đỡ Thịnh Căn Minh đến giường, vỗ vỗ tay rời đi.

Không còn cách nào, Kiều Văn Văn thay anh cởi giày, cầm khăn lông lau mặt cho anh, cũng không dám cử động nữa. Đờ phải ngày mai boss tỉnh lại, cho rằng cô cũng say rượu mất lý trí.

“Boss, uống thuốc.” Trong tay cô cầm một ly nước nóng và hai viên thuốc giải rượu.

Thịnh Căn Minh nằm ờ trên giường, vẫn không nhúc nhích, giống như là không nghe thấy.

“Thịnh Căn Minh? Boss? Thịnh tiên sinh?” Liên tiếp mấy tiếng cũng không gọi thần chí anh quay lại, Kiều Văn Văn âm thầm cắn răng, quyết định phát đại chiêu: “Đại cầu tử?”

Thịnh Căn Lăng là nhị cầu tử, là anh trai chỉ có thể là đại cầu tử.

Trong giấc mộng dường như Thịnh Cảnh Minh nhạy cảm với từ “Cầu” này, mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn giờ một tay tát cô. Người say rượu không có khí lực, một cái tát này tựa như gãy gãy.

Kiều Văn Văn dứt anh uống thuốc, đối với trạng thái này của anh không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, làm người tốt như thế thì không làm, hết lần này tới lần khác bị người ta gọi là chó thì tình lại.

Được lắm, đại cầu từ!

**

Lúc Kiều Văn Văn tới nhà hàng Tây, thiếu chút nữa là muộn giờ, may mắn Lý Gia Viễn không ngại.

Một người đàn ông toàn thân tây trang ngồi ở chỗ đó, bộ dáng không có chút nào thiếu kiên nhẫn vì đợi người, thậm chí trên mặt còn tươi cười.

Kiều Văn Văn còn đặc biệt nhìn thoáng qua gạt tàn thuốc, một cái tàn thuốc cũng không trông thấy, thấy rõ người đàn ông này không hút thuốc, tâm tình cô tốt hơn. Có đôi khi cô có một loại so sánh cổ chấp, đối với tình tiết nhỏ gần như là hà khắc.

“Đôi bụng không, thịt bò bít tết ở đây phải đợi một lát nữa, tớ đã tự quyết định gọi cho cậu bảy phần chín.” Anh thay cô rót một chén nước.

Vừa dứt lời, nhân viên phục vụ bụng đồ ăn đến.

Kiều Văn Văn cảm động anh tỉ mỉ, trước khi từ nhà boss đi, cô biết mình nhất định sẽ đến muộn, dứt khoát gửi tin nhắn báo trước một tiếng. Không nghĩ tới Lý Gia Viễn không chỉ không trách cô, trái lại còn rất tri kỷ thay cô gọi đồ ăn trước, làm cô đến đây có thể ăn luôn, không cần phải đợi.

“Cậu đối xử tốt với tớ như vậy, tớ sẽ bị cảm động mà khóc mất. Tăng thêm năng lượng khi tớ làm việc bị ức hiếp, gặp được cậu cũng được cứu vớt. Bạn học Lý Gia Viễn, cậu quả thực chính là đại thiên sứ trị bệnh!” Cô bỏ ví xuống, không thể chờ đợi được mở nắp.

Mùi thức ăn hấp dẫn thềm thềm của cô nổi lên, cả người đều buông lỏng không ít, cộng thêm thời gian gần đây, hai người thường xuyên hẹn gặp ăn cơm, càng thêm hiểu biết rất nhiều, cho nên nói đùa.

Cô cảm thấy, ở cùng một chỗ với Lý Gia Viễn rất thoải mái.

Lý Gia Viễn thấy cô không thêm che giấu bộ dáng đối quá, không khỏi mỉm cười, “Kiều Văn Văn, vậy cậu có thể làm tiểu thiên sứ, bất cứ lúc nào cũng có thể làm bạn tớ, tớ sẽ chữa khỏi cho cậu, được không?”

Miếng thịt bò rất tươi mới, hương vị thơm ngon, Kiều Văn Văn ăn rất hăng say. Đột nhiên nghe được câu này, cô thiếu chút nữa bị sặc.

Người với người chung đụng rất thần kỳ, sau khi Lý Gia Viễn và cô tốt nghiệp trung học, có khoảng trống bảy năm. Gần đây mới trở nên quen thuộc hơn, không biết tại sao, rõ ràng thời gian không tính là thật lâu, nhưng trong lòng Kiều Văn Văn, đã đem vị trí của anh cao bằng Tần Vũ.

Có lẽ người cũng nhìn mặt, trời sinh Lý Gia Viễn có gương mặt anh tuấn, hơn nữa tính cách anh lại sẵn sốc chu đáo, Kiều Văn Văn khó mà không vui sâu trong đó.

Anh nói câu này giống như là tỏ tình.

“Cậu, tớ...” Tay chân Kiều Văn Văn hơi luống cuống.

Cho dù trong lòng cô cảnh báo vô số lần không nên nghĩ nhiều, nhưng mà đối mặt với sự dịu dàng của anh, lúc nào cô cũng không giữ được.

Lý Gia Viễn là một người đàn ông dịu dàng, bây giờ đang lưu hành một lời nói dễ hình dung, chính là cao thủ trên choker em gái. Kiều Văn Văn ở cùng anh càng lâu, bất cứ lúc nào cũng đều có cảm giác mình bị trên choker.

Lý Gia Viễn cười khẽ một tiếng, duỗi tay lấy khăn giấy đưa cho cô, sờ khóe miệng mình, ý bảo cô trên miệng dính bẩn.

“Xin lỗi, hù dọa cậu. Nhìn cậu giống như con thỏ nhỏ, liên nhện không được muốn nói thế. Cậu với tớ cùng cảnh ngộ, công việc đều không được như ý. Nhưng mà vừa gặp được cậu, tớ cảm thấy giống như mình được cứu vớt, cho nên hy vọng bất cứ lúc nào cũng có thể kết bạn với cậu, chữa khỏi cho tớ.”

Giọng nói của Lý Gia Viễn vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng, ngón tay thon dài của anh đề lên môi, sắc môi vốn hồng càng thêm đẹp mắt.

Kiều Văn Văn cảm thấy tim mình đập sắp không chế không nổi, bây giờ cô vô cùng hận chính mình, sao có thể chú ý những tình tiết nhỏ nhặt này. Làm cô sắp thuần phục dưới sắc đẹp.

Vậy mà cô cảm thấy môi Lý Gia Viễn so với pudding vị xoài, ngọt hơn, mềm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Cá Muối.

Lý Gia Viễn tự mình đưa Kiều Văn Văn về nhà, ngoài trời đang mưa, anh ta còn rất thân sĩ cầm ô, khẽ chạm vào vai cô, ngăn không cho cô bị mưa làm ướt. Nhưng mà khoảng cách giữa hai người vừa đủ, sẽ không để cho Kiều Văn Văn cảm thấy bị mạo phạm lãnh địa.

“Trở về nghỉ ngơi thật tốt, nấu một chén trà gừng uống, mặc dù mưa nhỏ, nhưng hàn khí rất lớn. Cô gái nhỏ sợ nhất là thân thể bị hàn khí xâm nhập.” Tay anh ta nắm lấy cái ô, đứng ở chỗ gấp khúc hành lang, nhẹ nhàng dặn dò hai câu.

Kiều Văn Văn có cảm giác mình giống như nóng lên, bị người ta dụ dỗ đến choáng váng, lúc đi đường giống như đi trên mây.

Cô “Cộc cộc cộc” lên lầu, bước nhanh vào phòng mở cửa nhìn xuống dưới. Đúng lúc trông thấy người đàn ông cầm dù đi dưới lầu, cho dù bị ô màu đen che nửa người trên, Kiều Văn Văn vẫn cảm thấy bóng lưng Lý Gia Viễn rất tuần tú, hai cái chân dài làm cô thích hơn của boss.

Ma xui quỷ khiến cô vụng tay, chụp được bóng lưng cầm dù, lúc phản ứng lại, mới phát hiện gò má mình đỏ bừng, bóng đến kinh người.

“Đỉnh đỉnh đỉnh - -” đúng lúc này chuông điện thoại di động vang lên, dọa thiếu nữ Kiều Văn Văn sợ hết hồn, suýt chút nữa đem di động ném ra ngoài.

“Alo, cậu muốn dọa chết tớ à?”

Tần Vũ vừa nghe, mày liễu dựng đứng: “Lá gan Kiều Văn Văn cậu lúc nào thì thay đổi thế, không phải là cậu có chuyện quan trọng muốn nói với tớ sao, bảo tớ gọi điện thoại cho cậu. Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!”

Kiều Văn Văn bị cô rống, mới phản ứng mình có gửi tin nhắn cho cô ấy.

“Tớ đã nói với cậu, lúc trước tớ có gặp được Lý Gia Viễn.” Lúc cô nhắc tới người này, trên mặt không tự chủ được lại đỏ bừng, “Cậu ấy thành thực hơn trước kia nhiều, còn đẹp trai nữa.”

“Lý Gia Viễn, là ai?” Rất dễ nhận thấy, Tần Vũ không hiểu cô thiếu nữ ôm ấp tình cảm

Sắc mặt Kiều Văn Văn khẽ cứng lại, “Chính là người ngồi cùng bàn tớ lúc học trung học, lúc trước cậu còn nói người ta là soái ca nhỏ, sau này phải gả cho cậu ấy.”

“A, là người ngồi cùng bàn lén lút với cậu sao, là người mà cậu sống hai mươi mấy năm thích sao. Sao thế, tình cũ lại cháy à?”

Trong miệng Tần Vũ nhét đồ ăn, chắc chắn tỏ vẻ không thèm đếm xỉa. Rõ ràng mang theo vô số tiếng ồn, nhưng mà mấy câu đó rơi vào tai Kiều Văn Văn, lập tức làm cô giống như lửa, thẹn thùng không nói được gì.

Một lát sau, cô mới trả lời một câu: “Ừm”

“F*ck, Văn Từ cậu được, đã dụ dỗ được rồi. Lúc trước không phải Lý Gia Viễn rất chảnh sao, ngay cả hoa khôi của trường cậu ta cũng chường mắt, sao lại nhìn trúng cậu. Anh mắt càng ngày càng kém, nói nhanh lên!” Trong giọng nói của Tần Vũ tràn đầy hứng thú.

Kiều Văn Văn lại bất mãn nhếch miệng, “Sao tớ lại không bằng hoa khôi của trường, hơn nữa cậu ăn gì đó thì đừng có mà chê chê.”

“Tóm lại là cậu ấy rất tốt với tớ, chúng tớ còn có thời gian ăn cơm cùng nhau, còn xem phim...”

Tần Vũ lấy làm kỳ lạ: “Được, cô gái ngây thơ của chúng ta vậy mà cũng có một ngày thông suốt, hơn nữa bạn trai còn soái như vậy! Oa oa oa, quả thực là thiên lý khó tha, vì sao chuyện tốt đề không đến lượt tớ...”

Cô ấy bị thương rất lâu, mấy câu nói đó chọc Kiều Văn Văn cười, không đợi Kiều Văn Văn mở miệng, Tần Vũ nghiêm túc nói: “Văn Từ, chúc mừng cậu thoát khỏi hàng ngũ độc thân, hai người nhất định phải hạnh phúc.”

Kiều Văn Văn vốn chuẩn bị nói cho cô ấy biết, kỳ thật Lý Gia Viễn còn chưa tỏ tình với cô, bây giờ bọn họ rất ái muội. Nhưng mà được cô ấy chúc phúc như vậy, Kiều Văn Văn chỉ cảm thấy vui vẻ, nụ cười trên mặt không thể che hết.

Cô trầm mặc một lát, mới vui vẻ nói: “Được, chúng tớ sẽ hạnh phúc.”

Lúc nói câu này, hơi thở của cô chậm lại, giống như là sợ hãi, nếu dùng quá lực giác mơ này sẽ biến mất.

**

Hơn một tháng, cô bị boss dùng ngôn ngữ công kích, sau đó ép anh ăn bánh ngọt để tăng huyết áp. Bên kia thì dường như mỗi ngày hẹn gặp Lý Gia

Viễn, mỗi lần gặp cô đều bị trêu chọc đến đỏ mặt, Lý Gia Viễn rất biết cách xây dựng bầu không khí, cô hoài nghi chính mình sẽ chết trong sự ôn nhu của anh ta.

Kiều Văn Văn cầm điện thoại di động, xem blog của mình, trên mặt là dáng vẻ tươi cười háo sắc.

Bánh crepe sầu riêng: Bóng lưng trong mưa.

Là ảnh chụp bóng lưng Lý Gia Viễn hôm đó sau khi đưa cô về nhà.

Bánh crepe sầu riêng: Tay.

Là ảnh chụp hai tay Lý Gia Viễn nắm chặt vào nhau, đốt ngón tay thon dài, màu da như sứ.

Bánh crepe sầu riêng: Cái cằm.

Bánh crepe sầu riêng: Đôi mắt.

...

Dường như đem từng bộ phận Lý Gia Viễn chụp đăng lên blog, bộ dáng đẹp trai chính là được ông trời ưu ái, cho dù chụp mũi anh, lỗ chân lông cũng không nhìn thấy.

Đương nhiên càng làm cô vui vẻ là Lý Gia Viễn dung túng, chỉ dặn dò cô không cần chụp cả mặt, tránh bại lộ chân dung của anh.

“Đi làm nghịch di động, phạt tiền.” Giọng nói của boss làm người ta phiền chán vang lên bên tai, dọa cô thiếu chút nữa ném điện thoại.

Cô vội vàng cất điện thoại, không cần suy nghĩ, trên mặt liền bày ra bộ dáng tươi cười nịnh nọt. Người này giống như quỷ nhập vào người, đi đường không một tiếng động.

“Kiều Văn Văn, tôi thấy mặt mày cô đều ngăm xám, chứng minh gần đây có đàn ông bên cạnh. Nhưng mà miệng mắt hơi nghiêng, chỉ sợ là đào tẩu.” Thịnh Cẩm Minh ngồi xuống, cùng cô duy trì trạng thái nhìn thẳng, nheo mắt lại cẩn thận quan sát cô.

Kiều Văn Văn bị anh dọa đến sững sờ.

“Lần trước cô đi cùng người đàn ông kia, vừa nhìn là biết không phải người tốt. Đuôi mắt nhếch lên, khoe miệng khê nhếch, không phải gian xảo thì là kẻ trộm, giống như là chó gả. Chuyên môn đi lừa người phụ nữ ngu xuẩn bắt lực như cô, đội dùng xong thì quăng.”

Kiều Văn Văn nhếch miệng, vừa nghe boss bắt đầu chửi bới Lý Gia Viễn, nụ cười chuyên nghiệp của cô sắp không giữ được, chắc là boss ghen tị.

“Cô không tin à, tôi nhìn rất rõ ràng. Đuôi mi mắt hấn có một nốt ruồi, rất phù hợp với tiểu nhân gian nịnh, cô -” anh chắc hai tiếng, vỗ vỗ bả vai cô liền rời đi.

Kiều Văn Văn lập tức lấy điện thoại, cẩn thận nhìn ảnh chụp Lý Gia Viễn, đúng thật là anh ta có nốt ruồi ở gần mi mắt. Cô nhú mày, sao boss lại phát hiện ra thế? Rõ ràng hôm đó lúc nhìn thấy Lý Gia Viễn, hai người bọn họ cách nhau khá xa, hơn nữa từ lần trước cô bị Thịnh Cẩm Lăng bán đứng, liền đem “Anh trai tôi là thù” vào danh sách đen, căn bản anh ta không nhìn thấy những bài đăng của cô.

Nghĩ không ra.

Không đợi cô suy nghĩ ra được điều gì đó, Trịnh Thạc liền thông báo thay boss cô mau thu xếp đồ đạc, cô phải theo boss đi công tác.

Kiều Văn Văn lập tức hỏi anh ta: “Không phải boss đi nói chuyện làm ăn sao? Anh đi theo không?”

Trịnh Thạc khoát tay: “Tôi không đi, công ty này còn cần boss chỉ huy từ xa, tôi ở lại trấn giữ.”

“Vậy tôi đi theo có ích lợi gì? Ngoại trừ bụng trà rót nước, việc gì tôi cũng không làm được.”

Trịnh Thạc quay đầu, cẩn thận nhìn hai mắt cô, ánh mắt quan sát, làm trong lòng Kiều Văn Văn hơi bồn chồn. Không biết mình nói sai chỗ nào.

“Boss chỉ tên cô đi, bên kia sẽ có người quản lý cấp cao tiếp ứng. Nhưng mà lần này chỉ có hai người đi thôi.”

Kiều Văn Văn sững sờ, boss không mang theo trung thần lương tướng, mang đại tổng quản nội giám là cô có tác dụng gì. Không đúng, Trịnh Thạc mới là đại tổng quản nội giám, cô chỉ có thể là Đại cung nữ.

Boss nhất định phải mang người phụ nữ hoàn toàn không sử dụng được làm gì nhỉ? Nhớ tới bên cạnh hoàng đế cổ đại là những đại cung nữ, trên cơ bản còn có thị tẩm, mồ hôi lạnh cô liền chảy ra, lúc này nhện không được nghĩ ngợi lung tung.

Đội lên máy bay, Kiều Văn Văn liên tục rơi vào trạng thái đề phòng. Nếu như không phải có kiểm tra, rất có thể cô sẽ mang bình xịt phòng sói và dao gọt trái cây tùy thân, boss là người vừa có tiền vừa có mặt, nhưng như vậy thì sao, cô là thiếu nữ xinh đẹp. Cô đã có Lý Gia Viễn, nên vì người kia thù

thân như ngọc, cô là cô gái toàn tâm toàn ý, chuyện một chân đạp hai thuyền cô không làm được.

Kết quả là cô kinh hoàng lúc lâu, ánh mắt Thịnh Cẩn Minh không cho cô một cái, lật tài liệu trong tay, sắc mặt trầm tĩnh.

Kiều Văn Văn buông lỏng cảnh giác, cuối cùng lại ngủ mất. Lúc cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác mặt mình đối diện với trán ai đó. Trán người này rất trơn bóng, chỉ cần cô hơi nhúc nhích, dường như sẽ hôn lên.

“Ủm.” Cô lập tức phản ứng lại cô đang dựa đầu vào ai đó, thân thể vô ý thức hạ lệnh rút quân, làm Thịnh Cẩn Minh ngã về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào.

Thịnh Cẩn Minh không vui nhăn mày lại, vì anh xem tài liệu, nên không có nghỉ ngơi, chỉ sợ trạng thái không tốt. Cuối cùng không dễ dàng gì mới chợp mắt được một lát, lại còn bị thô bạo như vậy gọi tỉnh.

“Cô có chuyện gì à? Hôm nay dậy sớm nên hồ đồ sao? Mặc quần áo dày như vậy làm gì, đi bác cực à, tôi đã nói với cô rồi, không được phép quấy rầy ông chủ nghỉ ngơi. Một chút việc này mà cô cũng không làm được sao?” Sắc mặt anh không tốt, mắng chửi người.

Kiều Văn Văn rút cổ một cái, không phải là sợ anh động tay động chân sao. Khuôn mặt cô ghen hồng, cuối cùng dưới áp suất thấp của boss, uyển chuyển mà biểu đạt sầu lo của mình.

Thịnh Cẩn Minh nhìn chằm chằm cô giống như cá muối, bị tức không còn gì để nói, trầm mặc một lát mới nói: “Kiều Văn Văn, về phương diện đó của cô, trong mắt tôi còn không bằng đứa bé chảy nước mũi tôi gặp.”

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, vẻ mặt không thay đổi.

Kiều Văn Văn tròn mắt, cô nhớ tới, lúc trước vừa mới lên máy bay, cả thể xác và tinh thần boss đề biểu đạt vô số khinh bỉ với tên nhóc kia. Huống chi là đứa bé chảy nước mũi.

Cô có cảm giác mình bị công kích.

“Boss, nếu anh còn công kích tôi như vậy, tôi phải gọi cho luật sư.”

“A, gọi đi, tôi cảm thấy tiền lương của cô không đủ để trả phí cho luật sư đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: 16: Tháp Rơi Tự Do

Edit: Yuurei Bana.

Áp suất gần boss rất thấp, Kiều Văn Văn vội vàng cụp đuôi.

Bọn họ đi công tác, chủ yếu là đến khảo sát thiết bị ở khu vui chơi, lúc trước Tổng thống không yên tâm đem thiết bị đồ chơi giao cho công ty Cẩn Minh làm, chủ yếu vẫn là vì công ty bọn họ không có kinh nghiệm. Thậm chí có đọc lướt qua, thiết bị trò chơi lớn dù sao cũng không sánh nổi.

Thịnh Cẩn Minh không bao giờ không chuẩn bị trước trận chiến, cho nên anh sớm đã phái người lại đây khảo sát, bây giờ anh tới để nghiệm thu thành quả. Chuẩn bị lần này trở về liền định ra hạng mục, còn vì sao không mang Trịnh Thạc đi trợ giúp, mà tạm thời quyết định đổi thành Kiều Văn Văn, kỳ thật đến bây giờ chính anh cũng không hiểu được.

“Thịnh tiên sinh, tháp rơi tự do này cao nhất thành phố tôi, cao khoảng hai mươi tầng. Bây giờ có nhiều người trẻ tuổi thích hạng mục kích thích, người xếp hàng có thể nhiều.” Người dẫn đầu hiển nhiên là ngựa quen đường cũ, mở miệng nói chút ít về hạng mục này.

Bọn họ chọn thời gian đặc biệt để đến thị sát, người du ngoạn không tính quá nhiều, nhưng mà cũng không ít, đủ thấy khu vui chơi rất được hoan nghênh.

“A - -” dường như vì hợp với tình hình, người tiến cử vừa dứt lời, trên tháp rơi tự do liền truyền đến âm thanh gào rú tê tâm liệt phế, dọa Kiều Văn Văn khẽ run rẩy.

Có lẽ cô già rồi, nhìn những người này chơi đùa tìm đập nhanh, cô không thể thương thức được. Đánh chết cô cũng sẽ kiên quyết không lên.

Thịnh Cẩn Minh nhíu mày, nhìn trò mạo hiểm tháp rơi tự do, môi mỏng khẽ mở, “Tháp rơi tự do này an toàn không?”

“An toàn an toàn, về kỹ thuật ngài không cần lo lắng. Nếu không an toàn, chúng tôi cũng không dám cho người ta lên trên, nếu xảy ra vấn đề gì, chuyện này chỉ có thể là do thời tiết mà thôi.” Người tiến cử tiếp tục bảo đảm.

“Cô đi lên thử một lát.” Boss chỉ một ngón tay, tay ngọc chỉ dưới ánh mặt trời, thon dài mà xinh đẹp.

Nhưng mà lúc đầu ngón tay ngấm ngay Kiều Văn Văn mà chỉ, làm cho cô hận.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, liên tưởng đến cảnh mình nhai nuốt đầu ngón tay anh. Có lẽ nhận thấy ánh mắt Kiều Văn Văn rất trần trụi, Thịnh Cảnh Minh đem ngón tay thu trở về, nhưng mà ánh mắt vẫn dừng lại trên người cô.

Lúng túng trầm mặc, trong lúc đó lan tràn quanh mọi người.

Kiều Văn Văn giả bộ như không nghe thấy, nhìn trời nhìn đất chứ không nhìn boss khốn kiếp.

“Kiều Văn Văn, cô đi lên trải nghiệm một lát, rồi xuống nói cho tôi biết cảm nhận.” Thịnh Cảnh Minh nhú mi, thêm vào một câu: “Phát tiền thưởng cho cô.”

Chỉ mặt gọi tên như vậy, Kiều Văn Văn có thể không tránh thoát, trong lòng cô chỉ có ba chữ: Mất cảm giác!

Bên cạnh đều là đàn ông, cô chỉ là một cô gái yếu đuối trời gà không chặt, vậy mà boss không biết xấu hổ bảo cô làm.

“Tôi, tôi sợ độ cao.” Cô thuận miệng nói bậy lý do.

“Trịnh Thạc đặc biệt điều tra qua, mặc dù thân thể cô yếu đuối, nhưng không mắc bệnh công chúa.”

Kiều Văn Văn tròn mắt, anh điều tra tôi rõ ràng như vậy sao. Còn Trịnh Thạc đại gia hấn, trở về lại thao đại gia hấn!

Trịnh Thạc cách xa ngàn dặm, hắt xì liên tục, anh ta vừa mới rót ra ly cà phê lại bị phun nước miếng lên. Âm thầm lẩm bẩm hai câu: “Sao lại có cảm giác có người rửa đại gia nhỉ? May mắn mình không phải đại gia.”

“Tôi, thân thể tôi khó chịu, đau bụng choáng váng.” Cô lập tức tìm cớ khác, dứt khoát dùng bia đỡ đạn mà con gái hay dùng: “Con gái có vài ngày như vậy, mọi người đều hiểu được. Tôi đau bụng, tôi muốn lăn lộn trên mặt đất, giống như động đất cấp độ bảy, vô số mũi tên quấy nhiễu trong bụng tôi.”

Da mặt Kiều Văn Văn luôn dày, mặc dù cô rất chán ghét đến kỳ kinh nguyệt, nhưng mà mỗi tháng có mấy ngày đều cố gắng tận dụng. Dù sao không ai dám cời quần cô, lấy băng vệ sinh ra xem. Đây không phải là lần đầu tiên, lúc cô còn đi học toàn lấy lý do này để thoát chạy bộ, giáo viên dạy thể dục là nam không nói nhiều lời, nhưng mà ngẫu nhiên cũng nói thảm hai câu.

Làm gì có người nào một tháng bốn lần kinh nguyệt, cứ đến tiết thể dục cô lại đi xin nghỉ để bỏ chạy.

Trên mặt Thịnh Cảnh Minh càng không vui, vài quản lý cấp cao đi theo và người tiến cử đều không được tự nhiên, nhìn trời nhìn đất nhưng mà không mà không nhìn boss khi dễ phụ nữ và tiểu bạch hoa Kiều Văn Văn.

“Trước khi cô vào khu vui chơi ăn một ly kem, một quả táo hai quả chuối tiêu, một chai nước. Nếu như kinh nguyệt đau đớn giống như cô miêu tả, cô đã sớm chết trên xe.” Anh dùng lại một lát, ánh mắt lờn vờn trên bụng cô, đột nhiên Kiều Văn Văn cảm thấy bụng mình hơi đau nhức, giống như chuyện này là thật.

Thịnh Cảnh Minh lại bổ sung: “Trong hành lý của cô không có mang theo băng vệ sinh.”

Về mặt Kiều Văn Văn hoàn toàn bị rạn nứt, f*ck anh là người không biết xấu hổ! Vậy mà nhìn lên tôi thu dọn hành lý, nội y màu xanh lam đáng yêu, màu đỏ giống như lửa cháy và màu lông con báo đều bị lộ ra ánh sáng sao?

Thật đáng sợ! Boss sẽ không biết kỳ thật ngực cô cúp A, còn phải độn ngực đấy chứ!

Cả người tê dại! Sĩ khả sát bất khả nhục (Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục), liên quan đến ngực nhỏ mà cô kiêu ngạo, kiên quyết không cho bất luận kẻ nào chà đạp!

“Tôi, tôi muốn tố cáo anh! Tôi quấy rối nhân viên. Lão nương không làm, không phải chỉ là chút tiền lương thôi sao!” Kiều Văn Văn xào ông chủ như con cá mực, khí thế cao ngút trời.

Ánh mắt Thịnh Cảnh Minh lóe sáng, một lát sau không chậm trễ gật đầu: “Có thể. Nhưng mà cô trở về xem lại hợp đồng một chút. Nếu thời gian thử việc làm ra chuyện gì đặc biệt khiến boss không hài lòng, tiền lương không được phát, cũng chính là cô làm không công hai tháng cho tôi. Hơn nữa cô đừng quên lần trước đã đồng ý với tôi tội sống khó tha.”

Từ lúc boss vạch trần Kiều Văn Văn không mang băng vệ sinh, các quản lý cấp cao trong công ty nháy mắt với nhau bảo lui binh. Bọn họ tụ tập lại một chỗ, ngẩng đầu nhìn tháp rơi tự do, giả bộ như đang thưởng thức phong cảnh, thực ra trong lòng không ổn định.

Nhìn bộ dáng boss và trợ lý Kiều đầu võ mồm, giống như là cãi nhau với cô dâu mới. Chắc chắn, bọn họ đều nghĩ thấy được mùi yêu đương.

Kiều Văn Văn tức đến sùi bọt mép, hận không thể đánh anh.

“Sao anh không tự mình lên đó?”

“Tôi sợ độ cao.” Thịnh Căn Minh ném cho cô lý do phân bác, thấy cách cô không xa nhóm quản lý cấp cao đang nhìn, nói tiếp: “Trong đó có một người có vấn đề về tâm lý, hai người cao huyết áp, người tiến cử làm tôi không yên tâm, chỉ có cô là toàn thân khỏe mạnh.”

Kiều Văn Văn âm thầm cắn răng, f*ck, đi công tác mang người già yếu làm gì, thì ra cuối cùng chỉ có cô là toàn thân khỏe mạnh, những người khác không trọn vẹn!

Thịnh Căn Minh đã nói đến mức này, cô còn cứ đứng yên tại chỗ, sắc mặt khó tránh khỏi càng thêm khó coi.

“Để cho cô ngồi tháp rơi tự do, lại không phải bảo cô đi nhảy lầu. Cô không sợ độ cao, thân thể lại không có chỗ nào không thoải mái, khẩu hiệu lúc trước cô đến phỏng vấn đâu rồi? Đều cho chó ăn rồi à!”

Kiều Văn Văn nhếch miệng, hơi không cam lòng nhìn, mỗi phút đều muốn hất tay rời đi.

“Cô muốn từ chức cũng phải phải nhảy trước, nếu không tôi thật sự sẽ không phát tiền lương, lúc đó cô lại tìm luật sư đến đây đưa.” Thịnh Căn Minh hạ tối hậu thư.

Kiều Văn Văn tức giận tìm người tiến cử, cho cô đeo đai bảo vệ màu xanh lá ở tháp rơi tự do.

Thịnh Căn Minh đi theo sát, tự mình thay cô kiểm tra vấn đề an toàn. Người tiến cử đứng bên cạnh thấy cô căng thẳng, thuận mồm nói hai câu cười giỡn xóa tan bầu không khí căng thẳng, “Trợ lý Kiều không cần sợ, bây giờ có rất nhiều người trẻ tuổi luân quần trong lòng muốn sống muốn chết, lần trước có một lão đại gia muốn chết vừa đến đã hỏi giới trẻ hay chơi trò gì, để ông ta lên ngồi xem, sau đó xuống một chữ cũng không nói muốn nhảy lầu, bị dọa tiểu ra quần. Sau khi cô ngồi cái này xong, sẽ không nghĩ tới nhảy lầu, sống thật tốt đẹp.”

Kiều Văn Văn nhìn anh ta cười lạnh, người kia nói làm bầu không khí càng chán hơn, lập tức liền cầm miệng. Trong lòng âm thầm tát mình hai bạt tai, nói hươu nói vượn cái gì.

Lúc tháp rơi tự do sắp khởi động, người bốn phía đều tản ra.

Thịnh Căn Minh nhìn sắc mặt cô càng yếu ớt, không khỏi mím môi, trong lòng hơi hối hận vì bắt ép cô lên. Nhưng mà đôi ý khó mà nói ra, chỉ lấy ngón tay đề lên cằm cô.

“Boss, bụng tôi rất đau.” Không biết Kiều Văn Văn căng thẳng hay là có vấn đề về sinh lý, bụng thật sự bắt đầu mơ hồ đau, thái dương cô cũng toát ra mồ hôi lạnh, vô ý thức bắt lấy cổ tay anh (thủ đoạn).

Thịnh Căn Minh rút tay về, lông mày khẽ nhíu lại, nếu như cô thẳng thắn thừa nhận mình sợ hãi, anh sẽ để cô xuống. Nhưng mà Kiều Văn Văn tiếp tục lấy lý do đau bụng làm cớ, anh cảm thấy người phụ nữ này không biết suy xét.

“Kiều Văn Văn, người ta dọa tiểu, nếu như cô có thể bị hù dọa tiểu ra máu coi như là cô có bản lĩnh. Thành thật đi!”

Kèm theo anh rời đi, Kiều Văn Văn cảm giác tất cả nguồn nhiệt bên cạnh đều rời đi, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Lúc cô hoang mang lo sợ, tháp rơi tự do bắt đầu đi lên trên, tốc độ không tính là nhanh, mắt thay đổi độ cao, còn trong phạm vi cô thừa nhận được. Đến cuối cùng, trái tim cuồng loạn của cô mới hòa hoãn chút, nhưng cảm giác rớt cuộc cũng đến, bụng cô lại càng ngày càng đau nhức, cô hoài nghi mình thật sự tới tháng.

“Cạch - -” một tiếng nhỏ vang lên, ngay sau đó toàn bộ tháp rơi tự do chấn động, bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

Cô cảm giác cả người mình bỗng nhiên mất trọng lượng, trái tim ngừng đập, trời xanh mây trắng, nhà cao tầng đều giống như nhìn qua mây khói, trong cơ thể cô lực phủ ngũ tạng dường như chen lấn nhau, muốn theo cổ họng cô trào ra, dạ dày cuộn cuộn, đầu óc trống rỗng.

Cô cảm giác mình rơi vào trạng thái giả chết.

“A - -” bên tai vang lên âm thanh những người khác gào khóc, đương nhiên cũng có cả cô, thậm chí còn có giọt nước rơi lên mặt cô, không biết là nước mắt hay nước mũi của người khác.

Bụng cô càng ngày càng đau nhức, cảm giác mất trọng lượng dường như quấy nhiễu đến cảm giác đau đớn, làm cho cô biết đây không phải là đến tháng, tỷ lệ giả lại đau nhức gấp mấy lần.

Tháp rơi tự do dường như không có điểm cuối, lúc rơi xuống đất, tay chân Kiều Văn Văn như nhũn ra, cảm giác mình đi một vòng trời về, xung quanh có mấy người sau khi cởi bỏ đai an toàn, liền cúi người ới ra.

Kiều Văn Văn cũng muốn ới, nhưng mà cô ới không được, đã đến cổ họng, lại bị đau bụng bức trở về.

“Trợ lý Kiều, cô sao thế?” Mấy quản lý cấp cao của công ty và người tiến cử xông tới, bảy miệng tám lời dò hỏi.

Kiều Văn Văn thấy Thịnh Căn Minh, đột nhiên cao giọng gào thét: “Mẹ kiếp tôi đau, đau chết mất, tôi sắp chết!”

Sắc mặt cô rất khó coi, trắng bệch như tờ giấy, lúc kêu khóc không nhìn ra chút nào giả bộ, giống như cha mẹ chết, nước mắt roi như mưa. Hôn nữa trên trán cô đầy mồ hôi rịn ra, giống như là khó sinh.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bảo Bối Trong Di Động.

Thịnh Cẩm Minh vốn đã đi đến trước mặt cô, đột nhiên thấy cô như vậy, cũng sợ hết hồn.

Mặc dù những người khác cũng có khóc lại ối, sắc mặt tái nhợt, nhưng không giống cô dùng tính mạng để kêu đau.

Hai tay cô che bụng, còn kém chút ở trên đất lăn lộn, người xung quanh đều bị cô dọa sợ hết hồn, có người oán hận thắp roi tự do khủng bố, nhìn thấy Kiều Văn Văn biểu hiện giống như bị bệnh thần kinh, đều xấu hổ vì mình đến đây bị dọa.

Sắc mặt Thịnh Cẩm Minh đột ngột biến đổi, sắc mặt anh cũng hơi trắng bệch, một phát túm được cổ áo người tiến cử, trầm giọng hỏi: “Lúc trước anh không có nói, ngồi cái này sẽ mắc bệnh thần kinh. Cô này điên rồi, anh bồi thường được cho nửa đời sau cô ấy hay không?”

Người tiến cử cũng rơi vào trạng thái mơ mộng, kết quả là nghe được lời boss hỏi, ánh mắt khác thường nhìn cô. Rất rõ ràng anh ta cảm thấy so với trợ lý Kiều, boss giống người mắc bệnh thần kinh hơn.

“Thịnh tiên sinh, từ khi Hoan Nhạc Cốc của chúng tôi mở tới nay, chưa từng có khách hàng nào bởi vì ngồi thắp roi tự do mà mắc bệnh thần kinh.”

Rõ ràng Thịnh Cẩm Minh không tin, “Rõ ràng tinh thần cô gái này bị suy sụp. Mau gọi xe cứu thương!”

Đội xe cứu thương đến, cuối cùng Kiều Văn Văn cũng bị khiêng đi. Trước khi cô đi, vẫn không quên

kéo ống tay áo Thịnh Cẩm Minh khóc lóc kể lể: “Tôi mà chết, sẽ không bỏ qua cho anh. Tôi đau như vậy, anh hài lòng chưa? Đứa bé tôi cũng không có, ngay cả là phụ nữ tôi cũng không phải...”

“Mẹ kiếp sao tôi lại thảm như thế a a a, ô ô ô...” Kiều Văn Văn khóc thét bên tai không dứt, nếu không phải là nhìn cô đau đến mức vẻ mặt dữ tợn, người khác còn tưởng rằng Thịnh Cẩm Minh làm gì cô giữa ban ngày ban mặt.

**

Lúc Kiều Văn Văn làm phẫu thuật xong tỉnh lại, đã nhìn thấy boss ngồi ở bên giường, trong tay cầm tạp chí kinh tế, nhìn cực kỳ nghiêm túc.

Rõ ràng anh chỉ ngồi trên ghế, nhưng mà lưng anh rất thẳng, khuôn mặt nghiêm túc, nhìn giống như là ngồi long ỷ. Trên đầu được đèn huỳnh quang chiếu sáng, hết lần này đến lần khác chiếu sáng mặt kiểm anh, hình dáng rõ ràng, giống như có người dùng đèn flash chụp.

“Boss, tôi như vậy tính là tai nạn lao động, anh trả tiền thuốc cho tôi!” Cô nhẹ giọng mở miệng, cổ họng khô ách.

Cô vừa phẫu thuật xong, thuốc tê còn chưa hết, miệng vết thương còn không cảm giác được đau nhức, nhưng mà trái tim đau, đau đến sắp r rỉ máu.

Thịnh Cẩm Minh nghe được giọng nói của cô, đem tạp trí ném sang một bên, gương mặt kiểm tra kỹ cô, vẻ mặt như cười như không.

“Kiều Văn Văn, cô thật lợi hại. Người ta ngồi thắp roi tự do nhiều lắm là đem mặt phun ra, vậy mà cô bị dọa thành viêm ruột thừa cấp tính, để 120 tiếp cô tới phẫu thuật.”

Kiều Văn Văn vốn cảm thấy lông mi boss thật dài, vừa đen lại dày, phù hợp với hình tượng người đàn ông gọi cảm. Đáng tiếc anh vừa nói chuyện, liền làm cô cảm thấy niêng chó không phun ra được ngà voi.

“Thì sao? Tôi đây là thân thể làm ra phản ứng. Huống chi lúc trước có thể bàn bạc được với Hoan Nhạc Cốc, vẫn là vì quan hệ tới tôi, nên Tổng tổng mới đồng ý. Rõ ràng anh còn nói tôi là đại công thần, lúc trước nói gì mà tội sống khó tha sớm đã lật chuyển, bây giờ anh lại nói với tôi muốn tôi lấy công chuộc tội. Boss, anh đúng là thiếu đạo đức!”

Bây giờ Kiều Văn Văn đang nằm trên giường, tư duy xoay chuyển rất nhanh, lập tức phân tích công lao vĩ đại của mình.

Thịnh Cẩm Minh vừa nhìn liền biết có phải là người đàn ông tốt hay không, hành vi tiểu nhân lời chuyện cũ ra nói, anh làm quả thực như nước chảy mây trôi, rõ ràng là thường xuyên làm như vậy. Cái gì mà tội sống khó tha, đều đã là chuyện của mấy trăm năm trước.

Mắt Thịnh Cẩm Minh lóe sáng, ánh mắt hơi mất tự nhiên, “A, tôi đã quên. Cô nhắc nhở quá muộn.”

Trong lòng Kiều Văn Văn bạo động: Anh bị bệnh tê liệt!

Cô mới làm việc được mấy tháng, vậy mà đem thiếu nữ xinh đẹp mọi thứ đều tốt, bức thành thiếu nữ cả ngày nói tục!

“Sao anh lại quên mất tôi sống khó tha chứ? Thịnh Cần Minh, anh cố ý phải không? Anh khinh người quá đáng, tí nữa tôi sẽ gọi cho mẹ tôi, để cho bà ấy biết anh bắt nạt nhân viên, để bà ấy đánh chết anh!” Kiều Văn Văn kích động muốn đập giường, nhưng mà động tác lớn, thiếu chút nữa động vào miệng vết thương, đau đớn làm cô nhe răng trợn mắt.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nơi nào có phu nhân Hà Cẩm, sức chiến đấu của Kiều Văn Văn cô yếu kém. Theo thói quen đóng cửa thả thái hậu, cắn người.

“Tôi đã gọi cho mẹ cô, lát nữa đi ấy sẽ đến. Còn chuyện để cô ngồi tháp rơi tự do, tôi sẽ đền bù tổn thất cho cô.” Thịnh Cần Minh nói xong hai câu này, lại lần nữa lấy tạp chí lên đọc, vô luận Kiều Văn Văn nói gì, anh đều không trả lời, giống như tỏ thái độ muốn cô câm miệng.

Lúc Hà Cẩm vào phòng bệnh trông thấy cô, bộ dáng đều là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thịnh Cần Minh đợi bà đến, mới chuẩn bị đứng dậy rồi đi.

“Dì, thật sự xin lỗi, để dì phải vội vàng chạy đến. Tất cả chi phí của trợ lý Kiều ở bệnh viện, sẽ do công ty chi trả.” Anh rất khách khí với Hà Cẩm, nói chuyện rất lễ phép, mặc dù trên mặt không có dáng vẻ tươi cười, nhưng thái độ đó làm người ta rất thoải mái.

Cùng người bức bách Kiều Văn Văn lên tháp rơi tự do tưởng như hai người.

“Ai da, Thịnh tiên sinh khách khí rồi. Văn Văn nhà chúng tôi bị rất đúng lúc, hết lần này đến lần khác bị viêm ruột thừa trong lúc công tác, tiền phẫu thuật còn phải bắt công ty chi trả.” Hà Cẩm vung tay lên, trái lại không có khách khí với anh, thuận tiện giúp Kiều Văn Văn quyết định chuyện công ty chi trả.

Ánh mắt Thịnh Cần Minh lóe lên, trái lại gật đầu, nói khách sáo với Hà Cẩm vài câu, liền rời đi.

Anh xem như hiểu được, rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, đại tham tiền tuyệt đối sẽ sinh hạ tiểu tham tiền. Mẹ Kiều Văn Văn xem như là phúc hậu hơn cô.

“Chao ôi, đây là ông chủ của con sao, vóc người soái còn hào phóng, sự nghiệp thành công, rất có phong thái. Chắc chắn, đúng là người đàn ông tốt.” Hà Cẩm ngồi cạnh giường bệnh, không hề cố kỵ khen Thịnh Cần Minh.

Kiều Văn Văn nhủ mảy, nếu như không phải phu nhân Hà Cẩm vội vàng tới gặp cô, cô thật sự cho rằng đây không phải là mẹ ruột mình.

“Mẹ, con bị như bây giờ là do anh ta làm hại đấy!”

Hà Cẩm nhếch miệng, khinh thường nói: “Con lại nói hươu nói vượn, lúc trước con đi khu vui chơi không phải nói muốn chơi hạng mục kích thích sao? Khi đó hệ số an toàn không được tốt, mẹ sợ con đi gặp thượng đế, cho nên không cho con ngồi, bây giờ ông chủ con hoàn thành giấc mơ lúc trẻ cho con, sao con lại không cảm kích người ta thế? Con đừng nghĩ là mẹ không biết, lúc trước con ngồi cáp treo còn nhẩn tớn với bạn, nói rất thoải mái.”

Kiều Văn Văn đuối lý, đúng thật là cô thích hạng mục kích thích, nhưng mà lúc đó là mười bảy mười tám tuổi, bây giờ chơi không nổi nữa. Hơn nữa cô còn chơi ra viêm ruột thừa, chắc là từ đây các hạng mục từ trên cao cô phải tránh xa, bóng ma trong lòng quá lớn.

“Có phải cậu ta là người con gặp mặt lần trước hay không? Chao ôi, sao con không nhìn trúng, nếu như mẹ trẻ lại hai mươi tuổi, mẹ sẽ bắt lấy cậu ta, có mị lực hơn chú Nguyễn của con nhiều.”

Hà Cẩm ngồi xuống liền không đứng đắn, chuyên môn nói gì đó kích thích cô. Kỳ thật Hà Cẩm cũng không có ý tứ gì khác, chủ yếu là ghét bỏ Kiều Văn Văn không có bạn trai, nếu quả thật phải thay đổi chú Nguyễn, chỉ sợ bà sẽ đổi ngay.

Kiều Văn Văn bĩu môi không nói lời nào, giống như là cô vừa ý người ta, boss sẽ coi trọng cô đấy.

Đang nghĩ ngợi, di động rung lên, có người gửi tin nhắn đến: Người ngồi cùng bàn.

“Văn Văn, cậu không sao đấy chứ? Bị làm sao mà phải phẫu thuật? Tớ đang họp, không gọi điện thoại được, chỉ có thể vụng trộm gửi tin nhắn cho cậu. Cậu mau khỏe lại.”

Kiều Văn Văn nhìn chằm chằm tin nhắn trong di động, giống như Lý Gia Viễn đứng trước mặt cô nói. Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra vẻ mặt sứt ruột của anh ta, cùng giọng nói trầm thấp mang theo lo lắng.

Cô nhanh chóng gửi mấy chữ để anh ta an tâm.

“Mẹ nói con này, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, gặp phải người thích hợp thì cứ thẳng thắn nói. Không cần tự ti, tuy mọi phương diện của con đều bình thường, nhưng mà khó tránh khỏi có người mất mụ vừa ý con. Ánh mắt của boss con, mẹ vừa nhìn là biết không tốt, hay là con dừng cảm thử một chút...” Phu nhân Hà Cẩm giống như nói nhại, lăm lăm không dừng lại được.

Kiều Văn Văn không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa. Cô mở album ảnh ra, tìm ảnh chụp Lý Gia Viễn: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa. Con có bạn trai rồi, là anh ấy. Là bạn ngồi cùng bàn trung học với con, bây giờ chúng con đang qua lại.”

Miệng Hà Cầm đang lái nhai, giống như đột nhiên có người lấy cặp kẹp lại, bỗng nhiên dừng lại. Bà đột ngột di động, nhìn trái nhìn phải khó có thể tin, tất cả lấy làm kỳ lạ.

“Tiểu tử này thật đẹp trai. Văn Văn, không phải là con gạt mẹ đấy chứ, đúng lúc vậy!”

Kiều Văn Văn liếc mắt, vô số lần hoài nghi rốt cuộc mẹ ruột mình là ai, sao có thể nhẫn tâm ném cô cho một vụ bà chăm sóc. Mỗi ngày lấy lời nói công kích cô, làm cho tiểu tâm linh yếu ớt của cô không chịu nổi.

“Tin hay không, đợi sau này tình cảm của chúng con ổn định, sẽ mang về nhà cho mẹ gặp.” Cô vốn không nắm chắc, dù sao Lý Gia Viễn cũng không nói bọn họ đang hẹn hò, mặc dù trạng thái của bọn họ giống như vậy, nhưng cô lấy anh ta ra làm bia đỡ đạn, trong lòng không hiểu sao bình tĩnh rất nhiều, dứt khoát làm về mặt chắc chắn.

Hà Cầm còn định nói gì đó, di động Kiều Văn Văn lại rung lên, Hà Cầm vừa thấy vẻ mặt cô hớn hờ, lời nói bị nén trở về.

Vài ngày nằm ở trên giường bệnh nghỉ ngơi lấy lại sức, Hà Cầm chắc chắn khuê nữ ngọc nữ nhà mình đang yêu, mỗi ngày di động đều vang lên không ngừng, khỏe miệng cong cong chưa hạ xuống.

Có đôi khi gần nửa đêm, còn thấy cô trốn ở trong chăn, di động sáng vì có tin nhắn gửi tới.

“Ăn cơm, Kiều Văn Văn, bỏ di động trong tay con xuống, nếu không mẹ ném nó từ trên tầng xuống!” Gọi Kiều Văn Văn ba bốn lần không thấy cô trả lời, Hà Cầm hơi tức giận, hạ tối hậu thư cho cô.

Quả nhiên nghe được uy hiếp chết người này, Kiều Văn Văn không dám lơ đãng, ngoan ngoãn nằm, đợi bà đến hầu hạ mình ăn cơm.

Sắc mặt Hà Cầm không được tốt lắm, lườm cô một cái, đỡ cô ngồi dậy, mở hộp giữ nhiệt ra.

“Hôm nay là canh bồ câu, boss của con rất hào phóng, cho quán ăn chính tông nấu canh hầm cách thủy, người ta xếp hàng cũng không mua được. Chậc chậc, mỗi ngày còn đều nói xấu cậu ta với mẹ, lão nương có mắt, tự mình nhìn được!”

Mùi canh thịt thơm bốn phía, lập tức làm hai mẹ con nuốt nước miếng.

Vài ngày nay biểu hiện của Thịnh Cảnh Minh quả thực là hoàn mỹ, mặc dù không có xuất hiện, nhưng mà làm hao cảm của Hà Cầm tăng đến đỉnh ngọn núi. Bởi vì Kiều Văn Văn nằm ở bệnh viện ngoài thành phố, phẫu thuật phải ăn kiêng, không thể ăn ở nhà ăn, Thịnh Cảnh Minh để cho người trong khách sạn làm cơm cho hai mẹ con, một ngày hai bữa đưa, các cô liền giải quyết.

“Mẹ, mẹ nói mẹ đã quen làm nữ cường nhân, tại sao chỉ có vài bữa cơm đã thu mua được mẹ. Anh ta bức con nhảy lầu, lúc con bị viêm ruột thừa, tới bây giờ cũng không suy nghĩ cho con!” Kiều Văn Văn uống vài ngụm canh, bắt đầu phản bác một câu.

Hà Cầm cười lạnh, nói ra: “Tốt hơn nhiều bảo bối trong di động của con, ngày ngày bôi tán gẫu cười, cái rắm đều nghe không thấy không gặp!”

Bà nói là Lý Gia Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18

Kiều Văn Văn nằm ở trên giường, đầu chui vào trong chăn, màn hình điện thoại di động phát ra ánh sáng, chiếu vào mặt cô, rất giống nữ quỷ.

Cho dù Hà Cầm nhắc cô nhiều lần, Kiều Văn Văn vẫn không bỏ được Lý Gia Viễn, QQ, nhắn tin nói chuyện phiếm thay nhau bùng nổ.

Nhớ tới hôm nay phu nhân Hà Cầm định nghĩa về Lý Gia Viễn, trái tim cô ngứa ngáy, cô muốn gặp Lý Gia Viễn.

Văn Từ thiên tiên: Cậu đoán xem hôm nay mẹ tớ nói cậu cái gì?”

Gánh nặng đường xa: Dì nói cái gì?

Văn Từ thiên tiên: Mẹ tớ nói là tớ nuôi bảo bối trong di động, cũng không gặp mặt nhau, cả ngày chỉ biết cầm di động, còn trách tớ ~2333.

Thật ra Kiều Văn Văn có tư tâm, muốn dùng phương thức này uyển chuyển nhắc nhở anh ta. Ngồi máy bay từ thành phố A đến đây rất nhanh, chỉ có mấy giờ, cô thật sự muốn gặp anh ta, thuận tiện để phu nhân Hà Cẩm gặp mặt một lát, trong lòng cô mong chờ như vậy.

Cô gần như tự thôi miên mình, nếu anh ta đến, cho dù hai bên đều không tỏ tình, như vậy coi như là người yêu.

Đầu bên kia QQ đột nhiên trầm mặc, làm Kiều Văn Văn hơi hoảng hốt.

Gánh nặng đường xa: Dĩ nhiên đúng, cậu nên chăm sóc thân thể mình thật tốt. Nhưng mà lần tới cậu nói cho đi biết, bảo bồi cậu nuôi không rồi bỏ người, mấy tiếng không nói lời nào lại khó chịu.

Văn Từ thiên tiên: Ha ha ha, cậu lại kiếm có, mẹ tớ nghe được nhất định sẽ đánh cậu.

Gánh nặng đường xa: Đánh tớ là chuyện bình thường, dù sao đi vất vả nuôi lớn con gái xinh đẹp như vậy, bây giờ lại đi theo tớ.

Gánh nặng đường xa: Ngoan, nhanh chăm sóc thân thể thật tốt trở về, tớ có bất ngờ tặng cho cậu.

Ngón tay Kiều Văn Văn tung bay, đánh ra một hàng chữ: Nếu như cậu có thể tranh thủ đến thăm tớ, chính là niềm vui lớn nhất.

Cô chau mày, nhìn dòng tin nhắn, lại cảm thấy mình rất tùy hứng cổ tình gây sự. Vừa nhìn Lý Gia Viễn liền biết là tình anh của công ty, suốt ngày vội vàng như vậy, chỗ nào mà không cần anh. Cô cười khổ xóa bỏ mấy dòng viết ra, chỉ để lại một chữ “Được”.

Kiều Văn Văn sợ chữ này quá đơn bạc, vội vàng nói nhiều hơn một câu: Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai cậu còn phải đi làm, cố gắng lên (^w^)

Đầu bên kia gửi lại icon chúc ngủ ngon, màn hình di động rơi vào bóng tối. Kiều Văn cúi người, ôm gối đầu của mình, nhưng mà vết mổ trên bụng lại đau.

Cô cảm thấy đêm nay hơi lạnh, trong lòng cô trống rỗng. Cho dù mình mất hứng, nhưng mà lúc đối mặt với Lý Gia Viễn, đầu tiên là nghĩ đến anh ta có mất hứng hay không, cho nên bất cứ lúc nào đều đáng yêu và làm nũng, đem thứ tốt đẹp nhất của mình cho anh ta xem, nhưng mà cô hơi thiếu hụt cảm giác an toàn.

**

Hơn một tuần lễ Kiều Văn Văn mới xuất viện, nhưng mà vẫn không thể ngồi máy bay, chỉ có thể ở lại thành phố S nghỉ ngơi.

Thịnh Cẩm Minh muốn giúp hai người tìm khách sạn, nhưng mà bị Hà Cẩm từ chối.

Ngày đó giải quyết thủ tục xuất viện, Thịnh Cẩm Minh cũng đến, thừa dịp Hà Cẩm ra ngoài nộp phí, Kiều Văn Văn và boss trao đổi.

“Boss, hạng mục khảo sát lúc nào thì kết thúc? Anh phải về thành phố A sao? Ngại quá, anh trở về tôi không có cách nào đi theo, bỏ bê công việc vài ngày anh không trừ tiền lương của tôi đấy chứ.” Mặc dù Kiều Văn Văn keo kiệt, nhưng mà trừ tiền lương cô vẫn chưa biết rõ ràng.

Tuy viêm ruột thừa tới không đúng lúc, nhưng mà boss khoan hồng độ lượng thật sự trả chi phí cho cô, hơn nữa viện phí cũng nguyện ý giao, Kiều Văn Văn cảm giác mình được lợi. Nếu như viêm ruột thừa đến muộn một chút, vậy thì cô phải tự bỏ tiền mình ra.

Thịnh Cẩm Minh ngừng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lóe sáng, “Đội đàn xếp cho cô xong, tôi trở về.”

Kỳ thật mấy ngày trước anh nên về công ty, nhưng mà kéo dài đến tận bây giờ, có Hà Cẩm ở đây, anh ngại ngần nhìn Kiều Văn Văn. Chao ôi, đầu năm nay có ông chủ yên lặng đáng hiền và sẵn sàng công nhân viên, thật sự đã tuyệt chủng.

“Dừng xe ở phía trước, là cô của Văn Văn, nghe nói Văn Văn xuất viện nghỉ ngơi, liền bảo chúng tôi đến đây ở. Thịnh tiên sinh, đi lên ngồi một lát nhé?” Hà Cẩm nhiệt tình mời mọc.

Thịnh Cẩm Minh khẽ lắc đầu, anh nhìn thấy bên ngoài cửa xe có một người phụ nữ trung niên đang đứng ở bên ngoài sân, ăn mặc rất đoan chính, mặt mũi đều mang theo ý cười, xem ra rất nhã nhặn.

“Đến nhà cô à?” Trái lại Kiều Văn Văn hỏi nhiều một câu, trên mặt lóe qua vài phần kinh ngạc.

“Được rồi, Thịnh tiên sinh cậu cứ đi trước đi, hành lý chúng tôi có thể tự mình mang được.” Hà Cẩm không trả lời cô, mà phát tay với Thịnh Cẩm Minh ở bên trong xe.

Trước khi Kiều Văn Văn xuống xe không quên nhắc nhở anh: “Boss, anh đừng quên chuyện anh nói muốn đền bù tổn thất tai nạn lao động lần này của tôi, anh vô duyên vô cớ bắt tôi ngồi thấp rơi tự do, nếu như không an ủi tâm hồn tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.”

Đối mặt với ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng của Thịnh Cẩm Minh, cô cảm giác uy hiếp của mình không tính là cái gì, lại hung dữ thêm vào một câu: “Cho dù tôi bỏ qua cho anh, nhưng đoạn ruột thừa bị cắt kia vô tội, nó sẽ nhảy ra từ dung dịch formalin, lấy mạng anh.”

Thịnh Cẩm Minh không trả lời cô, chỉ cười lạnh hai tiếng. May mắn Hà Cẩm nghe cô nói hươu nói vượn thái quá, kịp thời lôi cô xuống, nếu không có khả năng boss thật sự mang cô quay về bệnh viện, đem đoạn ruột thừa bác sĩ lấy ra nhét vào bụng cô lần nữa.

Cô Kiều thấy hai mẹ con cô, lập tức đi tới, “Chị dâu, Văn Văn, hai người đến rồi. Phòng em đã dọn dẹp xong, còn đang hầm cách thủy canh, hôm nay cô làm đồ ăn ngon cho cháu.”

Sau khi đợi xe rời đi, nụ cười trên mặt Hà Cẩm mới thu liễm một chút, bà nhắc đồ, Kiều Văn Văn bị cô Kiều đỡ vào trong sân.

“Cô nhỏ, làm phiền cô rồi, không cần phải nói người khác cháu ở đây đâu ạ.” Kiều Văn Văn đoán Hà Cẩm mất hứng, chỉ có khoác tay cô Kiều, nhẹ giọng dặn dò.

Người khác mà cô nói là ai, trong lòng ba người đều biết rõ.

Năm đó Hà Cẩm ly hôn, cũng bởi vì bà nội Kiều và cha Kiều Văn Văn Kiều Bình chường mắt Hà Cẩm sinh con gái, nhất định bắt bà phải sinh con trai mới xem như hoàn thành nhiệm vụ nối dõi tông đường. Hà Cẩm không đồng ý.

Quan hệ vợ chồng, mẹ chồng nàng dâu rạn nứt, cãi lộn không thể tránh được. Về sau không biết tại sao, bà nội Kiều và Kiều Bình đột nhiên chấm dứt chiến tranh, Hà Cẩm cho rằng bọn họ nghĩ thông rồi, liền mang Kiều Văn Văn sinh hoạt bình thường, lo liệu cả nhà.

Nào biết không quá nửa năm, Kiều Bình cầm lấy giấy thỏa thuận ly hôn, nói cho Hà Cẩm, bà không muốn sinh con trai cho ông ta, sẽ có người khác sinh cho ông ta. Hà Cẩm ký giấy thỏa thuận ly hôn, cầm ghế đập vào hông ông ta, mang Kiều Văn Văn rời nhà họ Kiều.

Từ đó cả đời không qua lại với nhau, chỉ có cô Kiều Văn Văn và Hà Cẩm năm đó có quan hệ tốt, hợp nhau, về sau Kiều Bình làm ra chuyện người ta ghê tởm, cô Kiều và anh cả cãi nhau một trận, cũng ít trở về.

Đã rất lâu Kiều Văn Văn không đến nhà cô, vừa vào liền bị đỡ nằm xuống giường, một việc nhỏ cũng không cho làm, ngày ngày ngồi ăn rồi chờ chết.

Cô Kiều dịu dàng hơn, đối đãi với Kiều Văn Văn cũng tốt, lên web tìm phương pháp bồi bổ sau khi phẫu thuật, thường xuyên làm Kiều Văn Văn làm mình tới làm chị lớn.

“Chị, cho chị xem bảo bối mà em kiếm được, đừng để mẹ em thấy.” Em họ La Vân Kỳ ngồi đầu giường cô, dè dặt lấy từ trong lồng ngực ra.

La Vân Kỳ nhỏ hơn cô sáu tuổi, là thanh niên nhiệt huyết, sắp thi vào trường cao đẳng, không thích học lắm, thích thu thập nhân vật anime. Cô Kiều và dương cầm thù chuyện này đến tận xương tủy, thường xuyên thấy những nhân vật này sẽ thu hoặc xử lý sạch, cũng chỉ có Kiều Văn Văn có thể hiểu được vì sao cậu lại yêu thích.

Kiều Văn Văn vừa nhìn, trong tay cậu là hai nữ chủ trong Vua Hải Tặc, đều là ngực to mông nở, ăn mặc thiếu vải. Chắc chắn, nhìn vào cảm thấy hăng hái.

“Ngoan, là muốn chị cầm giúp em đứng không, đi rót cho chị cốc nước. Để ở chỗ chị, đợi em học nội trú đại học, sẽ trả lại cho em.” Cô đưa tay vỗ đầu La Vân Kỳ.

Bên ngoài một trận ồn ào, may mà nhà cô Kiều cách âm tốt, Kiều Văn Văn cũng không có phản ứng. Nhưng mà đột nhiên cửa phòng cô bị đẩy ra, một đứa bé mập tiến vào, ánh mắt không khách khí chút nào quan sát cô.

“Mẹ, mẹ mau đến xem! Quả nhiên cô để khuê nữ đòi nợ của ba con ở chỗ này! Cô ta còn cầm lấy mô hình con gái của anh họ, ai da, mô hình cô gái kia chỉ mặc áo ngực và quần lót!”

Đứa bé mập đột nhiên la to, hai ba bước chạy đến, muốn đoạt lấy mô hình.

Ánh mắt Kiều Văn Văn thay đổi, lạnh tay lẹ mắt cắt đi. Ngay sau đó nghe được âm thanh hùng hùng hổ hổ dưới lầu, không cần đoán cô cũng biết đứa bé mập mập này là ai, là con trai mới của ba cô. Vừa nhìn liền biết không có gia giáo, lời nói vô liêm sỉ gì đó cũng dám nói bậy.

Nghe nói lúc trước sau khi Kiều Bình kết hôn lần hai, người phụ nữ yêu cầu làm hôn lễ, vốn là diều võ dương oai, không nghĩ tới đến bệnh viện kiểm tra là con gái, liền phá thai. Liên tiếp hoài thai nhiều lần rồi bỏ, vất vả lắm mới được con trai bảo bối, đây là lần đầu tiên Kiều Văn Văn gặp. Loại người ngu ngốc rất phù hợp với sự mong đợi của ba cô.

“Văn Văn.” Giọng Hà Cẩm hơi lo lắng truyền đến, nhưng mà không thể đi lên, tất nhiên là bị ai đó ngăn cản.

“Đưa đây cho tôi, xú nữ nhân.” Giọng nói của đứa bé mập không chút khách khí, thậm chí tiến lại gần dường như muốn đánh cô.

Kiều Văn Văn nhướng mày, trong lòng bắt đầu mắng, chao ôi f*ck, con bé nhỏ bé miệng ngoan độc, dám nói như vậy với cô. Cô muốn dạy dỗ nó cách làm người ra sao.

“Giết người, mẹ, mẹ mau báo cảnh sát, đứa bé này muốn giết con! Nó đánh con, miệng vết thương của con nứt ra, rong huyết! Đau chết con mất...”

Tiếng cãi vã ở tầng dưới yên tĩnh một lát, tiếng bước chân vội vàng.

Đứa bé kia chưa gặp qua người nào không biết xấu hổ còn chơi đùa như vậy, đứng ngăn người tại chỗ, không biết phải làm gì cho đúng.

Hà Cẩm vừa nghe tiếng khóc của khuê nữ nhà mình, trái tim như bị bóp chặt, vội vàng xông lên. Nào nghĩ đến Tống Liên ngăn cản không cho bà đi, giờ

phút này chạy còn nhanh hơn so với ai khác.

“Bảo nhi của mẹ, tiểu tử tông, con đến gần con bé đó làm gì? Không phải mẹ đã nói rồi sao, trên người con bé đó có bệnh, đến gần quá sau này con không sinh được con trai, chỉ có thể sinh toàn con gái.” Tổng Liên ôm lấy đứa bé mập, còn thuận tay捏o mặt mũi nó, mở miệng gọi một tiếng tâm can bảo bối.

Đương nhiên càng làm cho người ta kinh ngạc là bà ta công kích Kiều Văn Văn.

Ngu dốt đến trình độ này, làm cô tức giận hận không thể tự mình xé miệng vết thương, phun máu lên mặt bà ta.

Hà Cẩm đi theo phía sau, nghe được câu này, cũng tức không chịu được. Trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí rất ngột ngạt, Kiều Văn Văn nhớ tới ban đầu hai mẹ con cô ở nhà họ Kiều chịu đựng bị bắt nạt, mặc dù cô còn nhỏ tuổi, nhưng mà những ký ức mơ hồ kia, dường như lần nữa trở lại trong đầu cô, làm miệng vết thương đau lên.

“Ai cho các người vào? Tôi đã nói rồi, sau này mập mạp chết bầm không được phép đến nhà tôi! Lần trước làm hư mô hình của tôi, các người có bồi thường tiền không?” Không đợi hai mẹ con tức giận, La Văn Kỳ chạy tới, kéo cổ áo đứa bé mập muốn ném nó ra ngoài.

Tổng Liên bảo vệ con trai, lạnh nhạt mở miệng: “Văn Kỳ à, cháu cũng không nên hồ đồ. Bây giờ chúng ta mới là người thân của cháu, hai người kia không có bất kỳ quan hệ gì! Các cháu đều là những đứa bé nam quý giá, không thể dùng tiền để bồi thường, miễn làm hạ thấp - -”

Những lời này của bà ta rất có thứ tự, hiển nhiên treo bên môi từ lâu.

Nhưng mà bà ta còn chưa nói hết, La Văn Kỳ dùng sức đẩy bà ta, bỗng chốc Tổng Liên té ngồi trên mặt đất.

“Không cho bà nói chị tôi như vậy, ngày ngày bà đều nói người khác bồi thường tiền, tiền bà bồi thường người khác đâu!”

“Sao mệnh tôi lại khổ như vậy, liều chết sinh con cho nhà họ Kiều, kết quả còn bị văn bối đánh, có người quản hay không...” Tổng Liên dứt khoát không đứng dậy, vừa khóc vừa nháo, là việc mà bà ta am hiểu nhất.

Bộ dáng vốn sạch sẽ, bị nước mắt rửa trôi dấu vết trang điểm. Nếu như không không phải đứa bé mập được bà ta ôm trong ngực, có lẽ bà ta sẽ nằm lăn lộn trên mặt đất.

“Mẹ, con phải về nhà, bảo ba và bà nội đánh chết bọn họ...”

La Văn Kỳ vốn thấy Tổng Liên khóc thì hơi lúng túng, nhưng nhìn thấy đứa bé mập cũng thêm vào, tức giận trong lòng dâng lên, “Mày đến nhà tao khóc cái gì, lúc trước lấy hết đồ trong ngăn tủ của tao, một cái cũng không để lại cho tao, cuối cùng lại không chơi, toàn bộ đều ngủ mê phân thây. Mày còn nhỏ như vậy sao tâm tư lại độc ác như thế!”

Cậu đã là học sinh cấp ba, cũng biết chuyện nhà bác. So với Tổng Liên làm hư đứa bé mập này, cậu thích bác dâu cả và chị họ nói chuyện với cậu hơn. Tổng Liên âm ỉ tới cửa, cậu cũng biết chị họ và Hà Cẩm khó xử, lúc này tinh thần nam tử hán của cậu trỗi dậy.

Đứa bé mập bị cậu mắng sững sờ, trông mất di chuyển, bỗng nhiên đưa ngón tay chỉ Kiều Văn Văn nằm trên giường, cáo trạng với Tổng Liên, “Mẹ, anh họ che chở cô ta, chắc chắn là cô ta bồi ngủ anh họ, giống mẹ ngủ với ba, mẹ có thể lấy tiền cho nhà bà ngoại - -”

Lời của cậu còn chưa dứt, Tổng Liên kinh hãi toàn thân chảy ra mồ hôi lạnh, che miệng cậu, sắc mặt tái nhợt.

Căn phòng rơi vào yên tĩnh đến mức chết lặng, khó xử, nhục nhã, và lúng túng.

La Văn Kỳ là tiểu tử choai choai, cậu hoàn toàn bị chọc giận. Huyết khí cậu sôi trào, đại đa số bé trai đều xem phim tình cảm hành động, nhưng đó là xao động của thanh xuân, đem lại chuyện này nói cùng với chị họ, làm cậu có cảm giác kỳ lạ và chán ghét.

“Con mẹ nó miệng mày sạch sẽ một chút!” Cậu xông lên, kéo đứa bé mập mạp, vung quả đấm chào hỏi.

“Bốp - -” một tiếng, đứa bé mập bị đánh đến mơ hồ. Nó mới học tiểu học, ngoại trừ Tổng Liên có thể sinh đứa bé, tính cách thô bỉ, rất nhiều chuyện không kiêng kỵ nó. Nó nghĩ rằng con trai và con gái ngủ cùng nhau, con gái yêu cầu gì cũng sẽ được thỏa mãn, ba mẹ nó chính là như vậy, có đôi khi Tổng Liên còn khoe khoang trước mặt nó.

“Giết người, giết người! Văn Kỳ, nó là em họ mày, là em họ của mày đó!” Lúc này Tổng Liên mới phản ứng, lập tức muốn kéo cậu, nhưng mà bà ta sao là đối thủ của cậu, bị đẩy ngã xuống đất.

“Văn Kỳ!” Liên tục không rời lợt phát huy Hà Cẩm ngăn cản cậu.

“Mẹ.” La Văn Kỳ đỏ vành mắt, cậu không dám quay đầu nhìn, cậu cảm thấy rất xấu hổ.

Kiều Văn Văn nằm nghiêng ở trên giường, ánh mắt âm trầm nhìn hai mẹ con Tổng Liên, nếu như bây giờ cô không bị thương, cô nhất định đứng dậy, đánh cho hai mẹ con này bị thương.

“Đứa bé mập, tôi nghĩ cháu biết tôi là ai. Vô luận cháu lớn lên hình dáng ra sao, đều không liên quan đến tôi. Cho dù nát thành mảnh vụn, tôi sẽ không

nhìn trừng. Nhưng mà vừa rồi cháu nhục mạ con gái của tôi và cháu ngoại trai, tôi làm trưởng bối của bọn chúng, không thể không ra mặt thay bọn chúng. Cháu có mẹ sinh không có mẹ dạy, hôm nay tôi sẽ cho cháu biết cái gì không thể nói bậy.” Hà Cầm túm đứa bé mập đến trước mặt.

Đứa bé mập gào khóc, giống như bị khí thế của Hà Cầm hù dọa, thật sự không dám lên tiếng. Nhưng mà không đợi nó mở miệng, bàn tay lại chào hỏi mặt nó, tiếng “Bốp” vang lên.

“Hà Cầm, kỹ nữ thời này, có gì thì nhắm vào tao đây, dựa vào cái gì động vào con tao. Mày là người bi ổi có bụng nhưng không sinh ra con trai - -” Lúc La Văn Kỳ đánh Tống Liên không dám làm gì, nhưng Hà Cầm đánh con trai bà ta, bà ta lại bắt đầu nói lời ác độc, bỏ dậy từ trên mặt đất, bỗng chốc lao đến.

Cha bà ta là dân cờ bạc, thua nhiều tiền không đánh thì mắng bà ta, những lời nói thô tục đều đủ chủng loại. Cho nên Tống Liên gọi mắng chửi người nhất, lặp lại những lời nói thô tục, quả thực rất khó nghe.

*

Cô Kiều vội vã trở về, cho đến khi tiến vào cửa nhà về mặt vẫn khó có thể tin. Bà bị cảnh sát gọi trở về, nói trong nhà bà xảy ra ẩu đả đánh nhau, muốn bà trở về nhà xử lý.

Lúc bà vào, trên ghế sofa chỉ còn lại hai nữ cảnh sát, chị dâu hiện tại và chị dâu trước. Hai người đã rửa mặt, Hà Cầm nhìn còn tốt, trái lại trên mặt Tống Liên có dấu tay, xem ra bị thua thiệt.

“Đồng chí cảnh sát, cô xem người phụ nữ bi ổi này đánh tôi độc ác như vậy, tội có ý đồ thương người không thể thoát được...” Tống Liên cắn răng nói ra, mặt mũi đều tràn đầy bất mãn.

Hà Cầm lạnh lùng liếc bà ta một cái, cười nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi không thừa nhận, bà ta muốn đánh con gái tôi. Vết mổ của con gái tôi còn chưa lành, bà ta vốn là tiểu tam, còn muốn hại chết con gái của tôi, rắp tâm bất lương, xã hội này làm sao vậy? Làm tiểu tam còn đòi lý sự, trên mạng có một đồng video vợ chính bắt gian đánh tiểu tam, còn được người ta khen ngợi. Năm đó tôi tốt tính còn không đánh, bây giờ còn dám động vào con gái tôi, con mẹ nó tôi còn chưa đánh chết bà ta, bà ta còn tưởng tôi là bần nhào!”

“Hai vị, không nên kích động.” Nữ cảnh sát làm việc rất khó khăn, các cô sợ nhất là gặp chuyện gia đình như này.

“Kiều phu nhân, tốt nhất là bà nên trấn an hai vị này, không nên quấy rầy hàng xóm, nếu không sẽ mang tất cả về cục cảnh sát.”

Thấy cô Kiều trở về, quả thật các cô giống như nhìn thấy cứu tinh, nói một lần liền rời đi.

Cũng không biết người nào lăm chuyen báo cảnh sát, cảnh sát đến, hai người đánh một mồi, ở chỗ này mắng nhau. Người mắng chửi còn rất nhiều, rất nhiều, cũng không đáng để các cô bắt trở về.

“Biến, nhất định phải làm cho hai người này cút! Em chồng, chị nói cho em biết, hay là chị gọi mẹ và Kiều Bình đến nhìn xem, em đối với chị dâu trước nhớ mãi không quên nhé!”

Cảnh sát vừa đi, Tống Liên từ trên ghế salon đứng dậy, chỉ Hà Cầm điên cuồng hét.

Hà Cầm không nói lời nào, cười mà như không cười nhìn chằm chằm bà ta, giống như nhìn tôm tép.

Dưới lầu truyền đến giọng nói của người bệnh tâm thần, lầu trên lại yên tĩnh. Đứa bé mập rụt cổ ở trong phòng, không dám phát ra âm thanh nào, lúc xe cảnh sát vừa đến, thiếu chút nữa dọa nó đá ra quần.

Lúc nó còn nhỏ, bà nội và mẹ dọa nó, “Nếu không nghe lời, báo cảnh sát bắt nó đi.” Nó cảm thấy hình như hôm nay nó nói sai, rất có thể cảnh sát tới bắt nó, còn phải còng tay. Cho nên thà rằng ở trên lầu cùng anh họ và người bắt nạt nó, cũng không muốn xuống lầu.

Nghĩ tới đây, nó thật sự bi ai trong lòng, bắt đầu khóc thảm thiết không tiếng động.

Kiều Văn Văn và La Văn Kỳ không để ý đến nói, lúc này đang cầm lấy bài chơi.

“Anh họ, em muốn đi tiểu.” Đứa bé mập khóc một lát, thút thít biểu đạt thỉnh cầu của mình, nó thật sự nhịn không được.

Đừng thấy nó lên tiểu học, nhưng mà đi vệ sinh cũng phải có người dẫn đi, nếu không nó sẽ sợ.

La Văn Kỳ thua nhiều lần nhú mày, không để ý đến nó. Việc này lại không liên quan đến Kiều Văn Văn, trái tim Tống Liên này cũng rất cứng, đứa bé vừa mới nói những loại lời đó, bị La Văn Kỳ đấm cho, bây giờ bà ta còn dám để thằng nhãi con này một mình ở lại, không sợ cô đánh nó đến cha mẹ nó cũng không nhận ra à.

“Anh họ, vậy em tiểu ở đây nhé.”

La Văn Kỳ cau chặt lông mày, “Không được phép tiểu, nín. Bây giờ mày bắt đầu roi nước mắt, nước trong thân thể sẽ chảy ra không muốn tiểu nữa.”

Trầm mặc một lát, đứa bé che đống quần, “Anh họ, em không nín được, em thật sự sẽ tè ra quần mất.”

“Tự mình đi, không có người đi theo. Nếu mày dám tiểu chỗ này, tao lấy kéo cắt.”

Đứa bé mập gào khóc, “Mẹ, mẹ, mẹ mau tới đây! Anh họ không cho con đi tiểu, còn muốn lấy kéo cắt tiểu * của con.”

Tổng Liên chẳng quan tâm đầu vô mồm nữa, chạy như điên lên lầu.

Cô Kiều nhú mày, bà cảm thấy chuyện này khó giải quyết vượt qua phạm vi mà bà có thể thừa nhận.

*

Kiều Văn Văn vẫn ở nhà cô, dù Tổng Liên âm ỉ thế nào, vẫn sợ cô Kiều. Dượng Kiều là người có bản lĩnh, của cải khá dồi dào, Tổng Liên đối với những thần thích có tiền, luôn luôn cảm thấy thất vọng không thắng, cũng không dám khóc lóc om sòm, chỉ có thể chạy.

Kiều Văn Văn vốn muốn khuyên Hà Cẩm rời đi, cô Kiều và La Văn Kỳ đều liều mạng giữ lại, Hà Cẩm tức giận, vốn không quấy rầy lâu, bây giờ lại có ý ở lại.

Cô nhàm chán liếc mắt nhìn trần nhà, số lần thờ dài mấy ngày nay tăng lên, nhiều hơn cả một năm của cô.

Bánh Crepes sầu riêng: Bầu trời rất xanh, thời tiết rất tốt, tâm tình tôi rất tệ.

Thêm một tấm ảnh chụp cây xương rồng trên bệ cửa sổ.

Cô chỉ tiện tay đăng, muốn biểu đạt giờ phút này tâm tình cô sa sút, có đôi khi cô muốn trở thành cây xương rồng, toàn thân đều là gai, Tổng Liên động vào hai cái hần là tốt.

Nhàm chán mở blog ra, phát hiện thêm vài fan của cương thi, trong đó có một người gọi là “Quý Súc Đại Ma Vương”, làm tâm tình cô buồn lòng. Cái tên này thật sự có ý nghĩa.

Đột nhiên di động vang lên, cô vừa mở ra nhìn, đúng là tin nhắn của boss.

“Cô đang làm gì thế?”

Kiều Văn Văn kinh ngạc, không nghĩ tới boss đi công tác mà gửi tin nhắn cho cô, còn dùng loại giọng điệu quan tâm này, chẳng lẽ áy náy đối với chuyện cô bị viêm ruột thừa. Có ý làm boss có cảm giác tội lỗi hơn, cô nhếch miệng cười âm hiểm.

“Tôi cảm thấy không yêu đời, tôi muốn tự sát.”

“Boss, anh nói xem vì sao người ta cần sống? Ông trời là một người đàn ông cận bã, sớm đã vứt bỏ tôi, không chỉ cho tôi ngực nhỏ, còn cho tôi vận rủi như vậy, năm nay là cả một năm vận thế không tốt.”

Thịnh Cẩm Minh ngồi ở vị trí chủ vị trong phòng họp, vụng trộm để di động dưới bàn, thấy hai tin nhắn gửi tới, mày kiếm nhú chặt.

“Ăn bánh ngọt xem tâm tình có khá hơn một chút không?”

Thấy nội dung tin nhắn tới Kiều Văn Văn sững sờ một cái, trong lòng kêu một tiếng f*ck, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

Boss thật sự quan tâm cô sao?

Nhưng mà cô quyết định thăm đến cùng: “Nghèo, ăn không nổi.”

Suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Tôi muốn ăn bánh ngọt đặc biệt giống bánh ngọt kết hôn nhiều tầng, công ty chi trả sao?”

Mày thịnh Cẩm Minh nhăn lại thành một đường cong, đủ để kẹp chết một con ruồi. Trong phòng làm việc nhóm quản lý cấp cao, cố gắng đem ánh mắt nhìn phim hoạt hình trên màn hình, kìm nén lòng hiếu kỳ, không đi quan sát boss.

Để tránh boss biết hành vi lên xem di động của anh bị phát hiện. Bọn họ đều muốn nói một câu: Boss, anh muốn xem di động thì cứ quang minh chính đại mà xem, không cần như học sinh tiểu học trốn dưới mặt bàn ăn vụng đồ ăn vặt.

“Kiều Văn Văn, tôi cảm thấy cô vẫn nên châu trời sớm một chút.”

“Nghĩ kỹ cách tự sát rồi nói cho tôi biết, để tôi tìm cách chết thoải mái nhất, bằng không sẽ rất đau.”

“Tôi vừa mới tìm hiểu xong, uống một lượng lớn thuốc ngủ để chết, hần là thoải mái nhất, không đau không ngứa, một giấc ngủ mang cô đến thiên đường!”

Liên tiếp ba tin, Kiều Văn Văn cảm nhận được ác ý của boss. Cô cười khổ một tiếng, tức giận ném điện thoại sang một bên.

Hừ, người đàn ông hay nói móc, lão nương còn nói chuyện với anh tìm tai vạ thì sẽ là con heo!

Nửa tiếng sau, lúc cô sắp ngủ, chuông điện thoại vang lên. Cô sợ hãi vội vàng nhận điện thoại.

“Chào chị, xin hỏi chị có phải là Kiều tiểu thư không ạ? Có một vị tiên sinh đặt bánh ngọt cho chị, chị có thể nói cho em biết địa chỉ cụ thể của chị được không ạ? Bây giờ bọn em sẽ đưa qua.”

Trái tim Kiều Văn Văn đập ‘Thình thịch’, cô vừa mới tỉnh lại, giọng hơi khàn khàn, nhưng trong nháy mắt liền hiểu ai đặt bánh ngọt cho cô.

“Xin hỏi, khụ khụ - -” cô quá hưng phấn nên bị sặc một tiếng, “Xin hỏi có phải là bánh ngọt kết hôn nhiều tầng không?”

“Vị tiên sinh kia nói là cho chị một kinh ngạc, đến lúc đó chị sẽ biết, có thể nói địa chỉ của chị được không ạ?”

Kiều Văn Văn kích động báo địa chỉ, bên kia vừa mới tắt điện thoại, cô không thể đợi được gửi tin nhắn cho Thịnh Cẩm Minh.

“Oa oa oa, boss, anh thật tốt!”

“Boss, tôi nhìn thấy trên đầu anh có ánh hào quang của thiên sứ! Cầu xin anh chiếu chút ánh sáng xung quang tôi!”

“Boss, bấp dùi anh vô luận đeo bao nhiêu trang sức, nhất định phải để lại cho tôi một vị trí, cảm ơn bánh ngọt của anh!”

Cô kích động gửi liền ba tin, cho tới bây giờ cô không nghĩ tới boss sẽ tốt với cô như thế, rất cảm động.

Bệnh nhân lúc nào cũng dễ dàng nghỉ ngơi lung tung, chỉ cần một chi tiết nhỏ, có thể làm trái tim cô trở nên mềm nhũn.

Thịnh Cẩm Minh thấy màn di động không ngừng lóe sáng, khoe miệng khẽ nhếch, sợ bị người ta phát hiện, nhanh chóng cho thấp xuống. Anh lấy một tin trong phần ghi nhớ, sửa chữa một chút rồi gửi qua.

“Kiều Văn Văn, tôi nghe nói lúc tiểu nữ sinh theo đuổi nam thần, đều thích dùng tin nhắn oanh tạc. :-)”

Kiều Văn Văn nhìn cảm thấy sao tin nhắn này nhìn quen thế, cẩn thận nghĩ một lát. F*ck, đây không phải là tin nhắn năm đó cô chặn miệng boss sao?

Bây giờ boss gửi lại cho cô, ngoại trừ thay đổi xưng hô, ký hiệu cuối cùng cũng không thay đổi.

Trong lòng cô mắng mấy vạn lần: Anh bị tê liệt.

Không nhìn di động nữa, chỉ yên lặng như gà chờ bánh ngọt.

Cuối cùng, điều chờ đợi cũng tới, bánh ngọt đến. Hà Cẩm nhận giúp cô, sau khi biết Thịnh Cẩm Minh đặt, lại ở trước mặt cô khen vô số lần.

Lúc cô còn một mình, mới kích động mở cái hộp ra, mùi thơm của bánh ngọt tràn vào chóp mũi, cô thêm ăn không ngừng nuốt nước miếng. Bánh ngọt chỉ có một tầng, trên mặt bánh vẽ hoa rất đẹp, ở giữa có một con lợn màu hồng phần chảy nước miếng với bánh ngọt trước mắt nó.

Đợi chút, lợn chảy nước miếng với bánh ngọt, và cô chảy nước miếng với bánh ngọt.

“Đồ đồ.” Di động vang lên lần nữa, trong lòng cô có dự cảm xấu, nhìn tin nhắn boss gửi tới.

“Heo, không nên suy nghĩ nhiều như vậy. Chuyện tự sát quá phức tạp, Kiều Văn Văn cô chỉ cần ăn ngủ ngủ ăn là được, cái gì quá phức tạp là nghĩ không ra. Nhanh buông tha đi!”

Dự cảm xấu thành sự thật, thật sự là rất tức giận, nhưng mà muốn bảo trì mỉm cười. Nói thật, bây giờ cô không muốn chửi người bị tê liệt.

Hơn nữa, vừa rồi cô nói nếu lại nói chuyện với boss, cô chính là heo. Thật sự Thịnh Cẩm Minh không có nằm vùng trong trái tim cô sao? Vì sao cô nghĩ gì cũng đoán được thế, tức giận!

Đương nhiên, cuối cùng phần lớn bánh ngọt vẫn tiến vào bụng cô.

Đừng tưởng rằng vũ nhục cô, cô sẽ không ăn bánh ngọt, boss quá âm hiểm, cô kiên quyết không mắc mưu.

Trong phòng họp lớn như vậy, ngoại trừ màn hình truyền ra tiếng phim hoạt hình, còn lại hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này tới đoạn hoàng hậu đưa cho công chúa Bạch Tuyết trái táo độc, vậy mà boss cảm di động cười quý dị, cười.

Trịnh Thạc ngẩng đầu nhìn công chúa Bạch Tuyết ăn trái táo độc mà ngã xuống đất không dậy nổi, trong lòng thở dài. Có vài người thích tình tiết xấu, trong TV có không ít nhân vật xấu, đều được hoan nghênh, không nghĩ tới boss cũng là loại người này.

*

Gần đây Kiều Văn Văn nằm trên giường ăn uống tốt, miệng vết thương khép lại rất tốt, vết dao đã bắt đầu đóng vảy.

Vốn cho là trò khôi hài ngày đó đã kết thúc, phiên toái lại theo nhau đến.

“Vậy mà con cho hai mẹ con nó ở lại, con không thấy vì chuyện này, anh cả con bị người ta chỉ chỗ sau lưng bao lâu không? Còn Hà Cầm, người phụ này là chị dâu con sao? Năm đó lúc cô ta cãi nhau với mẹ, để lại không ít truyện cười cho hàng xóm láng giềng...” Tiếng nói sắc nhọn xuyên qua màng tai cô, quấy rầy giấc mơ của Kiều Văn Văn.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, lúc nghe rõ nội dung mắng chửi, sắc mặt thay đổi.

Giọng nói vừa quen thuộc lại xa lạ như vậy, giọng nói chói tai, lời nói chanh chua, sao cô có thể quên.

Vũ khí sinh hóa lớn nhất nhà họ Kiều - - bà nội Kiều, rốt cuộc vẫn phải thu hoạch.

Lúc cô Kiều thấy lão phu nhân nhà mình, lông mày nhăn lại. Ở trong mắt bà Tống Liên tính là gì, nhưng mà uy lực của bà nội Kiều rất lớn.

Bà nội Kiều thấy Hà Cầm, lại chia về phía bà cãi vã ầm ĩ.

Buổi sáng này nhất định sẽ không vui, bà nội Kiều mắng không thô tục như Tống Liên, nhưng mà từng câu từng chữ đều châm chọc khiêu khích Hà Cầm không sinh được con trai, Kiều Văn Văn là bồi thường cho bà.

Cô Kiều rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, bà có thể không chút khách khí đuổi Tống Liên cút khỏi nhà bà, nhưng mà không thể làm vậy với lão phu nhân, đây là mẹ ruột bà.

Cuối cùng cút ra khỏi nhà cô Kiều chỉ có thể là mẹ con các cô, cô Kiều giúp hai người cầm hành lý, đứng ở bên đường cùng đợi taxi.

“Chị dâu, Văn Văn, là em không đúng. Lão phu nhân lớn tuổi, bà ấy vẫn không biết thay đổi, hai người không cần để ở trong lòng.” Cô Kiều nhỏ giọng xin lỗi.

Kiều Văn Văn lắc đầu liên tục, cũng là mẹ con cô xúi quẩy, hết lần này đến lần khác gặp Tống Liên, dĩ nhiên là lão phu nhân cũng theo tới.

“Văn Văn, lần sau cháu đến thành phố S, cô sẽ bảo Vân Kỳ bồi cháu đi chơi. Tuyệt đối sẽ không có chuyện phiền lòng như này.” Cô Kiều vỗ trán, đỡ cô lên xe taxi.

Xe nhanh chóng cách xa nhà bà, dần dần biến mất, trái tim Kiều Văn Văn chìm xuống đáy cốc. Cô dè dặt quan sát Hà Cầm một cái, thấy mặt bà trắng như nước, trong lòng Kiều Văn Văn không rõ mùi vị là gì.

Hai mẹ con ở lại một khách sạn bình dân, hai người đều im lặng không lên tiếng, bầu không khí quả thực đè nén. Cho đến khi thu dọn đồ đạc xong, Hà Cầm mới thở dài một hơi.

“Văn Văn, con không nên nghĩ linh tinh, con ngủ trước đi. Mẹ ra ngoài mua canh cho con.”

Nhân cơ hội Hà Cầm ra ngoài, đè nén trong lòng Kiều Văn Văn bắt đầu mở ra, cô ngã mình lên giường. Thân thể rất mệt mỏi, đại não lại nghĩ ngợi lung tung, không thể nào ngủ được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa phòng mở ra, Kiều Văn Văn nghe ra tiếng bước chân của Hà Cầm, cũng không mở mắt ra. Hà Cầm tiến đến trước mặt cô nhìn, đem chén canh để lên tủ đầu giường. Vốn cho rằng Hà Cầm muốn đi ra ngoài, không nghĩ tới cô lại nghe được vài tiếng nước nở nghẹn ngào.

Kiều Văn Văn giả bộ ngủ thân thể cứng đờ, cô biết mẹ đang khóc.

Tâm tình vốn uất ức và buồn khổ, giờ phút này càng tệ hơn. Thậm chí chớp mũi cô hơi ê ẩm, đúng là muốn rơi nước mắt theo, nếu như không phải lúc này cô đang nhắm mắt, có lẽ nước mắt sẽ tràn mi.

Dựa vào cái gì vì mẹ cô sinh con gái, phải chịu áp lực lớn như vậy.

Lúc này cô nghĩ rất nhiều, cô muốn đến cửa nhà Kiều Bình và Tống Liên, dùng son đỏ viết lên: Mẹ kiếp các người sống với chim cá đời ầy! Rất muốn tìm người đánh mấy người một trận, ai cho phép mấy người bắt nạt mẹ tôi.

Nhưng mà cô phát hiện, cô không làm được gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 19

Tâm tình Kiều Văn Văn rất buồn bực, cùng với âm thanh Hà Cầm khóc thút thít, dày vò rất lâu. Cho đến khi Hà Cầm lên giường khác nằm ngủ, cô mới dám mở mắt ra nhìn, xung quanh mắt Hà Cầm đều đỏ bừng.

Buổi tối lúc ăn cơm, hai mẹ con vẫn không quá hào hứng, không khí xung quanh rất ngột ngạt.

Lúc bà nội Kiều và Tống Liên nhục mạ hai mẹ con cô, từ đầu đến cuối không thấy Kiều Bình, có lẽ ông ta không biết chuyện, có lẽ những việc này đều là ông ta bày mưu đặt kế và ngầm đồng ý. Ai bảo chính ông ta cho rằng nhất định phải là con trai mới có thể nói dối tông đường, hơn nữa sau khi Hà Cầm mang Kiều Văn Văn đi, Kiều Bình không lấy ra một đồng tiền, hơn nữa không có nói một câu quan tâm.

Thường xuyên làm Kiều Văn Văn cho rằng, mình là đứa bé không có ba.

“Mẹ, mẹ ăn nhiều một chút, không lại lãng phí.” Cô gấp mấy miếng xương sườn, nhỏ giọng khuyên bà.

Khẩu vị của Hà Cầm không được tốt, lại gấp xương sườn trở lại, “Con cần bồi bổ thân thể, xương sườn này không có xi dầu, chỉ cho muối, ăn nhiều vào.”

Kiều Văn Văn cắn thịt xương sườn, cúi đầu nhìn cơm, chỉ sợ mình nhìn không được rơi nước mắt, lại làm mẹ đau lòng.

Lúc này cô cực kỳ hận chính mình, đúng như Hà Cầm nói, Kiều Văn Văn ngoại trừ có miệng lợi hại, còn lại đều là phế vật. Cô lại không giao thiệp, cũng không có tiền tài, không có cách nào làm cho Kiều Bình và Tống Liên đẹp mặt, chỉ có thể bị người ta bắt nạt.

*

Nửa đêm, Kiều Văn Văn chắc chắn Hà Cầm đã ngủ, đầu cô đau như muốn nứt ra, không có cách nào tiến vào giấc ngủ.

Trốn trong phòng vệ sinh gửi tin nhắn cho Lý Gia Viễn, bây giờ cô rất cần một người nghe cô nói chuyện.

Nhưng mà tin nhắn gửi qua như bùn trôi vào biển, không có tin nhắn gửi lại.

Đồng hồ trên di động hiển thị rạng sáng, chắc cậu ấy ngủ rồi, không có người an ủi cô.

Trong lòng Kiều Văn Văn hiểu được, nhưng mà vẫn không nhìn được cảm thấy âm ức và cô đơn, nước mắt ghen một ngày, giống như được khai phá, ào ào chảy ra. Cô cắn răng, đàn ông không đáng tin, chỉ có thể quấy rối Tần Vũ.

“Thật xin lỗi, số máy quý khách đang gọi tạm thời đã tắt máy.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói nhắc nhở, hôm nay Tần Vũ cũng tắt máy.

Kiều Văn Văn che miệng, khóc không kịp thở, lại không dám phát ra âm thanh quá lớn, cô cảm thấy mình quá thảm.

Cô tiện tay tìm danh bạ, ngón tay dừng lại ở tên “Đại ma vương b”, nhớ tới mấy ngày hôm trước ăn bánh ngọt, cuối cùng vẫn ăn xuống.

“Alo, Kiều Văn Văn.” Giọng nói trong ống nghe không rõ ràng, mềm mại.

“B, anh đừng mắng tôi.” Kiều Văn Văn vừa nói vừa khóc thút thít hai tiếng.

Thịnh Cẩm Minh vốn còn đang trong trạng thái ngây ngô, nghe được tiếng cô khóc, tụt huyết áp cũng tốt hơn phân nửa.

“Cô nói đi, sao thế? Miệng vết thương đau sao?”

Kiều Văn Văn lắc đầu: “Không đau, nhưng mà tôi đau lòng, tôi thật sự rất khổ sở... Nhưng mà lý do làm tôi khổ sở lại làm tôi khó mở miệng, anh nghe tôi khóc một lúc có được không? Tiền thưởng tháng này tôi không cần, coi như là tiền boa vì anh nghe...”

Dường như Kiều Văn Văn tìm được cây cò cứu mạng, khóc bù lu bù loa, lúc này thần chí của cô không tỉnh táo lắm, tâm tình kích động, lời nói cũng bừa bãi, nói không tí mĩ.

Lông mày Thịnh Cẩm Minh nhíu chặt, anh không rõ tình huống lắm. Từ nhỏ đến lớn, anh là người đàn ông, đối tượng mà người ta ảo tưởng, là tinh anh trong công việc, nhưng mà không có người nào thuê anh làm thánh giả, còn phải chịu đựng một người phụ nữ nói năng lộn xộn khóc thút thít.

“Không đủ tiền.”

Kiều Văn Văn cắn răng: “Vậy đưa anh nửa tháng tiền lương, tôi thật sự rất khổ sở, anh không nghe tôi khóc một lát, tôi lập tức đi tự sát, viết di thư nói là anh dụ dỗ lừa dối tôi.”

“Nói đi.” Thịnh Cẩm Minh thỏa hiệp.

“Bởi vì tôi là con gái, bà nội và ba tôi đều không thích tôi, còn ly hôn với mẹ tôi, bây giờ lại bắt nạt...” Kiều Văn Văn vốn không muốn nói, dù sao tốt thì

phô ra xấu xa đây lại, nhưng mà cô thật sự không quản được miệng của mình, hơn nữa không hiểu tại sao cô lại cảm thấy b sẽ không tiết lộ bí mật của cô, nhiều lắm thì chỉ xem thường cô mà thôi.

Dù sao nói việc nhà cho anh trước, b sẽ không coi thường cô nhiều hơn.

Cô nói đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng anh chỉ đáp lại ít ỏi, cô không khỏi cong môi: “Tôi nói chắc chắn anh không hiểu, anh là con trai, vóc người và điều kiện gia đình đều tốt, lại có năng lực, chắc chắn không có người ghét bỏ anh. Cuộc sống của anh giống như vương tử, nào có giống tôi, giống như ăn mày...”

Thịnh Cẩm Minh nhú mi, cắt đứt hồi hận của cô, “Tôi không phải là tò nhân dân tệ, sao có thể làm người người đều yêu. Ba tôi ghét bỏ tôi không chỉ một lần. Kiều Văn Văn, cô ngoan như vậy, nếu cha mẹ tôi mà có con gái như cô, bọn họ nhất định sẽ thích cô. Cha cô và bà nội vì giới tính mà ghét bỏ cô, đó chỉ có thể nói quan niệm và tư tưởng phong kiến khiến bọn họ rút lại phía sau, không thể chối bỏ được cô.”

Giọng nói người đàn ông trầm thấp mà tràn đầy từ tính, nhưng mà tiếng nói nhẹ nhàng lên cao, mang theo một loại cảm giác ghét bỏ không nói nên lời.

Lỗi tai Kiều Văn Văn nóng lên, không biết tại sao, buồn bực trong lòng xua tan đi rất nhiều, trái lại giống như chất dẫn điện, làm cô tê dại từng đợt. Khen cô ngoan cái gì, thật sự dễ làm cho cô mơ mộng viễn vông.

“B, đây là lần đầu tiên anh khen tôi, có thể khen nhiều hơn được không?” Cô giống như người ngu, không bị khống chế nói ra câu này.

Không còn cách nào, cô chính là người trẻ tuổi thiếu hụt niềm tin.

Đầu ngón tay Thịnh Cẩm Minh cảm di động khổng lồ không nổi co lại một cái, anh cảm thấy mình không được bình thường, nóng giống di động, vành tai anh cũng đỏ lên.

“Theo tôi được biết, cô không phải là người đã từng được khen, tôi sợ cô kích động tim đập nhanh. Cô khóc cũng khóc rồi, tôi khen cũng khen rồi, bây giờ có khỏe hơn không?” Giọng nói anh lạnh lùng, che dấu mình không được tự nhiên.

“Không có, tôi phát hiện tôi rất vô dụng, không bảo vệ được mẹ tôi. Kê vô tích sự như tôi làm chuyện gì cũng sai, nhiều năm như vậy bạn trai tín nhiệm cũng không có...” Kiều Văn Văn nhắc tới chuyện đau lòng, tâm tình ngọt ngào lại quay trở lại.

Thịnh Cẩm Minh nghe âm thanh khóc thút thít bên tai, cho dù anh là người giỏi kiên nhẫn, cũng không nhịn được tròn trố mắt.

“Ai nói cô cái gì cũng sai, chỉ ít cô còn tự mình hiểu được.”

Anh vừa dứt lời, trong điện thoại lại truyền đến tiếng khóc bi thương.

“Kiều Văn Văn, không có ai sinh ra đã thành công. Mặc dù cô hơi ngu ngốc một chút, nhưng mà cũng có chỗ tốt. Làm việc cho giỏi, từ trước đến giờ tôi không bạc đãi nhân viên chăm chỉ. Trở về thi bằng lái xe trước, sau đó đi theo Trịnh Thạc học tập, cố gắng làm mình trở thành người tốt hơn. Trong công ty có nhiều thanh niên ưu tú chưa lập gia đình, đều đợi cô trở về chọn, cô thành người ưu tú, nhân duyên tốt sẽ đến.”

Thịnh Cẩm Minh khuyên bảo khích lệ càng cảm thấy không thoải mái, sao anh có cảm giác mình sắp thành bà mối. Quả nhiên con gái khóc thút thít không thể nói lý.

Kiều Văn Văn khóc một lúc, cộng thêm b nhắc tới thi bằng lái, cô cũng không dám nói gì thêm, mơ hồ trả lời hai tiếng, liền tắt điện thoại.

“Cảm ơn b, anh đúng là ông chủ tốt ba trăm sáu mươi độ không góc chết, Kiều Văn Văn tôi kiếp này có tài đức gì được làm việc cùng anh. Đợi vết thương của tôi tốt hơn, tôi sẽ làm chó làm ngựa cho anh.”

Thịnh Cẩm Minh nghe lời cô nói, nhếch miệng lên: “Tôi là người không thích nịnh nọt, tí nữa cô đếm một chút, một câu trừ một trăm tệ. Chết từ tế không bằng ý lại mà sống sót, đầu óc cô không thông minh cũng không sao, cô còn cần phải cố gắng. Cô gái nhỏ, có chí khí.”

Không đợi Kiều Văn Văn bi thương, điện thoại bị treo máy.

Cô cầm lấy di động muốn nhét vào bồn cầu, để cho nước trôi đi. Lá gan lớn để b an ủi cả đêm, kết quả là bị hai câu cuối cùng đánh mạnh vào, một lần nữa cô có cảm giác vô vọng với cuộc sống.

“B, tôi cảm thấy tôi không cần thi bằng lái, thi bằng lái rất khó, có vài người trời sinh không giỏi thi, tôi chính là loại người đó.”

Cô suy nghĩ lại, cuối cùng đem câu không có tiền đồ gửi đi. Cô để lại ấn tượng quá tệ với trường học lái xe, cô có cảm giác mình sẽ không qua được, mỗi lần nhớ tới chuyện này, luyện tập xe lại gặp chuyện không may, cảm nhận được xã hội rất tàn khốc. Không tốn tiền đi cửa sau, không qua được.

Thịnh Cẩm Minh nghiên cứu hôm nay tâm tình mình khác thường, vậy mà nghe Kiều Văn Văn khóc thút thít trong điện thoại, hơn nữa còn mở miệng an ủi cô, thật sự là anh không biết mình có thể dịu dàng như vậy.

Kết quả là thấy tin nhắn của cô, anh lại tức giận.

“Được, Kiều Văn Văn, thấy bói có nói không, nếu cô không có bằng lái xe, có khả năng kiếp này sẽ gặp phải tai nạn xe cô.”

“Tôi học.” Tay Kiều Văn Vãn run rẩy nhấn lại một câu, quả nhiên vẫn là b mới có thể trị được căn bệnh lười của cô.

*

Không biết có phải vì b an ủi giả tạo và đã kích chân thật có tác dụng hay không, sau khi Kiều Văn Vãn từ phòng rửa tay đi ra, liền ngủ một giấc đến trưa. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa sờ di động mới phát hiện có tin nhắn, là tin nhắn trả lời của Lý Gia Viễn.

“Văn Vãn, cậu sao thế? Mấy ngày gần đây tớ thức đêm làm việc, tối hôm qua được ngủ sớm nên không nhìn thấy. Lúc cậu dậy thì gọi điện thoại cho tớ, có vấn đề gì cũng không được cuống, chúng ta cùng bàn bạc sẽ có cách giải quyết.”

Kiều Văn Vãn nhìn tin nhắn quan tâm và áy náy, trong khoảng thời gian ngắn ngắn ra. Cô ấn mấy chữ, muốn giải thích tình hình, nhưng đột nhiên phát hiện mình không có khó chịu như vậy, cũng không cần thiết nói cho Lý Gia Viễn, dứt khoát xóa đi, chỉ gửi lại mấy chữ.

“Tớ không sao, tối hôm qua miệng vết thương hơi đau. Bây giờ tốt hơn rồi, cậu cứ làm việc cho tốt.”

Lý Gia Viễn nhìn tin nhắn gửi tới, nhẹ nhàng nheo mắt lại, môi khẽ mở, trên mặt hiện lên chút không vui.

Kiều Văn Vãn ở thành phố tỉnh dưỡng một tháng, b cũng cho cô nghỉ một tháng. Thậm chí còn bảo cô an tâm điều dưỡng thân thể, nói là gần đây Hoan Nhạc Cốc ở thành phố A đã bắt đầu thành lập, anh rất bận rộn, bảo cô có chuyện hay không có chuyện đều đừng quấy rầy anh.

“Cuối cùng cũng có thể trở về, nếu cứ ở đây, tiếng địa phương của mẹ cũng thay đổi mất.” Ngồi trên máy bay, Hà Cẩm thở dài một hơi, dường như vì mình giữ lại ngôn ngữ địa phương mà cảm thấy may mắn.

Kiều Văn Vãn liếc mắt, trước khi Hà Cẩm lên máy bay còn oán hận với cô tiếng bản địa ở đây nói quá khó nghe, bây giờ đã lên máy bay, không cần phải viện cớ gì nữa.

Máy bay hạ cánh, thấy những tòa nhà quen thuộc, Kiều Văn Vãn chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái.

Tâm tình cô rất tốt biên tập một tin gửi cho b.

“B, tôi đã trở về. Còn nhớ anh đã nói sẽ đền bù tổn thất cho tôi không, anh chuẩn bị thật tốt đi, đợi đến lúc tôi làm việc, tôi kỳ vọng đền bù tổn thất siêu tốt. Quá ít tôi không thích. :-)”

Trong thâm tâm Kiều Văn Vãn đều tâm niệm b đền bù tổn thất viêm ruột thừa cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 20

Lúc Thịnh Cẩm Minh nhìn thấy tin nhắn, anh đang ở công trường Hoan Nhạc Cốc, trên đầu đội nón bảo hộ, nhìn người ta vận chuyển.

Anh trả lời rất nhanh một chữ: Được.

Kiều Văn Vãn dọn xong hành lý, cả người đều lộ ra tinh thần sung mãn.

Hôm nay cô không cần đi đón boss đi làm, trái lại boss còn cho cô một đặc quyền, bảo Trịnh Thạc lái xe đến dưới lầu đón cô, để cô nhận thức cảm giác của thổ hào.

“Ồ, trợ lý Kiều, xuân phong đắc ý nha.” Trịnh Thạc ngồi ở trong xe thể thao, cười chào hỏi.

Kiều Văn Vãn đeo kính râm, chân đi giày cao gót, cô gắng giả bộ vẻ mặt của nữ vương. Cô lạnh lùng gật đầu, có vài phản ý vị.

Trịnh Thạc cười lạnh: “Trợ lý Kiều, hơn một tháng không gặp, cô dịu dàng không ít. Nhưng mà sắp thành hai cảm rồi, boss cho cô đồ ăn hộp với khẩu vị sao? Nuôi dưỡng giống như con heo nhỏ.”

Chân cô khẽ trượt, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Người! Tê! Liệt! Tự vạch áo cho người xem lưng, vội vàng bước đi!

“Trịnh Đại Bí ghen sao? Anh yên tâm, tôi không tranh thủ tình cảm cùng anh đâu, anh vĩnh viễn là người số 1 trong lòng boss. Sau này nhìn thấy Lục tiểu thư lại đến tìm boss, anh đừng có sợ, không có liên quan gì đâu!”

Đại tổng quản và đại cung nữ bên cạnh boss, gặp nhau lần nữa mới nói vài câu, đã làm hai bên chán ghét. Sợ run cả người, Trịnh Thạc dẫm chân ga, vọt đi.

Xe chạy nhanh như chớp đến nơi, Kiều Văn Văn nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh, khóe miệng co giật.

“Trịnh Đại Bí, không phải là anh vứt xác tôi đến nơi đồng không mông quạnh đây chứ? Dù tôi có đắc tội anh, cũng không cần mang tôi tới chỗ này. Khắp nơi đều là máy móc, giống như là mọi người cùng tổ chức thành đoàn thể để lấy phần mộ tổ tiên!”

Trịnh Thạc đã điều chỉnh tốt tâm tình, đang chuẩn bị nói khách sáo với cô hai câu, nghe lời cô nói cũng không thấy lạ gì với phản ứng của cô.

“Ngậm miệng lại cô đừng lá nhãi nữa, đây là địa chỉ của Hoan Nhạc Cốc của thành phố A trong tương lai. Nếu cô muốn lấy mộ thì đi vào cùng boss khai thông một lát, xem anh ấy có hứng thú với phần mộ tổ tiên của cô hay không.”

Kiều Văn Văn bĩu môi, cô vừa xuống xe đã muốn đi vào trong, lại bị Trịnh Đại Bí ngăn cản, chỉ thấy anh ta lấy điện thoại di động ra gọi điện cho boss.

“Đợi ở chỗ này, boss muốn cho cô ngạc nhiên. Tôi đi đỗ xe, nếu cô chạy linh tinh, tự gánh lấy hậu quả.”

Kiều Văn Văn nhìn xung quanh công trường, một mình ở lại vùng núi hoang này, càng cảm nhận được âm khí dày đặc xung quanh. Cô đang lo lắng có nên gọi điện thoại hỏi hay không, chợt thấy một Đôrêmon màu xanh chạy tới.

Cô hoảng sợ, cảm di động không biết phải làm sao. Đôrêmon càng chạy càng gần, cao hơn cô một cái đầu, động tác hơi vụng về, thậm chí lúc chạy đến trước mặt cô, thiếu chút nữa bị vấp chân của mình làm trượt chân.

“Leng keng leng keng - - Kiều Văn Văn, tôi cho cô một nguyện vọng.” Cùng với tiếng nhạc Đôrêmon, một giọng nam từ trong trang phục Đôrêmon truyền ra.

Những lời này giống như tiếng sấm, bổ tới đầu cô, làm cô bùng nổ đầu óc choáng váng. Ngay sau đó cô bắt đầu cười ha ha, gãi tay lên run rẩy chỉ vào Đôrêmon: “Boss, anh ở bên trong sao? Ha ha, chả trách, tôi muốn tiền lương mười chữ số. Không không không, cho chó cắn anh một miếng, hoặc là anh làm vệ sĩ cho tôi một ngày, một tác cũng không rời, theo tôi vào toilet nữ...”

Kiều Văn Văn muốn thực hiện nguyện vọng thật sự là nhiều lắm, tuy cô thích tiền, nhưng mà thích để boss gặp xui xẻo hơn, tiền sau này có thể kiếm.

Đối với cười nhạo của cô, dường như Đôrêmon tức giận, anh thô lỗ gãi tay lấy cái đầu xuống, lộ ra khuôn mặt tuần tú của Thịnh Cận Minh.

“Boss, nhìn anh rất buồn cười - -” cô vừa dứt lời, ánh mắt anh liền trở nên u ám, Thịnh Cận Minh thô bạo mang mũ trùm lên đầu cô.

Lúc này thời tiết đã bắt đầu nóng, ngột ngạt ở bên trong. Kiều Văn Văn mới phát hiện bên trong nhiệt độ rất cao, hô hấp lại hơi khó khăn. Khó trách vừa rồi trên trán boss đều toàn mồ hôi, kiểu tóc cũng lộn xộn.

Tâm tư cô muốn cười nhạo liền biến mất, trong lòng xuất hiện cảm giác chờ mong.

“Ngày đó thực sự không phải là tôi cố ý, bên cạnh tôi thật sự không chọn được người thích hợp để chơi trò đó, là tôi suy nghĩ không chu toàn. Lúc cô xuống sắc mặt trắng bệch, tôi thực sự nghĩ cô sắp - - tiểu ra máu. Kiều Văn Văn, sau này tôi sẽ không cho cô tham gia mấy hoạt động nguy hiểm như vậy nữa, cô cũng không cần phải yếu ớt như vậy, không nên hơi một tí là khóc, cô gái kiên cường mới có thể xinh đẹp.” giọng nói trầm thấp mang theo áy náy của Thịnh Cận Minh truyền đến, làm cho người ta mơ màng.

Cô không nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông, lại đoán không ra lúc này anh có vẻ mặt gì, chỉ có cảm giác trở nên nhạy bén dị thường. Nghe giọng nói mang theo hối hận của anh, nhưng lại không nói nên lời “Thực xin lỗi”. Không biết vì sao, đột nhiên Kiều Văn Văn cảm thấy lúc này boss có chút đáng yêu.

Giống như là tiểu thiếu gia không chiếm được kẹo.

“Boss, tôi không muốn kiên cường, đoạn ruột thừa bị mất ở khu vui chơi, mà không, phải là ở bệnh viện. Anh đền bù tổn thất gì cho tôi?” Kiều Văn Văn có chút không được tự nhiên.

Khi boss đột nhiên nghiêm túc với cô, cô cảm thấy mình có gì đó không đúng. Không biết có phải là do đầu khó chịu quá lâu hay không, tim mình vậy mà đập nhanh, hơn nữa gò má còn nóng lên, mặt đỏ tới mang tai, giống như thiếu nữ hoài xuân.

Stịnh Cận Minh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gỡ mũ trùm đầu, “Cô người phụ nữ không hiểu bầu không khí một chút nào này, cô khó sinh à. Cô không nhìn thấy, tôi kéo cô đi.”

Động tác của anh thô lỗ nắm cổ tay Kiều Văn Văn kéo cô đi về phía trước.

Chân Kiều Văn Văn đi giày cao gót, trong công trường bốn phía đều là cục đá, cô đi đường thường xuyên bị trật chân. Hơn nữa cô không nhìn thấy, lại họa vô đơn chí, còn chưa đi được vài bước, cô đã đụng phải ngực boss bảy tám lần.

Đụng vào anh trong lòng cô có một ý niệm: Ngực boss cứng quá!

Kiều Văn Văn luống cuống tay chân, sắc mặt càng đỏ, nhiều lần cô muốn gỡ cái đầu xuống, lại bị boss đánh vào tay.

“Boss, không phải tôi cố ý muốn chiếm tiện nghi của anh, nhưng tôi không nhìn thấy!” Vì đề phòng miệng chanh chua của Thịnh Cẩn Minh, nói ra những lời kích thích gì đó, cô quyết định ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Không ngờ rằng gương mặt tuấn tú của Thịnh Cẩn Minh còn cứng nhắc hơn, môi mỏng khê nhếch, mày khê cau, giống như gặp chuyện gì đó rất khó giải quyết. Nhưng mà vành tai ửng đỏ của anh, tiết lộ chủ nhân có bí mật chôn giấu dưới đáy lòng.

Cổ tay Kiều Văn Văn rất nhỏ, giống như gà con nhỏ. Làn da rất trơn, không biết có phải tay con gái đều có cảm giác tốt như vậy hay không.

“Cởi giày ra.” Giọng nói của anh vang lên ngoài cái đầu.

Bởi vì xung quanh mình quá mức yên tĩnh, giống như anh đến gần nói chuyện bên tai cô.

Kiều Văn Văn căng thẳng trong lòng, lắp bắp hỏi một câu: “Anh muốn ôm tôi đi sao?”

Thịnh Cẩn Minh nghe rõ lời cô nói, anh lè lưỡi liếm liếm môi, đột nhiên anh cảm thấy rất khát, hầu kết khê di chuyển, vẫn khát.

Kiều Văn Văn đợi lâu không thấy tiếng trả lời, trong lòng không biết có mùi vị gì. Kể từ lúc nào, cô và boss chung đụng biến thành như vậy? Đường như có thêm một cái đầu, giữa bọn họ bốn phía đều thấy bong bóng màu hồng.

Ngang hông cô đột nhiên có một bàn tay, rõ ràng còn cách quần áo, nhưng mà giống như trực tiếp chạm vào da thịt cô, nhiệt độ bùng đến kinh người.

“Chân trần giẫm lên giày tôi.” Anh vừa dứt lời, Kiều Văn Văn cảm giác cánh tay ngang hông mình dùng lực, cô lại bay lên không.

Đầu óc cô trống rỗng, theo chỉ thị giẫm lên giày. Giẫm lên giày anh, hai người càng dán chặt hơn, dường như Kiều Văn Văn co rúc ở trong lòng anh, khoảng cách gần tiếp xúc thân mật với cơ ngực rắn chắc của anh.

Trên người là hơi thở của boss, dường như bao vây cả người cô, cô mơ hồ nghĩ thấy được hương vị thuốc mềm mại. Hai người nhẹ nhàng thở, nhưng mà cử động thân mật như vậy, vẫn làm Kiều Văn Văn cảm thấy cả người nóng ran, cô cảm giác mặt mình nhất định đỏ.

Người đàn ông đi mỗi bước, cô cũng có thể cảm nhận được mũi chân anh dùng sức, sau đó đến đầu gối, đường cong bắp chân anh đặc biệt tốt. Bắp bùi theo bước chân trở nên căng chặt, quần tây bao xung quanh ** nhất định phù hợp với thẩm mỹ của cô...

Lần đầu tiên Kiều Văn Văn cảm thấy hận vì mình quan sát cẩn thận đối với mỗi chi tiết như vậy, quả thực bức cô phát điên. Rõ ràng trong lòng khuyên mình dừng lại, nhưng mà trong đầu lại không ngừng nhớ đến thân thể boss.

Cô từng nhìn boss chỉ mặc một chiếc quần lót hình con gà nhỏ, hai chân dài thẳng tắp, chặc chặc...

Muốn chết!

“Kiều Văn Văn, tôi rất nóng, cô đứng thẳng lên.” Dường như những lời Thịnh Cẩn Minh nói nói từ trong kẽ răng ra.

Trong lòng anh không hiểu sao có cảm giác rất lạ, anh cảm thấy cô gái kề sát anh, trên người rất dễ chịu, chắc là mùi thơm của dầu gội. Rõ ràng nhìn cô rất gầy yếu, vòng eo mảnh mai dường như hai tay anh có thể cầm lấy, nhưng mà xúc cảm không phải là xương cốt khô cứng đó, mà là cảm giác mềm mại.

Cảm giác rất thần kỳ, cô gái nào cũng giống Kiều Văn Văn mềm như vậy sao?

Kiều Văn Văn lập tức thẳng lưng, cô cảm giác mình sắp chết. Một nửa là vì khó chịu, nửa còn lại là vì xấu hổ.

Trịnh Thạc dừng xe xong vô cùng lo lắng xông vào trong, anh muốn nhìn xem bắt ngờ của boss. Nhưng cuối cùng đi được nửa đường lại nhìn thấy đôi cầu nam nữ đang ân ái, con mắt sắp bị mù rồi.

Anh cũng không chạy, cứ như vậy theo sát phía sau.

Một người mặc quần áo doremon, một người đội cái đầu, thật xứng đôi!

“Đến rồi.”

Hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Thịnh Cẩn Minh lấy giày cao gót trong tay cô, cúi người xuống giúp cô mang giày. Kiều Văn Văn chỉ cảm thấy bàn tay boss chạm vào chỗ nào, làn da chỗ đó đều muốn bùng.

Lúc mắt cô nhìn rõ, lúc hô hấp thông thuận, cô thấy mình bị doremon màu xanh bao phủ.

Âm nhạc du dương vang lên, nhịp điệu quen thuộc, vẫn là tiếng Nhật cô nghe không hiểu, kèm theo âm thanh đinh đinh đinh, cô có cảm giác mình trở lại lúc nhỏ.

“Đi, đi lên ngồi đi.” Thịnh Cẩn Minh nắm tay cô, kéo cô đi đến vòng xoay ngựa gỗ.

Dường như cả người Kiều Văn Văn đều trong trạng thái mơ mộng theo sát anh, ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn đầu doremon thân ngựa, chắc là Thịnh Cẩn Minh có ý khiến người ta thích thú nên mới làm ra tạo hình quái dị này, vì thế mang đầu doremon khảm vào.

Lúc này, cô không phát hiện Thịnh Cẩn Minh cầm không phải cổ tay cô, mà là tay cô. Ngón tay cô ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay anh, cảm nhận nhiệt độ của anh, cho đến khi tay hai người buông ra, ấm áp kia vẫn còn bám phía trên.

Trịnh Thạc nấp ở phía sau, nhìn Hoan Nhạc Cốc trước mắt, bị đổi thành công viên chủ đề là doremon, chỉ có thể cười khổ.

Vùng mạnh tiền chỉ vì mua một tiếng cười của mỹ nhân.

Sau khi Kiều Văn Văn chơi xong, những doremon này đều gỡ hết ra. Anh tưởng tượng anh cầm một cây dao đâm kẻ tiểu nhân, kẻ có tiền đại gian ác!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 21

“Văn Văn, chúc mừng cậu bình phục.” Lý Gia Viễn ôm bó hoa tươi trong ngực, nhìn thấy cô lập tức đứng lên, hơn nữa còn thay cô kéo ghế ngồi.

Gần hai tháng không gặp, anh ta vẫn thân sĩ, một chút chi tiết cũng không kém.

Kiều Văn Văn nhận hoa lễ phép cười một cái, “Cảm ơn.”

“Tớ giúp cậu gọi pudding vị xoài và bánh ngọt mousse cậu thích rồi.”

Đứng lúc bit tét mang lên, Lý Gia Viễn cầm lấy cắt bit tét thành miếng nhỏ, đổi cho cô. Ngón tay anh ta rất dài, móng tay no đủ, đúng kiểu cô thích, chẳng biết tại sao hôm nay lại không làm cho cô có cảm giác tim đập nhanh, trái lại nhớ tới ngón tay b, mạnh mẽ hơn anh ta, ấm áp hơn.

Trong nháy mắt nhớ tới b, trong đầu cô không không chế nổi hiện lên nhiều hình ảnh. Lúc ngựa gỗ xoay tròn, ánh sáng ấm áp chiếu rọi trên mặt Thịnh Cẩn Minh, lúc nào anh cũng mặc tây trang đi giày da, người đàn ông lúc nào cũng tỏ ra không có tình người, nhưng vào lúc đó lại làm cho cô cảm thấy anh là người đàn ông ấm áp.

Mặc dù người đàn ông ấm áp tuyệt đối sẽ không ngồi ngựa gỗ với cô, chỉ doremon béo phì châm chọc cô: “Kiều Văn Văn, khó trách cô thích nó như vậy. Người mặt to lúc nào cũng muốn đứng cùng người mập mạp, mới có thể tìm được chút tự tin.”

Nói xong dường như anh còn cảm thấy chưa đủ sinh động, lấy điện thoại di động ra ấn xuống, “Chắc chắc, chụp cô và nó cạnh nhau, mặt bánh mì loại lớn đều biến thành mặt chữ v, tâm cơ quá sâu...”

“Tớ giúp cậu cắt miếng bit tét, có thể làm cậu vui vẻ như vậy sao? Đợi tí nữa tớ lấy bất ngờ ra, không phải là cậu càng vui vẻ hơn sao?” Lý Gia Viễn ngồi trước mặt khẽ cười, dáng vẻ vẫn tao nhã như vậy.

Về mặt Kiều Văn Văn cứng đờ, lúng túng nhếch khóe miệng.

Ngay trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm thấy Lý Gia Viễn không giống như người mà cô mong đợi.

“Vậy sao, bất ngờ gì?”

Lý Gia Viễn mở to mắt, cổ làm ra vẻ thần bí: “Lát nữa cậu sẽ biết.”

Hoàn cảnh nhà hàng Tây đều ưu nhã như vậy, ánh nền chập chờn, rượu đỏ đậm đà, tất cả giống như bầu không khí ái muội mà nồng tình mật ý. Nhưng mà đến nơi này nhiều lại không có ý nghĩa gì, ngoại trừ thực đơn cao làm người ta lú lủi, còn lại không có cảm giác gì mới mẻ.

Ở trong mắt Kiều Văn Văn, bit tét gì đó, còn không bằng đậu hủ trong nhà hàng Trung Quốc.

Không thể nghi ngờ Lý Gia Viễn là người chế tạo ra bầu không khí, mỗi câu anh ta nói đều giống như uống nhiều mật, khiến người ta nghe trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Kiều Văn Văn không biết mình bị sao, không có cảm giác hèn hò gì, trái lại cảm thấy buồn nôn.

“Văn Văn, đây là tờ đi một tiệm châu báu, tờ quen quản lý của bọn họ, cho nên đây là tự tay tờ thiết kế hình. Cậu là mũi tên, tớ là trái tim.” Anh ta mở hộp trang sức ra, bên trong là dây chuyền vàng bạch kim, xem ra giá trị rất xa xỉ.

“Tớ đeo lên cho cậu.” Lý Gia Viễn chủ động cầm lấy dây chuyền hình mũi tên, dè dặt đeo lên cổ cô.

Lúc dây chuyền lạnh buốt tiếp xúc đến cổ Kiều Văn Văn, cô không khỏi run rẩy, vô ý thức bắt lấy cổ tay anh ta, lên tiếng: “Lý Gia Viễn, quan hệ của chúng ta bây giờ là gì?”

Lý Gia Viễn do dự, vẫn thay cô đeo dây chuyền, đuôi tay vuốt đỉnh đầu cô.

Anh ta móc dây chuyền hình trái tim trên cổ mình, để gần dây chuyền của cô, “Nha đầu ngọc, nói gì thế. Em xuất hiện giống như là cung tên trong tay Cupid, bắn vào trái tim anh, làm anh chỉ có thể nghĩ tới một mình em.”

Lý Gia Viễn cúi người xuống, từ từ để sát vào môi cô, hơi thở ấm áp phun lên mặt cô.

Dây chuyền chạm nhau, ở trong ban đêm yên tĩnh phát ra tiếng “Leng keng” nhỏ, đèn chiếu xuống, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Kiều Văn Văn đỏ mặt, quay đầu tránh đi, cô không hiểu rõ lắm. Đây là động tác vô ý thức, rõ ràng đối với đôi môi mỏng của Lý Gia Viễn, cô mơ ước đã lâu. Nhưng mà lúc thứ mà cô chờ đợi tiến đến gần, cô mới phát hiện trong lòng mình mơ hồ có một chút cảm giác bài xích.

“Thật xin lỗi, đồ quý như vậy tớ không thể nhận, với lại đồ Cupid nước ngoài gì đó tớ cũng không hiểu...” Cô vội vàng xin lỗi, hai bàn tay đưa ra sau gáy muốn cài dây chuyền, nhưng không tìm được đúng chốt mở.

Khuôn mặt Lý Gia Viễn đen lại, nắm lấy tay cô, trong giọng nói đè nén lửa giận: “Kiều Văn Văn, em đùa bỡn anh sao? Chúng ta ngày ngày gửi tin nhắn, đâm ba bữa lại ăn cơm đi xem phim, bây giờ em nói với anh không hiểu sao?”

Kiều Văn Văn bị lời anh ta nói làm sợ hết hồn, thấy rõ sắc mặt Lý Gia Viễn dưới ánh đèn đường, không dịu dàng giống trước kia, mà mang theo chút dữ tợn.

“Không không không, cậu phải nói rõ. Cậu hiểu rồi đấy, tớ rất ngốc, cậu nói rõ ràng quan hệ của chúng ta là như thế nào, tớ mới có thể quyết định dây chuyền này có nên nhận hay không. Nếu như chúng ta là bạn bè bình thường, đưa cái này không thích hợp...” Cô liên tục khoát tay.

Sắc mặt Lý Gia Viễn biến đổi không ngừng, cuối cùng khôi phục lại bình thường, anh ta mềm giọng nói, “Xin lỗi, vừa rồi anh quá mức kích động. Bạn học Văn Văn, đã nhiều năm như vậy, sao em vẫn ngốc, vẫn đáng yêu như vậy. Chúng ta đương nhiên là đang hẹn hò, người yêu tặng quà rất bình thường. Nhất định phải cần anh nói ra em mới yên tâm sao?”

Anh ta mỉm cười một lần nữa, giống như giải trừ được nguy cơ.

Trong lòng Kiều Văn Văn hơi loạn, chỉ gạt đầu với anh ta rồi chạy vào trong nhà: “Được, vậy tớ nhận, ngủ ngon!”

Cô giống như một con thỏ bị kinh hãi, chạy trốn, lại không muốn cho Lý Gia Viễn cơ hội.

Nhìn cô không quay đầu lại, sắc mặt Lý Gia Viễn thay đổi trở nên âm u, lúc anh ta đi đến chỗ xe, đi ngang qua thùng rác đá một phát, phát ra tiếng vang.

Hai tay Kiều Văn Văn vỗ ngực, ngồi xổm xuống bậc thang tầng hai nhìn lên tất cả, chỉ cảm thấy tim đập nhanh không dừng lại được. Lần này không phải là vì thiếu nữ ôm ấp tình cảm, mà là sợ hãi.

**

“Văn Văn, bây giờ cậu nói là cậu có cảm giác bức bách khi bắt Lý Gia Viễn thừa nhận là bạn trai cậu à?”

“Đúng vậy, vốn là tớ rất mong đợi, nhưng mà tớ ở trong bệnh viện, anh ta không đến thăm tớ một lần, tớ có hơi nản lòng thôi chí. Hơn nữa anh ta rất tức giận...”

Tần Vũ nhíu mày, “Anh ta không có khuynh hướng bạo lực đấy chứ? Sao đột nhiên từ bạch mã hoàng tử biến thành Voldemort rồi hả?”

Một tay Kiều Văn Văn cầm di động, một tay cầm dây chuyền, chỉ cảm thấy dây chuyền giống như nặng ngàn cân.

“Vũ Vũ, tớ nên làm gì bây giờ? Tớ cảm thấy mình không phúc hậu, hơn nữa, tớ còn nhớ tới b trong lúc hẹn, tớ là người phụ nữ đứng núi này trông núi nọ mà tớ hận nhất, tớ...” Cô nói xong lại sợ, trái tim đều loạn, nói năng lộn xộn.

Tần Vũ cũng mơ màng, “Không phải, Văn Từ. Sao cậu lại bắt đầu chán ghét bản thân thế? Bình thường lúc cậu không hẹn, cũng thường xuyên nhớ tới anh ta. Trước kia cậu gọi điện, ba phút đầu trên cơ bản đều là chửi anh ta, miêng lúc nào cũng nói b, cậu quên rồi sao? Anh ta là ông chủ cậu, thời gian gặp mặt còn nhiều hơn cậu gặp Lý Gia Viễn, hơn nữa cậu nằm viện đều do anh ta xử lý, không nhớ tới anh ta mới là chuyện lạ.”

Kiều Văn Văn bị cô nói như thế, cũng nhớ tới cảnh tượng mình thao thao bất tuyệt oán hận b.

“Văn Từ, cậu đừng nghĩ nhiều. Lý Gia Viễn đưa cậu đồ mặc như vậy, cũng còn để cậu ở trong lòng. Cậu nhìn lại một chút, nhưng mà nếu như tính tình anh ta thật sự có khuynh hướng bạo lực, thì chia tay đi! Bây giờ anh ta mới chính miêng thừa nhận quan hệ của hai người, lúc trước cậu vênh vào với tớ cái rắm. Cục diện bây giờ đều là do cậu hoa si, cậu tự mình xem rồi làm!”

Bị Tần Vũ nhắc như thế, khủng hoảng trong lòng Kiều Văn Văn tan đi rất nhiều.

Cô an ủi trong lòng. Kiều Văn Văn không sợ hãi đã quay trở lại. Hôm sau đi làm còn vui vẻ mặc áo sơ mi cổ thấp, lộ ra dây chuyền mũi tên trên xương quai xanh, xinh đẹp lại tinh xảo. Không thể không nói, trình độ thưởng thức của anh ta rất hợp ý cô.

“Ồ, hôm nay trợ lý Kiều thật xinh đẹp!”

“Mặt mày trợ lý Kiều hồng hào, bình phục không tệ!”

“Oa, dây chuyền rất đẹp, thật tinh mắt!”

Đọc đường đi đều có đồng nghiệp chào hỏi cô, bởi vì biết cô ngồi tháp rơi tự do phải phẫu thuật, đã lâu không gặp đều đến thăm hỏi.

Kiều Văn Văn cười đến nở hoa, tâm tình nhỏ rồi rầm toàn bộ đều tiêu tán. Như vậy mới đúng chứ, Lý Gia Viễn thân sĩ như vậy lại tốt với cô, ngoại trừ thích nói chuyện vòng vèo vòng lúi, còn lại đều là bạn trai hoàn mỹ.

Cô phải thấy đủ mới đúng!

Rõ ràng Thịnh Căn Minh đi trước cô, hơn nữa những người chào hỏi đều vẫn an ủi trước, mới thuận tiện nói Kiều Văn Văn một câu. Nhưng mà những âm thanh rơi vào trong lỗ tai anh, vẫn cảm thấy khó chịu như cũ, mà dây chuyền gần xương quai xanh cô, lóe sáng dường như muốn chọc mù mắt anh.

“Dây chuyền ai tặng?” Cuối cùng đến phòng làm việc ở tầng cao nhất, Thịnh Căn Minh dừng lại, mở miệng hỏi.

Trịnh Thạc giả vờ đi trước, thực ra bước đi như rùa, đợi đáp án.

Kiều Văn Văn cười hơi mất tự nhiên, sờ sờ mũi tên, “Bạn trai. Là người mà lần trước b và trợ lý Trịnh gặp đó.”

Trong lòng Thịnh Căn Minh căng thẳng, anh không biết cảm giác không thoải mái trong lòng từ đâu mà đến, đầu nóng lên. Lúc phản ứng lại, những lời châm chọc người khác đã bật thốt ra: “Bạn trai cô có ráp tâm bất lương, có ai đưa dây chuyền mũi tên chứ, quả nhiên là người bí ối!”

Sắc mặt Kiều Văn Văn nhanh chóng biến hóa, Trịnh Thạc lập tức bỏ chạy, anh không muốn ở lại làm mục tiêu sống.

“Đây là việc riêng của tôi, b anh quản rộng quá rồi đấy, tôi thích là được rồi!” Cô nói một câu cứng rắn, vòng qua anh ngồi vào bàn làm việc của mình.

Thịnh Căn Minh lạnh mặt giống như thần giữ cửa, mấy chủ quản đi phía sau không biết có nên vào hay không.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 22

Kiều Văn Văn cầm trong tay đơn thi lại, đưa một trăm tệ, chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt.

Lần trước cô thi viết thi qua, lần này thi thực hành cô lại trượt. Cô cảm thấy cô có cừ oán với vấn đề thi.

Cầm đi động chụp lại đơn thi, thuận tiện gửi cho bạn bè, đương nhiên cô biết đây là chuyện mất mặt, cho nên không thể để b nhìn thấy.

Cô biên tập tin nhắn gửi cho Tần Vũ: Vũ Vũ, cậu nói xem kiếp trước tớ đắc tội với người nào, thi thực hành lại bị trượt. Tớ gửi cho bạn bè xem, nhanh an ủi tớ đi!

Tần Vũ đang nghỉ ngơi, lấy điện thoại di động ra, lập tức bị chọc cười.

“Văn Từ, cậu không cần chê bai mình như vậy, cậu chỉ có hận thù với cái xe mà thôi. Còn nhớ lúc cậu học trung học tập đi xe đạp ba năm mới học được không? Xe bốn bánh chắc là cậu cần phải học năm năm!”

Mặt Kiều Văn Văn đen lại, cho nên có bạn khuê mặt hiểu rõ tận gốc rễ cũng không phải là chuyện gì tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể vạch trần vết sẹo của cô.

“(^w^)=”

Cô oán giận gửi một cái icon, nhận được một tin nhắn “Cứ”.

Lúc đang nghĩ ngợi đánh trả như thế nào, đột nhiên di động vang lên, là đại ma vương gửi tới.

“Kiều Văn Văn, lúc nào thì trình độ không biết xấu hổ của cô đã đạt tới mức này, thi lại bằng lái cô gửi tin nhắn cho tôi làm gì? Học nửa năm mà bằng còn chưa tới tay, lúc trước còn nói với tôi đã luyện thành tay thiện nghệ! Tay nghề này mà gọi là được à!”

Một tiếng “Alo” còn trong cổ họng chưa kịp nói ra, lại không có cơ hội nói.

B giận dữ giống làm cô chấn động, cô luống cuống tay chân gửi cho bạn bè, phát hiện chọn sai bạn, biến thành chọn trúng người.

Vừa rồi cô chỉ loại một mình b, ha ha, ông trời đối đãi với cô không tệ!

“B, lần sau tôi sẽ qua. Chủ yếu là tôi không có huấn luyện viên dạy, là học viên thi qua trước kia dạy, anh ta không nỡ để tôi luyện tập xa!”

Thịnh Cẩm Minh nhủ mảy, từ lần trước biết rõ Kiều Văn Văn có bạn trai, anh đã cảm thấy toàn thân thay đổi vận vận, thấy cô tâm tư lại không tốt.

Không dễ dàng nhận đến hai ngày nghỉ lễ cuối cùng có thể mắt không thấy tâm không phiền, không nghĩ tới cô thật sự là âm hồn không tiêu tan!

“Sao thế, huấn luyện viên của cô chết rồi à?” Anh đồng dục.

“Ừm, uống rượu không cài dây an toàn đi xe bị tai nạn xe cộ, bay ra ngoài từ cửa sổ trước, chết tại chỗ.”

Trong điện thoại rơi vào trầm mặc, bỗng nhiên truyền đến tiếng Thịnh Cẩm Minh hét to: “Kiều Văn Văn, cô đừng bịa chuyện nữa! Cô thi không tốt nên không qua, lại còn rủa huấn luyện viên của cô, ý gì đây! Lương tâm cô bị chó ăn rồi à?”

Giọng nói anh quá gắt gỏng, từ trong ống nghe truyền đến không giảm chút nào, dọa Kiều Văn Văn sợ hãi.

“Tôi không có lừa anh, người hướng dẫn của tôi bị chết thật mà, anh không tin thì gọi điện thoại - -”

Cô muốn giải thích, nhưng mà đối phương đã bực bội tắt điện thoại, hiển nhiên là cảm thấy cô không nói lý.

Kiều Văn Văn ngẩn ngơ, trong lòng chua xót.

Cô nói thật mà, vì sao lại không tin cô?

Thịnh Cẩm Minh tức sùi bọt mép, anh biết rõ mình đã không khống chế nổi. Nếu như không phải tắt đi động sớm, chỉ sợ anh sẽ nói những lời độc ác khác.

Ở bên nhau một thời gian, Kiều Văn Văn có bao nhiêu phân lượng, trong lòng anh vẫn rõ ràng.

Trên lý trí cảm thấy tin lời Kiều Văn Văn, vì thay mình kiểm soát, mới nói những lời này ra khỏi miệng. Nhưng trên tình cảm, anh lại nhận không được lung lay.

“Mẹ kiếp, từ khi gặp cô, tôi thành người bỉ ổi không có tiền đồ!” Trong lòng anh giãy giụa vô số lần, cuối cùng tình cảm vẫn chiếm thế thượng phong.

Cũng bởi vì Kiều Văn Văn là người cam chịu, anh mới sợ cô bị người ta bắt nạt.

Lát sau anh gọi điện thoại cho Trịnh Thạc, “Hỏi cho tôi xem Kiều Văn Văn ở trường học lái xe rốt cuộc có chuyện gì, có phải có người bắt nạt cô ấy không? Cô ấy là người vô dụng mỗi ngày đều gây chuyện! Dường như là bị ức hiếp, lâu từ thấy cô ấy bực tức...”

Trịnh Thạc còn đang ngủ bù, tối hôm qua chơi điện tử suốt đêm cho nên hơi mệt, giọng nói mơ màng: “Được, b. Tôi sẽ tìm hiểu!”

Giọng nói b hùng hù hỏ hỏ giống như ma bên tai, Trịnh Thạc liên tục kêu khổ. Chắc chắn chuyển lừa giận trên người trợ lý Kiều sang người anh ta.

Hai người này liếc mắt đưa tình sao cứ thêm anh vào, sầu!

**

“Ngày mai mấy người không cần luyện lái xe nữa, ở nhà suy nghĩ thật kỹ, lái xe không phải cứ tập liên tục, cần phải động não!”

Đang luyện tập Kiều Văn Văn ngây ra như phỗng, những học viên bên trong xe khác cũng dừng sò.

“Di à, ngày kia thi rồi. Chúng ta mới luyện được một ngày!”

Người phụ nữ trung niên môi đỏ thắm nhìn thoáng qua Kiều Văn Văn, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường: “Mấy người đều thi lại, nghỉ một ngày còn không được sao?”

“Tôi lại hỏi các cô một lần nữa, có muốn bỏ tiền để qua hay không, lần này thi lại, không biết đến bao giờ các cô mới được thi, lãng phí danh sách...”

Kiều Văn Văn cắn chặt môi dưới, mỗi lần không cho luyện xe, sẽ bảo bỏ tiền đi cửa sau.

“Đi Từ, hay là ngày mai cho chúng tôi mượn xe, chúng tôi sẽ trả phí, để cho chúng tôi luyện thêm một ngày được không?” Giọng nói Kiều Văn Văn thành khẩn.

Người phụ nữ trung niên này chính là vợ của huấn luyện viên, cô xem như sợ bà ta.

“Vậy cô có bỏ tiền để qua không?”

Kiều Văn Văn lắc đầu, cô thi bằng lái không phải để chơi đùa. Lần trước cô đi thi, cô chỉ luyện vài vòng mà thôi, hơn nữa còn tìm đường tùy tiện, căn bản không có đi trên đường để luyện.

Đi Từ lạnh lùng, “Ngày mai có người khác luyện xe, người ta kiểm tra đứng hạng năm còn chưa có luyện đâu!”

Kiều Văn Văn cũng phiền muộn, nhưng mà nhớ tới sáng sớm hôm nay đi Từ khóc trước mặt bọn họ, nói là nửa đêm mà quý nhà bà tìm những cha mẹ của học viên lý luận cùng bà, bảo bọn họ đừng bắt nạt bà.

Kiều Văn Văn liền kinh sợ, cô cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nửa đêm quý báo mộng.

Đội đi Từ rời đi, vài học viên tụ lại một chỗ nói thầm, nhưng mà cuối cùng không có làm gì.

Nên tranh thủ thì tranh thủ, bọn họ cũng không muốn khiến người ta nói bắt nạt bà ta.

Kiều Văn Văn không cam lòng, vạn bất đắc dĩ bấm số Lý Gia Viễn, cô còn nhớ anh từng nói có quen biết với người trong trường lái xe, có thể giúp cô.

Gần đây cô có hơi trốn tránh anh, Lý Gia Viễn dường như cũng muốn cho hai bên không gian, không vội vã tìm cô. Sau khi cô gọi điện thoại qua giải thích tình hình, anh ta có hơi chần chừ.

“Văn Văn, gần đây anh bận hơn, cho nên không có thời gian hẹn gặp em. Ngày mai em muốn luyện xe, anh giúp em liên lạc, nhưng nhà anh ta có tang, tâm tình không tốt khó tránh khỏi không dạy được.”

Kiều Văn Văn nhú mày, “Nhưng mà tang sự đã qua nửa năm, em đóng học phí, dựa vào cái gì muốn em tự tìm xe.”

Tâm tình cô hơi kích động, vì cô quá bận tâm đến chuyện thi bằng lái, các loại sót ruột đều không ngừng đến. Cả đời đều sắp thành bóng ma!

“Văn Văn em ngoan đi, thông cảm cho người ta. Ngày kia em kiểm tra, anh đi cùng em có được không? Ngày mai có luyện xe không?” Lý Gia Viễn vô cùng thuần thực an ủi.

Kiều Văn Văn cứng ngắc nói: “Không cần.”

Đội tắt điện thoại, Lý Gia Viễn ngồi trên ghế làm việc cười lạnh.

Phụ nữ không thể nuông chiều quá, đặc biệt là bạn gái. Không nghe lời nên được dạy dỗ.

Kiều Văn Văn đứng một mình trước trạm đợi xe, cô cảm giác mình dường như rất đần độn. Không dễ dàng gì mới có tên trong danh sách thi lại, kết quả là như vậy.

Còn chưa kiểm tra, cô đã muốn từ bỏ.

Bạn trai cũng không đáng tin cậy, vừa rồi trong điện thoại giọng Lý Gia Viễn dịu dàng như vậy, săn sóc như vậy, nhưng lại làm cho cô có cảm giác anh kích động.

Dựa vào cái gì cô phải chịu áp lực?

**

Sáng sớm, chuông điện thoại di động đã vang lên, Kiều Văn Văn nằm ở trên giường giả chết, tối hôm qua cô quá thương tâm, cầm lấy khăn giấy khóc rất lâu.

Xã hội này rất khó lẫn lộn!

Nhưng mà người gọi điện thoại rất cố chấp, cô không nghe điện thoại nên không bỏ qua.

“Xuống, tôi ở dưới lầu nhà cô.” Giọng người đàn ông trầm thấp mà từ tính vang lên bên tai, kèm theo hơi thở mát lạnh vào sáng sớm, làm Kiều Văn Văn mơ màng.

“Cái gì?”

Thịnh Cẩm Minh nhú mày, “Con heo này, lăn xuống đây!”

Kiều Văn Văn luống cuống thu dọn, cô ngại để anh đợi lâu, mặc quần áo xong liền xuống gặp anh.

“B, hay là đi anh đi lên nhà tôi đợi nhé?” Cô đeo khẩu trang, kỳ thật cô chưa rửa mặt, nhìn rất chật vật.

Thịnh Cẩm Minh vẫn là bộ dáng tây trang giày da, hai tay anh cho vào túi, đột nhiên thấy cô gái chạy tới trước mặt anh, thật sự là có chút phản ứng không kịp.

“Kiều Văn Văn, tôi vẫn cho rằng cô cổ hủ, không nghĩ tới cô cởi mở như thế, lần đầu tiên tôi tới nhà cô cô đã mời tôi đi lên rồi?” Nhớ tới bạn trai cô chắc là đi lên rất nhiều lần rồi, anh lại ngán không được muốn kích thích cô.

“Không, không phải vậy, tôi cho rằng anh tìm tôi có việc. Không thể để khách đợi ở phía dưới...” Cô nói năng lộn xộn, sắc mặt ửng hồng.

Anh nhắc nhở như vậy, Kiều Văn Văn mới nhớ tới chuyện này. Cô không phải là người tùy tiện mời bạn vào nhà, lên nhà là đại biểu có thể tiến vào lãnh địa của cô.

Rõ ràng cô bảo vệ lãnh địa rất tốt, ngay cả Lý Gia Viễn cũng còn chưa đi lên, sao lần đầu tiên mời b thành tùy ý như vậy.

“Khụ, không phải là giờ làm việc, không cần gọi tôi là b.” Thịnh Cẩm Minh ho nhẹ một tiếng, âm thầm oán giận Kiều Văn Văn đỏ mặt cái gì, làm hại anh cũng hơi ngượng ngùng.

“Anh ngồi đi, tôi đi sửa sang một chút.” Kiều Văn Văn dẫn anh vào phòng khách, rót chén nước cho anh, nhanh chóng vào phòng ngủ.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, mặc dù cô căng thẳng, thậm chí hơi cẩn thận, nhưng lại không có chút sợ hãi cùng khó xử. Có lẽ mặc dù b miệng độc, nhưng về phương diện con gái luôn quang minh chính đại, làm cô có cảm giác an toàn!

Kiều Văn Văn trang điểm nhạt, sửa sang xong đi ra cũng mất hơn nửa tiếng, Thịnh Cẩm Minh cảm lấy đi động chơi Tiêu Tiêu vui vẻ, tiếng khen ngợi “Quá tuyệt vời” liên tiếp.

“B, Thịnh tiên sinh, tôi xong rồi.” Cô tạm thời đổi xưng hô.

Về mặt Thịnh Cẩm Minh không vui, anh cười lạnh nói: “Kiều Văn Văn cô thật biết đùa, cô mời người là Thịnh tiên sinh vào nhà, không sợ Thịnh tiên sinh là tên sát nhân biến thái sao. Hơn nữa chỉ có người hợp tác mới gọi tôi là tiên sinh, cô không xứng!”

Kiều Văn Văn tròn trắng mắt, “Anh còn không nói cho tôi biết rốt cuộc hôm nay anh tới là có chuyện gì?”

“Dẫn cô đi đến trường học lái xe đập phá!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Chấn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 23

Từ trong nhà đi ra, ngồi trên xe một lát rồi, Kiều Văn Văn vẫn không có chút phản ứng.

Đi trường học lái xe đập phá? Cuộc đời này cô chưa bao giờ làm chuyện kích thích đến thế!

“Trợ lý Kiều sao thế? Không phải là cô bị boss dọa đấy chứ?” Trịnh Thạc cầm tay lái, ánh mắt nhìn qua kính chiếu hậu.

Thịnh Cẩm Minh vẫn chơi Tiêu Tiêu vui vẻ, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, “Tôi có thể dọa được cô ấy sao? Chắc là cô ấy đang trao đổi với huấn luyện viên của trường học lái xe!”

Anh vừa dứt lời, bầu không khí bên trong xe giảm xuống.

Kiều Văn Văn cũng không dám ngăn người, cô vội nói, “Không thể nói hươu nói vượn, linh hồn của huấn luyện viên sẽ đi nhìn chăm chăm những học viên, nếu ai dám tìm vớ ông ta gây phiền toái, ông ta sẽ hiện linh, chúng ta trở về đi!”

Trong lòng cô còn sợ hãi, lập tức kéo ống tay áo người đàn ông, giọng nói tràn đầy thành khẩn.

Thịnh Cẩm Minh nhú mày, “Kiều Văn Văn cô còn tiền đồ không? Người dạy xảy ra tai nạn xe cô cũng không phải cô để cho ông ta uống rượu rồi điều khiển. Được rồi, tôi cũng không phải là người coi tiền như rác, một câu thôi có đi hay không?”

“Không đi thì bây giờ chúng ta trở về, nhưng mà sau này tôi cũng không nhận bất luận có gì về việc thi cử, chuyện gì cũng nhìn cho tôi!” Anh nghiêm nghị bổ sung.

Hiển nhiên là cảm thấy chán ghét tính lễ mễ của Kiều Văn Văn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Kiều Văn Văn lập tức buông tay, còn thuận tiện vuốt nếp gấp trên ống tay áo.

Cô chính là già mồm đứt gân não, ngày hôm qua cô gọi điện thoại cho Lý Gia Viễn, là muốn bảo anh ta ra mặt, kết quả...

“Quý gói cảm tạ, long ân của boss tôi sẽ không quên!”

Thịnh Cẩm Minh hừ lạnh một tiếng, ngón tay nhanh chóng chạm vào màn hình di động, Tiêu Tiêu vui vẻ bị tắt.

Đến nhà huấn luyện viên mới phát hiện, chiếc xe cũ rích của huấn luyện viên dừng ở trước cửa, cũng không có người lái xe đi luyện.

Con tức trong lòng Kiều Văn Văn lại bay lên lần nữa, cho nên lý do nói lúc trước, chỉ là không muốn cho cô luyện xe mà thôi.

Thịnh Cẩm Minh nhìn hoàn cảnh hoang vu xung quanh, giờ ngón tay cái với cô, “Kiều Văn Văn cô lợi hại thật, vậy mà có thể tìm được trường học lái xe này ở trong thành thị! Không gài cô thì gài ai! Nơi này vừa nhìn đã biết không phải là nơi chính quy!”

Kiều Văn Văn cúi đầu, “Chủ yếu là vì học phí rẻ.”

Đương nhiên cô sớm đã hối hận, rẻ không có hàng tốt, câu này rất đúng! Cô báo danh thi còn phải thêm giờ phí tồn thi, các danh mục chi phí và thời gian cộng lại, còn quý hơn VIP chính quy!

“Kiều Văn Văn, sao cô tới đây? Không phải tôi bảo cô ở nhà nghỉ ngơi sao?” Đang nói chuyện, di Từ từ trong nhà đi ra.

Nghe thấy giọng kỳ lạ này, cô lại khó chịu.

“Còn mang người đến, cô muốn thế nào đây? Muốn bắt nạt tôi mệnh khổ, để cho ma quỷ làm cô chết sớm sao?”

Kiều Văn Văn rất xấu hổ, cô chỉ biết người phụ nữ này không dễ đối phó. Rõ ràng một câu cũng chưa kịp nói, bà ta đã mang chậu c*t đổ lên đầu người.

Thịnh Cẩm Minh nhú mày, bao nhiêu năm rồi anh chưa thấy người như vậy.

“Nhà các người trên danh nghĩa là trường học lái xe nhà họ Tam sao?” Trịnh Bí có mắt đi lên lý luận với bà ta.

Đang chuẩn bị đại náo một trận Từ Phân lập tức ngăn người, theo bản năng gạt đầu.

Chuyện này Kiều Văn Văn cũng biết, nhưng mà cô không rõ lắm.

So với trường học lái xe, ở trong mắt cô, nhà này giống như xí nghiệp gia tộc. Tóm lại là đóng tiền tập lái xe đều do hai vợ chồng họ định đoạt. Thi bằng lái thì dốc lòng đòi tiền học viên nói là tiền thi qua, đương nhiên vài người đưa tiền trượt vẫn lại trượt, tiền bạc đã trong túi tiền bọn họ rồi.

“Phiền chị đem chứng chỉ huấn luyện viên nhà chị ra cho chúng tôi xem một lát, chúng tôi hoài nghi bà buôn bán phi pháp.” Trịnh Thạc đẩy mắt kính trên sống mũi.

Bộ dáng Từ Phân vốn là giương nanh múa vuốt biến mất không thấy gì nữa, bà ta hơi sợ hãi nhìn Trịnh Thạc, lui về sau một bước, đứng yên không có khí thế.

“Nhà bọn họ không có chứng chỉ huấn luyện viên sao ạ?” Kiều Văn Văn nghiêng đầu.

Thịnh Cẩm Minh miễn cưỡng bỏ thí cho cô một ánh mắt, “Đúng vậy, cô cùng một huấn luyện viên không có chứng chỉ huấn luyện viên học nửa năm. Hơn nữa các cô không thể đến sân bãi luyện xe, là bởi vì xe luyện tập của nhà họ báo hỏng xe, thực ra là không có năm thẩm tra nên không thể vào nội thành.”

Anh cười lạnh, từ đôi mắt trong trẻo của anh có thể nhìn ra Kiều Văn Văn ngậy ra như phồng, đương nhiên anh khinh bỉ không cần đoán, vừa nhìn là thấy rồi.

“Sao lòng dạ họ hiểm độc như vậy! Tôi, tôi, tôi...!” Cô nói liên tiếp vài cái tôi, đều không thể hiện được tâm tình giờ phút này.

“Tôi hiểu, cô là người ngu ngốc, chiếm được thần xui xẻo, tìm trường học lái xe báo danh không ngờ lại bị gài bẫy!” Thịnh Cẩm Minh nói thêm vào.

“Các người đúng là thích bói móc, Kiều Văn Văn, vậy mà cô tìm hai người đàn ông đến bắt nạt tôi! Ma quỷ nhà tôi, mau mở mắt ra mà xem, tôi bị một người phụ nữ bắt nạt...” Từ Phân chỉ Kiều Văn Văn, chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất.

Vài người bị bà ta làm như vậy mà khiếp sợ.

May mà cuối cùng Trịnh Bí báo cảnh sát, bà ta có khóc lóc om sòm như thế nào cũng phí công.

Kiều Văn Văn ngồi ở trong xe, cảm xúc vẫn rất mất mát, bởi vì Từ Phân thấy mình xui xẻo, miệng lại càng nói những lời khó nghe, toàn bộ đều dồn về phía cô.

Kiều Văn Văn là người vô dụng lại ngu ngốc, vô tình vô nghĩa, vô liêm sỉ...

“Boss, nhà họ đều đã mang tiếng xấu, sao còn có trường học nhà họ Tam trên danh nghĩa của bà ta?”

Thái độ của Thịnh Cận Minh có hơi không đếm xỉa tới, “Xe nhà bọn họ quản tất cả người, người chống lưng cũng đủ cứng.”

Kiều Văn Văn tròn to hai mắt, “Vậy anh đập phá họ, không có chuyện gì đấy chứ?”

“Không có việc gì, người chống lưng tôi cứng hơn bọn họ là được.”

Thân là người không có người chống lưng, Kiều Văn Văn càng thêm cô đơn.

“Boss, tôi thật khổ sở, anh an ủi tôi có được không? Xã hội này quá gian nan!” Hai tay cô bưng mặt, giọng nói cô đơn.

Thịnh Cận Minh cười nhạo một tiếng, “Kiều Văn Văn, cô chính là già mồm. Mỗi người đều sống gian nan trong xã hội, nếu như cô không cố gắng, liền chứng tỏ cô quá yếu đuối.”

Dường như anh cảm thấy công kích chưa đủ sâu, lại bổ sung: “Hơn nữa muốn ôm an ủi, đi tìm bạn trai cô, tôi không có nghĩa vụ quan tâm nhân viên!”

Kiều Văn Văn nhớ tới những lời Từ Phân vừa nói, học viên khác ở nhà bà ta đều lấy được bằng lái, vì sao Kiều Văn Văn cô không lấy được? Không phải là trường dạy lái xe vô dụng, mà là Kiều Văn Văn vô dụng!

Toàn thân cô ừ ừ, nhớ tới Lý Gia Viễn lại cau mày, tức giận nói: “Bạn trai tôi chết rồi!”

“Ghét bỏ cô nên chết à?” Cuối cùng Thịnh Cận Minh dòi mắt nhìn cô.

Kiều Văn Văn im lặng một lát, mới nhỏ giọng nói: “Thịnh Cận Minh, tôi thật sự khổ sở, anh an ủi tôi có được không?”

“Cô gái à, đây là nơi nào? Cô phải tin tưởng cuộc đời này có nhiều người tốt, nói ví dụ như tôi. Cũng phải tin tưởng chính nghĩa, cô có thể đi báo án, cho dù nhà bà ta không thể sụp đổ, nhưng mà cô nắm cán chuôi của bà ta, ít nhất bà ta sẽ hầu hạ cô thật tốt lấy được bằng lái, không dám coi cô là heo mà sai khiến.” Thịnh Cận Minh thở dài một hơi, thỏa hiệp mở miệng.

Kiều Văn Văn gạt đầu, cô biết trường học lái xe này phạm quy, nhưng mà lo lắng không đủ lực.

“Tôi không dám. Tôi chỉ là một cô gái yếu đuối, gió thổi thì ngã, làm sao có thể đấu được với thế lực mạnh...” Vào lúc quan trọng cô lại sợ.

Thịnh Cận Minh vỗ đầu cô, “Cô ăn thức ăn cho heo nhiều quá, mới đường thành tính cách như vậy à. Đáng tiếc nuôi cô không hữu dụng cho chủ, đợi bị gài bẫy đi! Chắc chắn.”

“Haizz!” Kiều Văn Văn lại thở dài.

Thịnh Cận Minh nhìn mái tóc cô bị anh sờ loạn, đột nhiên lại ngửa tay.

“Được rồi, đừng nghĩ tiêu cực như thế nữa, hôm nay tôi và Trịnh Thạc cùng lao động, nhớ phải trả thù lao. Thấp hơn nửa tháng tiền lương của cô tôi liền trở mặt!”

Giọng nói anh không tốt, động tác xoa tóc cô càng thêm thô lỗ, thậm chí ấn trán cô.

Kiều Văn Văn ngẩng đầu tức giận nhìn anh, cũng không để ý anh, vuốt tóc mình lại cho gọn gàng.

Thịnh Cận Minh làm bộ nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu ngón tay chạm vào tóc cô nóng lên.

Anh có phát hiện ngoài ý muốn tóc Kiều Văn Văn rất mượt, trán cũng rất no đủ. Anh thường nghe người ta nói người có trán no đủ có may mắn, không biết may mắn của nhà đầu gối này ở nơi nào.

**

Giải quyết chuyện trường học lái xe, Kiều Văn Văn không được tha, bị bóc lột mỗi một bữa cơm.

“Đây là chỗ nào? Tôi phải về nhà!”

“Về nhà cái gì, Kiều Văn Văn, tư tưởng cô lớn thật. Ngày mai thi lại rồi, xe còn lái chưa quen, một chút cũng không quan tâm, da mặt đủ dày!”

Kiều Văn Văn tròn trắng mắt, “Không có cách nào, tâm tình tôi tốt.”

“Ha ha, học ưu điểm của cặn bã rồi.”

Đối mặt với Thịnh Cận Minh trào phúng, môi cô mấp máy, thiếu chút nữa dựng thẳng ngón giữa về phía anh.

Cuối cùng xe dừng lại đoạn đường thi bằng lái, hiển nhiên là muốn làm Kiều Văn Văn quen thuộc với đường xá.

“Nhìn phía trước, cô nhìn tôi làm gì! Nhìn nữa thì trả thù lao!”

“Nhìn hai bên, đi qua nhà máy rồi.”

“Trịnh Thạc, cậu dạy thế nào vậy, nhìn hai người giống một đôi ngu xuẩn!”

...

Giọng nói Thịnh Cận Minh hưng phấn, giống như ma quỷ quẩn bên tai, liên tục vang vọng ở trong xe.

Hai người bị anh chỉ điểm, hoàn toàn không còn cách nào khác. Trịnh Thạc cảm thấy mình nằm mà cũng dính đòn, từ lúc Kiều Văn Văn ngồi vào chỗ lái, anh bị đuổi ngồi phía sau, vẫn luôn là boss dạy, anh căn bản không có chen vào câu nào!

“Ngày mai kiểm tra tôi không đi cùng cô được, không cần khẩn trương, cùng lắm thì thi lần nữa.” Đưa cô đến cửa tiểu khu, trong lúc cấp bách Thịnh Cận Minh xua tay với cô.

Anh chơi Tiêu Tiêu vui vẻ, mãi còn chưa qua, thật sự là buồn bực.

Kiều Văn Văn nhìn bộ dáng anh không yên lòng, hai chữ ‘Cảm ơn’ vẫn nuốt xuống, sau này có cơ hội thích hợp thì nói.

Xe đi về phía trước, Thịnh Cận Minh dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Muốn nói cảm ơn cũng chỉ có thể nói với một mình anh, nơi này còn có Trịnh Bí, không thích hợp tạo bầu không khí.

Hôm nay tâm sức (tâm tư + sức lực) Kiều Văn Văn hao tổn rất nhiều, tắm xong chuẩn bị đi ngủ, nào biết di động trên bàn đúng lúc vang lên.

Cô cầm lấy nhìn, “Người ngồi cùng bàn” gọi đến, lập tức cảm giác không thoải mái trong lòng càng sâu. Cô không hề nghĩ ngợi tắt máy, tạm thời cô không muốn nghe giọng Lý Gia Viễn, có lời gì thì thi xong nói, trước mắt cô không có tinh lực (tinh thần + thể lực) để chia tay.

Nhưng mà trên đời này người cô chấp không chỉ có mình boss, Kiều Văn Văn cắn chặt răng, cuối cùng vẫn nhận máy.

“Văn Văn, hôm nay em đi ầm ĩ với ai? Em còn hai lần thi, đằng nào cũng cần phải lái xe, thi lại không được sao. Hà tất phải ầm ĩ khó coi như vậy, em nên khoan dung và độ lượng, anh còn quen biết với nhà họ.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Chăn Nuôi Của Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.